

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 658

Μεταξύμας

Κώσταν Μπακογιάννην, Λάριαν. Τὸ γράμμα σας εἶναι ἀρκετὰ στρωτό, ἀλλὰ τὰ θέματα πολὺ κοινότυπα.—Τσιγγάνα Σ. Ρ., Ἐνταῦθα. Προτιμοῦμε τὴν «Ἐφήμερη ἀγάπη», ἡ ὁποία θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά της.—Πάνον Κυριαζήν, Σπερχειάδα. Ὁ δημοσιεύτης.—Βαθύφωνον, Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Ἐρσην Κοτζαμανίδου, Παγκράτι. Ὁ δημοσιεύτης.—Ὁ «Παρασκευά», μετὰ ὁρισμένους παραλλαγὰς.—Ἀρην, Ἐνταῦθα. Δυστυχῶς, εἶναι πολὺ κοινότυπο. Ἴσως, ἂν παραλείπατε τὴν ἀρχὴ καὶ ἀναπτύσσατε ἐκτενέστερα τὴν δέκα τελευταίους γραμμὲς νὰ ἐπιτυγχάνετε κατὰ λόγος. Ὅσο γιὰ τὴν παρατηρήσει τῆς ἐπιστολῆς σας, συμφωνοῦμε κατ' ἀρχήν. Στὴν προκειμένην ὅμως περίπτωσιν...—Ἀλεξάνδρου, Πειραιᾶ. Ὁ δημοσιεύτης. Εὐχαριστοῦμε.—ΕΡ. ΜΙΡ. Πάτοας. Ὑπάρχει ἄλλο δικό σας ἐγκυριζόμενον καὶ ἀδημοσίευτον ἀκόμη.

Συνεπῶς, σύμφωνα μετὰ τὸν κανονισμὸν τῆς στήλης αὐτῆς, τὸ ἀποσταλὲν δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν.—Ὁ λην Καραβιδία, Νέαν Ἰρκην. Μολοντί δὲν σὰς λείπει ἡ ἐμπνευσίς τὰ ποιήματά σας δὲν εἶναι ἄρτια ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως. Γιὰ δοκιμάστε νὰ γράψετε σὺν πεζῶν.—Νίκον Μπεσῆν, Ἐνταῦθα. Κοινότυπο.—Καίτην Σβορώνου, Ἐνταῦθα. Καὶ τὰ δικὰ σας, δυστυχῶς, πολὺ κοινότυπα. Διαλέξτε κάποιο θέμα λιγώτερο ἐξαντλημένο.—Τάκην Μπακατσέλον, Ἐνταῦθα. Κοινότυπα καὶ φλύαρα. Ἴσως ἂν γράφατε κατὰ σύντομον, διαλέγοντας ἓνα θέμα λιγώτερο ἐξαντλημένο, νὰ ἐπιτυγχάνετε κατὰ καλύτερον.—Παν. Μανιάτην, Μυτιλήνην. Δυστυχῶς, τὸ θέμα τοῦ ποιήματος εἶναι ἐξαιρετικὰ κοινότυπο.—Μηδέν, Ταυρὶ. Δυστυχῶς, τὸ ποίημά σας ἂν καὶ στιχογραφικῶς ἀρκετὰ καλὸ, στερεῖται πρωτοτυπίας.—Νικήφωρον Παλαίον, Καβάλλον. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ σταυρολέξά σας, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶναι δημοσιεύσιμα διότι δὲν εἶναι σχεδιασμένα μετὰ σινικήν μελάνην. Ὅσο γιὰ τὸ πεζόν, εἶναι πολὺ κοινότυπο.—Μ. Ι. Μ. Ἐνταῦθα. Ἀπὸ σὰς δικαιούμεθα νὰ

περιμένουμε κατὰ πρῶτον.—Κάλην Ἀθήκην, Ἐνταῦθα. Δυστυχῶς, πολὺ κοινό.—Φλοίσβον Λαγαρόν, Χαλκίδα. Δὲν δημοσιεύομε διηγήματα ἀναγνωστῶν μας, ἀλλὰ μόνον σύντομα πεζὰ καὶ ποιήματα στὴν Σελίδα Ν. Α.—Κωνστ. Χαλκιδέον, Μελίσσια. Εὐχαριστοῦμε. Ἐγκρίνεται τὸ 2ον σταυρολέξον.—Ν. Νουσταλγόν. Πολὺ κοινότυπο.—Νούλαν, Ἄγιον Ἰωάννην Ρέντη. Δυστυχῶς, δὲν μπορούμε νὰ σὰς εὐχαριστήσωμε.—Γεώργ. Τροβάν, Σάμον. Δυστυχῶς, πολὺ κοινότυπον.—Μετλήν (.), Χανιά. Τὸ ποίημά σας «Κορίτσια» θὰ δημοσιευθῇ. Ἡ ὑπογραφή σας δυσανάγνωστη.—Ν. Ἀρλεχίνον, Αἰτωλικόν. Γράφετε ἀρκετὰ καλὰ, ἀλλὰ πρέπει νὰ διαλέξετε ἓνα θέμα πρῶτον.—Φώτ. Τζωρτζάτον, Παγκράτι. Κοινότυπο θέμα. Οὔτε τὰ σταυρολέξα, δυστυχῶς, εἶναι δημοσιεύσιμα.—Ἀνθὴν Ἀλλέαν, Ἐνταῦθα. Προτιμοῦμε τὸ «Σ' ἄγνωρο φίλον». Τὸ γράμμα σας μπερδεύει κατὰ μέρος, γιὰ νὰ ἐκπληρωθῶν οἱ ὅροι τοῦ κανονισμοῦ, καὶ ἔτσι ἀργοπόρησε ἡ ἀπάντησις.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ TISANOL No 222

προϊὸν τοῦ οἴκου Ἀρωματοποιίας ΜΙΣΕΚΟ, ἐκτὸς τῆς θαυμασίας στυλινώσεως τῶν τριγῶν, ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ διατηρῇ αὐτὰς πολὺ μαλακὰ καὶ στρωτάς. Μοναδικὴ διὰ μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά καὶ ἀπὸ περμανάντ. Ἀντιπροσωπεία - Παρακαταθήκη:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΛΟΓΕ

Πανεπιστημίου 75 Τηλέφ. 23-776.

Εἶναι εὐτυχὴς γιατί εἶναι ὠραία

Ἡ πραγματικὴ ὠμορφιά ἀπαιτεῖ δροσερὸ καὶ περιποιημένο δέρμα. Ἡ μορφή καὶ ἡ γραμμή δὲν εἶναι πολλάκις τόσο ἀπαραίτητοι. Ἐνα πρόσωπο μετὰ ἐπιδερμίδα δροσερή, νεανικὴ καὶ τρυφερὴ προσδίδει ἀκαταμάχητη γοητεία. Μόνον μετὰ τὴν γνωστὴν κρέμα NIVEA ἀποκτᾶτε τέτοια ὄψη. Ἡ NIVEA εἶναι ἡ μοναδικὴ κρέμα, ἡ ὁποία περιέχει τὴν συγγενή πρὸς τὸ δέρμα EUCERIT καὶ δι' αὐτῆς ἐξασκεῖ ἐξαιρετικὰ εὐεργητικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν σπουδαιοτέρων στρωμάτων τοῦ δέρματος.

ΕΙΒΩΔΟΜΑΙΣ

ΕΤΟΣ 18'

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 Μαΐου 1940

ἡριθ. 658

Ἀθηναϊκὰ περίεργα

ΜΑΓΙΑΤΙΚΕΣ ΒΡΑΔΥΕΣ

Ἦναι περίεργες αὐτὲς οἱ ἀμυδίαιες μαγιάτικες βραδύες. Δεχθεὶς οἱ παρακαλῶ τὸν προσδοκῆται, καὶ ἂς τις ἀποκαλέσωμε μαγιάτικες.

Ἀμφίβιες—γιατί ἔχουν κατὰ τοῦ καλοκαίριος, καὶ κατὰ τὸ χειμῶνιτος. Ἀμφίβιες, γιατί ἡ ψυχὴ ποὺ θέλει νὰ ξεσκάσῃ, τίς βρίσκει καὶ σὺν τοῦ καὶ στὴ θάλασσα.

Ἀμφίβιες, γιατί τίς ἀπολαμβάνει καὶ ὁ πεζὸς περιπατητὴς καὶ ὁ συνοδεία κλάζον ἰλιγγιωδῶς τρέχων. Ἀμφίβιες λοιπόν!

Χρυσὸς ἐπιστρατεύει τὸ τέλος τῆς ἀνοίξεως. Χρυσὸς ποὺ ζήτησε ἐξέσπασμα στὸν ἔρωτα. Μὰ εἶναι «τέλος» ἀνοίξεως αὐτὸ; Φρονῶ ὅτι τὸ καλοκαίρι κάνει λάθος. Τὸ ἡμερολόγιον προβαδίζει. Ἀρχὴ ἀνοίξεως εἶναι, καὶ ἂς ἐρισκόμαστε στὴν ἀρχὴ τοῦ Μᾶη.

Στὴν ἀνοικτὴ Ρόδα, ἡ διαπεραστικὴ δροσιὰ σφίγγει τὸ μελαγχρινὸ δέμα τοῦ μπράτσου τῆς κομικῆς κυρίας.

Μόν σέφ. ἰλ φαίτ-ἔν-πέ φρουά...

Στοίχευται τὸ μονόλο ἀπὸ τὸ βολάν:

—Κουδρέ-δου, μὰ πετῖτ... Δὲν ξέρω γιατί τὸν Μᾶη ὁ ἔρως μιλά γαλλικὰ. Ἄν ἦταν καλοκαίρι κάψα Ἰουλίου, λίβας Ἀλεξανδρινός, ἡ κοσμικὴ κυρία θὰ ἔσκαγε ἀπὸ τὴν ἔσση καὶ θὰ ἔλεγεν ἑλληνικὰ:

—Ὁφί... Ὅπως θ' ἀπαντοῦσε καὶ τὸ μονόλο ἀνάμεσα σὲ δύο σταγόνες ἰδρώτος:

—Πούφ!... Ἀλλὰ καλοκαίρι δὲν εἶναι. Οὔτε ὁ μῶς καὶ χειμῶνας εἶναι. Νόθος ἐποχή!

—Πούφ!...

Αὐτὲς λοιπὸν τίς περίεργες μαγιάτικες βραδύες, ἐκστρατεύει τὸ σύμπαν. Τὰ πεῦκα στέλνουν ἄρωμα, τὸ θυμὸν εἶναι πάντοτε θυμῶν, καὶ ὅτι καὶ νὰ στέλνῃ, καλὸ μᾶς κάνει. Ἡ θάλασσα; Κάτι στέλνει καὶ αὐτὴ. Ὁ λα ὁμοῦ: Μᾶης.

Ἀμὲ τὸ γκαρσόν; Μαγιάτικο καὶ αὐτό:

—Οἱ κύριοι;

—Κανένα φῶρι, παιδί μου.

—Ἐγὼ μαγιάτικο.

—Ὅχι... ὄχι, μὴ μαγιάτικο!.. Φρέσκο νὰ εἶναι!

Γελά ἡ παρέα. Τὸ ἀνούσιο λογοπαίγνιο τοῦ κύριου τῆς συντροφιάς ἐπέσπεσε μετὰ γέλιο. Ὅλα ὁμοῦ: Μᾶης!

Τρεῖς παληκοκαρέκλες καὶ δύο κουτὰ τραπέζια στὰ βότσαλα ἐπάνω τῆς ἀκτῆς τοῦ Σκαρμαγκᾶ. Γύρω σκηνὴ θεοῖα: Μαγιάτικη θάλασσα, μαγιάτικο βουνό.

Σὲ κάποιο τραπεζάκι γίνεται συζήτηση:

—Λάβει!.. Σ' εἰμὼ λάβει παντάν λ'ε Μαί!..

Ἀπαντᾷ ὁ καθολιέρος, ἀνάλογα ρωμαντιστοποιημένος.

Δίπλα, σὲ ἄλλο τραπεζάκι, ἄλλη στιχομουθία:

—Γιατί δὲ μιλάς, γέ Νώτη;

—Σκαμὸς! Φουμάρος μαγιάτικη θάλασσα!

Τὴν «φουμάρος» τὴ μαγιάτικη θάλασσα, τὴν ἀπολαμβάνει. Κάτι μικρὰ, ἐλάχιστα κυματάκια, σὰν ἀσπρα κατσίκοπουλα, πηροῦν στὴν ἀχρογαλιά.

—Πούφ!...

Περωνιάζει ἀργὰ ἡ ψυχρίτσα. Τὸ μονόλο στερεώνεται καλύτερα στὸ μάτι καὶ ὁ κομφιδόμενος κυττάζει τὸ ἄπειρον.

—Ἀστρονόμος εἶναι; διερωτᾶται ὁ Νώτης ἀπὸ τὸ διπλὰν τραπέζι. Τ' ἀστέρια μετράει; Τὴ διάβολο κάνει; Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ; ὁ ὄνειροπλόος νεανίας συλλογίζεται ὅτι πρέπει νὰ παραγγεῖλῃ κουκούλαρικα.

—Ἀχ!..

Ἀναστενάζει ὁ ἄνθρωπος. Χρωστάει ἀκόμη κάποιο ὑπόλοιπο ἀπὸ τὰ χειμῶνιτικὰ. Ἀλλὰ ὁ Μᾶης εἶναι ἀδυσώπητος. Εἶναι ὁ Μᾶης τῆς παραγγελίας, ὁ Μᾶης τῆς στενοχωρίας, ὁ Μᾶης ποὺ δὲν παίρνει ἀναβολή.

Μαγιάτικες βραδύες. Πετροχειλὸνα πετοῦν ψάχνοντας στὴν γῆ, σὰν κατὰ νὰ τοὺς ἔπεσε.

Μαγιάτικες βραδύες! Ὅνειρο θεοῖ, πονηρὸν ὄνειρο μισογνωριζόμενον ἀπὸ χίλια ἀρώματα ποὺ σκανδαλίζουν καὶ ἀπὸ δύο χιλιάδων καρατιῶν κέφι γιὰ ἔρωτα.

Μαγιάτικες βραδύες! Μὴ μᾶς ἐνοχλεῖτε παρακαλῶ. Ἀπολαμβάνουμε! Ἀφουμάρουμε... ὄνειροπλοῦμε.

—Μὰ τί θέλεις, ἐπὶ τέλους γκαρσόν;

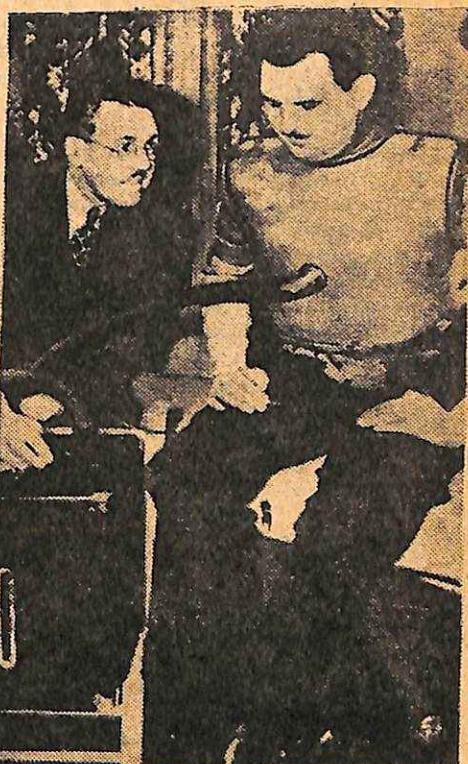
—Τὸν λογαριασμὸν σας κύριε...

Ἀχ!.. Ἐδύνημα...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Προσέβλε

Μιά εικόνα

Ἐδημοσιεύσαμε πρὸ καιροῦ γιὰ τὸν περίεργο «γαλὸ βδινό» πνεύμονα, χάρις στὸν ὁποῖο σώθηκε ὁ νεαρὸς Ἀμερικανὸς δισεκατομμυριούχος Σμιτ ἀπὸ τὴν «παιδικὴν παράλυση» ποὺ εἶχε πάθει. Τὸ μηχανήμα ὅμως ἐκείνο στοιχίζει περὶ τὰ πέντε ἑκατομμύρια δολλάρια, καὶ εἶναι ἀχρηστὸν στοὺς κοινὸς θνητοὺς ποὺ δὲν μποροῦν νὰ διαθέσουν τὸ τεράστιο αὐτὸ ποσόν. Ἐλχάτω, ὅμως ὁ Βέλγος ἱατρός Τέρχα ἀνεκάλυψε ἓνα ἄλλο, ὁποῖον προσπαθεῖ νὰ πελαιοποιήσῃ.

Ἐνα στίχο

ΑΥΤΟΑΜΥΝΑ

Ἄς μάθῃ τοῦτο, τὸ νοήμον τὸ κοινόν:

Κυρίαί μερικαὶ τῶν Ἀθηνῶν
Σύλλογον ἔκασταν ἀμύνης κατὰ τῶν
Χυδαίων καὶ ἀναίδων διαθετῶν!

Ἀμύνη; μέτρα θέλουν χαραχθῇ
Κατὰ τῶν ἀναιδῶν Νεοελλήνων.
Κι' ὡς ὅπλα, ἔχουν ἤδη ὀρίσθῃ
Ἡ τοῖς ἀνὰ προφανὸς καὶ τ' ὀμπρὲλ

(Χίνον!

Τρέμετε ὅλοι! Μὴν πειράζετε στοῖ

(δρόμο.

Στοῦ ἄρρενος καὶ θήλεος τὴν πόλιν
Τὸ θῆλυ θὰ νικήσῃ καὶ μετὰ τὸν
Θὰ φάτε ἴσως ὀμπρελλὰ εἰς τὸ κε-

(φάλλι!...

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΕΛΕΤΟΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1.708.4

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΟΣ

Θ' ΑΠΟΚΤΗΣΩΜΕΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΑΧΑΡΗ;

Ε ΜΕΙΣ οί "Ελληνες είμαστε άλλη-
θια ένας πολύ-πολύ χαριτωμένος
και ιδιόρρυθμος λαός...

"Ισως επειδή κατοικούμε στο
μεταίχιμον 'Ανατολής και Δύσεως, συν-
δυάζουμε στις εκδηλώσεις μας από τη
μια μεριά την ναυέλεια και τον μοιρο-
λατρισμό της 'Ανατολής κι' από την ελ-
ληνική καταπληκτική δραστηριότητα κι'
εξυπνάδα που τις αναπτύσσουμε την τε-
λευταία άκραιβά στιγμή όταν έχη φτά-
σει, πιά... ο κόμπος το χτένι και το σάχ
άδερφέν μας δεν έχη πιά πάραση...

"Η αλήθεια βέβαια είναι ότι ή έφευρε-
τική και ή ευστροφία μας δίνουν πάν-
τοτε έστω και την τελευταία στιγμή μια
ικανοποιητική λύση...

Τρανό παράδειγμα αυτής της παραξε-
νίας μας είναι και το ζήτημα της 'Ελλη-
νικής ζάχαρης.

"Όσον καιρό το διεθνές εμπόριο είχε
άνοικτες τις πόρ-
τες του και έλευ-
θερες τις θάλασσες
για να μās στέλνη
τά... γλυκύτατα
φορτία του, ποτέ
δεν σκεφθήκαμε σό-
βαρά για την 'Ελ-
ληνική ζάχαρη.

— "Ωχ άδερφέ... πληρώνουμε και
παίρνουμε!

Τοιούτοτρόπως ή 'Ελλάς δεν έπεδίωξε
στο παρελθόν συστηματικά να γίνει αυ-
τόκλης σε ζάχαρη, αν και είχε το έν-
θερμοντικό παράδειγμα και της Τουρκί-
ας που έλυσε απ' το 1928 το ζήτημα
αυτό με την καλλιέργεια ζαχαρότευτλων
(παντζάρια) και της 'Ιταλίας ή όποια
μάλιστα απέξηρανε όλόκληρο έλος μετα-
ξύ Ρώμης και Νεαπόλεως για τον ίδιο
σκοπό...

Οί δικές μας προσπάθειες για την 'Ελ-
ληνική ζάχαρη είναι πολύ πρόσφατες.
"Αλλά κάλλιο άργά παρά ποτέ. "Η
δραστηριότης μας έχει τώρα με τους πε-
ρισσότερους του πολέμου ένταξη, και πολ-
λοί έπιστήμονές μας και δυο τρείς βιο-
μηχανίες μας προσπαθούν να δώσουν μίαν
άμεση λύση σ' αυτό το ζήτημα.

"Ιδού τα πορίσματα μιας σχετικής έ-
ρεύνης που κάναμε:
Στην 'Ελλάδα ή ζάχαρη θά μπορούσε
να παρασκευασθή από τρείς διαφορετικές
πρώτες ύλες.

"Από χαρούπια, από ζαχαρό-
τευτλα και από την άρθρον στα φά-
δα μας.

Για την εξαγωγή ζάχαρης από τα χα-
ρούπια έχουν γίνει πολλά πειράματα από
τον καθηγητήν του Πολυτεχνείου ματ. κ.
Κ. Βέρν και από ένα 'Ιταλόν χημικόν.

Τά πειράματα αυτά έξοχολουθούν και
έπως έλέγχθη έχουν καταλήξει, σε ικανο-
ποιητικό αποτέλεσμα.

Φαίνεται όμως ότι λόγω της μικρής
περιεκτικότητας των χαρούπι-

ων σε ζάχαρη, δεν συμφέρει ή βιομηχα-
νική παραγωγή, ενώ εξ άλλου τά χαρού-
πια είναι πολύ άποδοτικά σε οινόπνευμα.
"Επειτα ή 'Ελλάς σήμερα ζοδεύει 60
—70 χιλιάδες τόννους ζάχαρης έτησίως
και την ποσότητα αυτή θά ήταν άδύνατο
να μās τις δώσουν τά χαρούπια.

Θά έπρεπε ίσως να λύσουμε το πρό-
βλημα της ζάχαρης με την καλλιέργεια
ζαχαρότευτλων...

Μιά τέτοια προσπάθεια είχε γίνει πρό
έτων από τον μεγαλοκτηματία Ζωγράφον,
ό οποίος εκλλιέργησε στο κτήμα
του, στην Λαζαρίνα της Θεσσαλίας, ζα-
χαρότευτλα και ίδρυσε μάλιστα και ειδι-
κό εργοστάσιο.

"Η προσπάθεια όμως εκείνη απέτυχε
διότι το κτήμα του Ζωγράφου δεν στά-

τόπιν με θερμό νερό 60ο για να ληφθή
πυκνό διάλυμα.

Είς το διάλυμα αυτό προσθέτουν έ-
πειτα άσβεστο και το θερμαίνουν εις
90ο. "Αμέσως κατόπιν διοχετεύουν εις
αυτό άνθρακόν ύψ δια να αποχωρισθ ή
άσβεστος που διελύθη.

Τό ύγρό αυτό φίλτρώνεται πολλές φο-
ρές και έπειτα απάλλασσεται μέσα σε ει-
δικούς εξατμιστήρες από κάτι διαυγή κι-
τρινωπά ύγρά που έχει.

Τό σιρόπι που μένει μεταφέρεται στα
κρυσταλλωτήρια όπου κρυνώνει και μετα-
τρέπεται στους γνωστούς κρυστάλλους
της ζάχαρης.

"Αφίνει δε ένα πυκνότερο ύγρο που
λέγεται μέλασσα.

"Η ζάχαρη διαχωρίζεται από την μέ-
λασσα με ισχυρό φυγοκεντρίσμο. Κατό-
πιν ή ζάχαρη αυτή καθαρίζεται για να
γίνη 100 ο)ο ζάχαρη και παραδίδεται

στην καταλάωση.
"Η παραγωγή λοι-
πόν ζαχαρώσεως ά-
πό τά ζαχαρότευ-
τλα έχει ανάγκην
καιρού για την
καλλιέργεια το
ζαχαρότευτλου και
δαπανηρών έγκα-

ταστάσεων. Οί σημερινές όμως πε-
ριστάσεις λόγω του πολέμου, απαιτούν
μια γρήγορη και εκ των ένδοντων λύση
του ζητήματος...

Γι' αυτό ύλες οί προσπάθειες των ει-
δικών μας έχουν στραφή σήμερα στην
σταφίδα. Είναι γνωστόν ότι ή βιομηχανία
της σταφίδας έχει προσδεύσει εξαιρετικά
και μās έχει δώσει αρκετά καλά παρα-
σκευάσματα: Θρεψίνη, τροφοίνη,
σταφυλόμελι κλπ.

Ειδικώς για την παραγωγή πραγματι-
κής ζάχαρης από σταφίδα, προσπαθεί το
εργοστάσιο των άδελφών Μιχαηλίδου,
στον Πειραιά.

"Ως φαίνεται όμως το εργοστάσιο αυτό
δεν θέλει να κοινολογηθούν ακόμη τά ά-
ποτελέσματα των προσπαθειών του. Πα-
ρεσκευάσθη προς το παρόν ένα προϊόν η-
μίρρευστο που αντικαθιστά πολύ καλά τη
ζάχαρη, διότι δεν έχει ούτε καν την όα-
ρειά μυρουδιά της σταφίδας και της θρε-
ψίνης.

Πάντως, ως τά τώρα, ζάχαρη πραγ-
ματική σε κρυστάλλους, δεν καταρβώθη
να παρασκευασθή από τη σταφίδα.

Κάτι βέβαια γίνεται στα χημεία μας,
άλλά τί; "Αγνωστον...

Και έτσι προς το παρόν, ή μόνη έλλη-
νική ζάχαρη είναι το προϊόν αυτό που
μόνο σε εμφάνισι διαφέρει από τη ζάχαρη
και που μπορεί να την αντικαταστήσει
στη ζαχαροπλαστική και στη γλύκανση
του καφέ και του τσαγιού μας...

Ι. ΑΝΤΟΝΙΑΔΗΣ

Βρήκα μιά τσάντα

ΑΘΗΝΑ-Ι.ΚΟ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ε ΝΑ μαύρο αντικείμενο που
βρισκόταν στη μέση του πεζο-
δρομίου, τράβηξε την προσοχή
μου. "Ετάχυνα το έγμα μου
και το πλησίασα. "Ήτανε μιά κομψή
γυναικεία τσάντα, ξαπλωμένη με ά-
ξιοσημείωτη χάρη άπάνω στις μαρ-
μαρίνες πλάκες. Προσέχοντας να μη
μ' άντληφθ ή κανείς, έσκυψα, την
πήρα και τράβηξα σ' ένα ήσυχο
κέντρο για να σκεφθώ για την τύ-
χη της.

"Ενώ περπατούσα, έχοντας το δερ-
μάτινο αυτό αντικείμενο κρυμμένο
κάτω από το σακάκι μου, σκεπό-
μουν πόσο εύτυχής θά έπρεπε να ή-
μουν μ' αυτό το ξαφνικό χαμόγελο
της τύχης, που ποτέ ως τη στιγμή
έκείνη δεν μου είχε στείλει κάποιον
άδέσποτο αντικείμενο αξίας στα πό-
δια μου.

Τά εύρημάτά μου ως τότε ήσαν
έναν χαλασμένο αναπητήρα, ένα
στυλό χωρίς πένα —πεταμένο προ-
φανώς από τον έκνευρισμένο ιδιο-
κτήτη του — μιά σκουριασμένη τσι-
γαροθήκη και δυο πενηνταράκια.
Πάντως όμως έλπιζα πως θάρχόταν
και κάτι σοβαρότερο, για να μου
άποδείξη ή τύχη μου πως εφρόντιζε
και για μένα. Και να τώρα που μου
έστειλε αυτήν την ωραία τσάντα!

Καθισμένος στην άπομερη γωνιά
ένος ζαχαροπλαστείου, θασάνιζα
τον έαυτό μου με το δίλημμα: Να
την άνοιξω ή όχι; "Η καλή άνατρο-
φή θέβαια που, όπως έλεγε ο μπα-
μπάς μου, είχα πάρει στο σπίτι, μου
άπηγόρευε το άνοιγμα. "Αλλά ή κα-
λή άνατροφή — σκεπτόμουν — είναι
άπαραίτητη μονάχα όταν μās θλέ-
πουν οί άλλοι. "Ενώ τώρα, ήμουν
μόνος μου. "Εγώ και ή άψυχη τσάν-
τα. Και ή περιέργεια — αυτός ο με-
γάλος έχθρος της καλής άνατρο-
φής — με σκανδαλίζει. Τι να είχε μέ-
σα άρά γε; Θά έκανα μιά μικρή
προειδοποιητική έρευνα κι' έπειτα
θά έπήγαινα να την καταθέσω στο
Γμήμα των άνευρισκομένων αντικει-
μένων, έκτός αν είχε κανένα σοβα-
ρό χρηματικό ποσόν μέσα, όποτε
εθανόν να σκεπτόμουν διαφορετι-
κά. Τη σκέψη αυτή μου την ένίσχυε
και ή ιδέα πως μπορεί ή τσάντα να
τεριείχε καμμιά κάρτα με την διευ-
θυνση της κατόχου. Και τότε, αντί
να τρέχω στο τμήμα των χαμένων,
θά έλάβαινα την τιμή να την παρα-
δώσω ό ίδιος στη ιδιοκτήτριά της,
για να εισπράξω και τη σχετική ή-
θική άμοιβή.

Και την άνοιξα.

Με συγκίνηση έβγαλα ένα-ένα
έλα τα αντικείμενα που είχε μέσα.
"Ενα κραγιόν, μιά πουντιέρα, ένα

μπουκαλάκι έρωμα καλής μάρκας,
δυο χαριτωμένα κλειδάκια, ένα
κουτάκι καραμέλλες, δυο άσπιρίνες,
ένα πρόγραμμα κινηματογράφου, έ-
κατόν είκοσι δραχμές, κι' ένα φά-
κελλο που είχε μέσα έξη φωτογρα-
φίες μιας γυναικας. "Αλλά τί γυ-
ναίκα ήταν εκείνη, Θεέ μου! Θαύμα
θαυμάτων, όμορφή καταπληκτική,
τσαχινιά διαβολική, θλέμμα που
με ζάλισε, αν και ζωγραφιστό. Δεν
έμενε καμμιά άμφιβολία: "Ήταν οί
φωτογραφίες της κυρίας που έχασε
την τσάντα. "Αλλοίως δεν ύπήρχε

— Κυρία δεν υπάρχει κύριε!..

κανέναν λόγο να είναι και οί έξη
μαζί. Μόλις τις είχε πάρει ή γυναι-
κα... Ναι, αλλά τί όνομά της; "Εφα-
ξα ακόμα και σ' ένα μικρό διαμερι-
σματάκι της τσάντας που δεν τό εί-
χα προσέξει, άνακαλύψα ένα μα-
τσάκι κάρτες: Λέλα Β... οδός 'Α-
χαρνών 489.

Και τώρα το καθήκον μου ήταν έ-
πιτακτικό: Θά έπληυνα την τσάντα
στην ωραία κατόχ της και θά την
παρέδιδά Ιδιοχείρως. "Ήμουν τόσο
γοητευμένος από τις φωτογραφίες,
ώστε αίσθανόμουν από κείνη τη στι-
γμή τον έαυτό μου τρελλά έρωτευ-
μένο μαζί της. Και με το μυαλό μου
άρχισα να κατασκευάζω τό άναπό-
φευκτο ειδύλλιο που θά έπακολου-
θούσε την παράδοση της τσάντας.

"Εγώ θά της έλεγα τί συγκίνηση αί-
σθανθήκα μόλις είδα τις εξάσιες
αυτές φωτογραφίες, θά της ψιθύρι-
ζα άπειρα κολακευτικά λόγια, έκεί-
νη θά με περνούσε στο σαλόνι για
να μου προσφέρει κάτι, θά μου εξέ-
φραζε βέβαια τις εύχαριστίες της,
θά της άπαντούσα ότι δεν έκανα
παρά τό καθήκον μου σαν τίμιος άν-
θρωπος, θά της πέταγα και μερικές
έξυπνάδες από εκείνες που λέω καμ-
μιά φορά και γελούν οί γυναίκες,

θά της έπρότεινα κατόπιν έναν περι-
πατο με αυτοκίνητο και τ' άλλα
θά 'ρχόντουσαν μόνα τους. "Επί τέ-
λους δεν ήμουν και κανέναν άσχη-
μος άντρας. "Αμα με προσέξη λίγο
μιά γυναίκα, πάντα άνακαλύπτει
κάτι τό ενδιαφέρον άπάνω μου...
Φτάνει να με προσέξη.

Και θά πέρναγα λοιπόν μιά ζωή
σαν όνειρο κοντά της. Θά φιλούσα
αυτά τά όμορφα χείλη, θά χάιδευα
αυτά τά θαυμάσια μαλλιάκια και
θάβλεπα αυτά τά φλογερά μάτια
να καρφώνωνται με πόθο στα δικά
μου... Παρά λίγο να τρελλαθώ...

Δεν έπρεπε, όμως, ή παράδοσις
να γίνη τό ίδιο, άπόγευμα. Γιατί
μπορεί ή γυναίκα να μην είχε έπι-
στρέψει ακόμα στο σπίτι της. Θά
την πήγαινα τό θράδυ; "Αν ήταν, ό-
μως, παντρεμένη; Γιατί νάρθω σε έ-
νοχλητικές γνωριμίες με τον άντρα
της;

Θά την πήγαινα λοιπόν το πρωί...

— Ε... —

Στις έντεκα ακριβώς χτυπούσα τό
κουδούνι του σπιτιού. Βγήκε ή ύπη-
ρέτρια.

— "Η κυρία Λέλα Β. παρακαλώ;
— "Εδω μένει.
— Μπορώ να ιδώ την ίδια;
— Ποιον να της πώ;
— "Ορίστε, δώστε της την κάρτα
μου. Δεν με γνωρίζει, αλλά δεν έ-
χει σημασία. Της φέρνω κάτι που
θά την εύχαριστήσει πολύ.

"Η ύπηρετρια χαμογέλασε, με πέ-
ρασε στο σαλόνι και μου είπε:

— Περιμένετε να την είδοποιήσω.
"Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά.
"Επί τέλους θά την έβλεπα... "Όπου,
λοιπόν, άνοίγει ή πόρτα και μπαίνει
έναν κύριος με ψαρά κατεβαμένα
μουστάκια, με γυαλιά και με φαλά-
κρα. "Απάνω-κάτω πενηνταρίας.

— Καλημέρα σας! μου λέει. Θά
φέρατε την τσάντα βέβαια.

— Μάλιστα, ψιθύρισα συγχισμέ-
νο.

— Μπορείτε να μου τη δώσετε.
— Μά θά ήθελα να ιδώ την ίδια
την κυρία.
— Κυρία δεν ύπάρχει, κύριε!

— Πώς;
— Κυρία, λέω, δεν ύπάρχει!

— Πώς δηλαδή;... Δεν καταλα-
βαίνω!

— "Ακούστε με κύριε μου. Δεν έχω
σε καμμιά κυρία την τσάντα της.
Πρόκειται άπλώς για ένα ενδιαφέ-
ρον πείραμα που κάνω, επί της τι-
μότητος και της περιεργείας των
ανθρώπων. Την τσάντα που θρίκατε
την άφησα εγώ επίτηδες για να ιδώ
πόσοι από τους τυχερούς που θά την
βρουν θά την κρατήσουν, πόσοι θά
την άνοίξουν από περιέργεια για να
ιδούν τί έχει μέσα και θά την φέ-

ρουν βλέποντας τη διεύθυνση και πόσοι απόλυτως τίμιοι και καθώς πρέπει άνθρωποι, χωρίς να την άνοιξουν καθόλου, θα την πάνε στο τμήμα χαμένων αντικειμένων.

Κι' επειδή εξακολουθούσα να μη μιλάω γιατί το μυαλό μου ήταν συγχισμένο, εκείνος συνέχισε:

— 'Ιδού, λοιπόν, η στατιστική μου, γιατί αξίζει τον κόπο να την πληροφορηθίτε και σεις: 'Επί 276 περιπτώσεων εγκαταλείψεως τσάντας, 233 την έφεραν πίσω, άρα την άνοιξαν. Είναι άνθρωποι περίεργοι. 42 την έκράτησαν, πράγμα που με κάνει να πιστεύω πως τα πρόσωπα που την εύρηκαν ανήκαν στο γυναικείο φύλο. Και ένας την έπληγε στο τμήμα, άρα δεν την άνοιξε. Αυτός είχε άνθρωπος τίμιος και καλοσυνάτος.

Και ποιός σας βεβαιώνει κύριέ μου, παρατήρησα πως μέσα στους 42 που έκράτησαν την τσάντα δεν είναι και άντρες;

— Οι φωτογραφίες αγαπητέ μου! 'Οποιος άντρας θα ιδεί αυτές τις φωτογραφίες είναι αδύνατον να μη βάλει με τον νού του ότι θα κατακτήσει το πρωτότυπο. Καθώς βλέπετε λοιπόν το πείραμά μου περιλαμβάνει και το θέμα της ανδρικής ανοησίας και ματαιοδοξίας. Θα εξακολουθήσω τα πειράματά μου έως τον αριθμό χίλια, όποτε θα εκδώσω πλήρη την στατιστική μου.

Για μία στιγμή μου ήρθε η επιθυμία να δρμήσω και να πνίξω αυτόν τον άπαισιο άνθρωπο. Μιά ιδέα όμως μου ήρθε και ρώτησα:

— Καλά δλ' αυτά που μου είπατε κύριέ μου, άλλ' αυτή η ώραία γυναικία δεν μπορεί να είναι άνωπαρκτος. Πρέπει να υπάρχει.

— Μάλιστα. 'Υπάρχει, αλλά είναι στο Χόλλυγουντ. Είναι η ήθοποιός του κινηματογράφου Λήντα Στάνλεϋ.

Τόν έστειλα στο διάβολο κι' έφυγα. Και την ίδια μέρα έγραψα ένα μεγάλο έρωτικό γράμμα στην Λήντα Στάνλεϋ — Χόλλυγουντ. Ποτέ δεν φανταζόμουν ότι η άνεργος μιάς τσάντας θα είχε τέτοιο αποτέλεσμα. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΜΠΕΜΠΕΔΩΝ

— 'Εμείς θαμάστε δυστυχισμένο παιδιά. Φαντάσου πόσο θα πονοκεφαλιάσουμε με το μάθημα της ιστορίας, για να μάθουμε απ' έξω όλα αυτά που συμβαίνουν σήμερα.

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

Η

'ΕΒΔΟΜΑΣ,

θα σας παρουσιάση

εκτός από

"Ενα καινούργιο πρωτότυπο

έλληνικό μυθιστόρημα

"Ενα περιπετειώδες και συναρκακτικόν ανάγνωσμα.

• Μιά σειρά

• έκπληξεων

που θα ένθουσιάσουν όλους τους άναγνώστας μας.

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

Εξυπνα 500)ο

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

'Ο δικαστής.— Για ποιόν λόγο, κατηγορούμενε, έλαφες το καινούργιο κοστούμι;

'Ο κατηγορούμενος.— Για να παρουσιάσω εύπρόσωπος ενώπιόν σας, κύριε δικαστή.

ΚΟΜΠΑΙΜΕΝΤΑ

'Εκείνος.— 'Αν δεν δεχθήτε να χορέψετε μαζί μου, θα πάρω ένα πιστόλι και θα τινάξω τα μυαλά μου στον άέρα.

'Εκείνη.— Δεν φαντάζομαι να πετύχετε ένα τόσο μικρό στόχο...

ΑΤΥΧΙΑ

"Ενας συγγραφέας μονολογεί μπρός στην έρημη πλατεία του θεάτρου, όπου παίζεται το έργο του:

— 'Ακούς εκεί άτυχία! Σήμερα που το θέατρο είναι άδειο, έτυχε να παίξουν το έργο μου...

ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ

'Ο δικαστής.— 'Ελπίζω κατηγορούμενε, ότι δεν θα σε ξαναδώ άλλη φορά εδώ...

'Ο κατηγορούμενος.— Σκοπεύετε να δώσετε παραίτηση, κύριε πρόεδρε;

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

'Η κυρία (στην ύπηρετρία).— Γιατί Μαρούλα, δεν έρχεσαι να σκουπίσεις τα κομμάτια του πιάτου που έσπασες!..

'Η Μαρούλα (περίλυπη).— Γιατί, κυρία, έσπασε κι' η σκούπα...

ΧΟΝΔΡΙΚΟΣ

'Ο μνηστήρ (στον μικρό άδελφό της μνηστής του).— Θα σου δώσω, Τοτό, ένα τάλληρο αν μου φέρεις μια μπουκλα από τα μαλλιά της αδελφής σου...

'Ο μικρός Τοτός.— Δώσε μου είκοσι δραχμές και θα σου φέρω όλόκληρη την περούκα της...

ΤΟ ΘΥΜΑ

Α.— 'Ακούς εκεί τους παληανθρώπους! Πήγα να χαλάσω ένα εκατόφραγκο, και μου δώσαν ένα πενήνταφραγκο ψεύτικο...

Β.— Και γιατί δεν πιάς να διαμαρτυρηθής;

Α.— Γιατί και το εκατοστάφραγκο ήταν ψεύτικο...

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ!

'Ο πελάτης.— Δεν είδα ποτέ σου πιο σκληρό πράγμα απ' αυτό το κοττόπουλο!

Τό γκαρσόνι.— 'Εχετε άδικο, κύριε! Τα μπιφτέκια μας είναι πολύ σκληρότερα!

ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ

— 'Η πεθερά μου θρισκόταν σε μια σκάλα ύψους δέκα μέτρων και έπεσε...

— Τι εύτυχία για σένα!

— Βρισκόταν όμως στο δεύτερο σκαλοπάτι...

— Τι άτυχία!

Κυρίε Μπατλε' παραπονηάριε

ΑΝΟΙΞΕ την σιδερένια πόρτα του κήπου και με το άνοιγμα άκούστηκε ο χτύπος του κουδουνιού της. 'Επειτα αλύγιστος προχώρησε ανάμεσα στις τριανταφυλλίες και στα γιασεμιά και χτύπησε το κουδούνι του σπιτιού της βίλλας. 'Ηταν καλοντυμένος, άπλός και σοβαρός. Μιά χωριατοπούλα δούλα άνοιξε την πόρτα. 'Επηρε εκείνος από το ιορτοφόλι του ένα μπιλιέτο και τώωσε στη δούλα για την κυρία της. Καθώς τώδινε, γούρριξε μία ματιά με καμάρι. 'Εγραφεν επάνω:

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ

'Ιατρός

Δρ. του Πανεπιστημίου των Παρισίων.

'Η δούλα το πήρε για να το δώση στην κυρία Μαργαρίτα Ζαγορίδου, την χήρα του παλιού έμπορου που τώρα μόνη της κατοικούσε στην ώραία βίλλα.

'Ο γιατρός 'Αργυριάδης λίγους μήνες πριν είχε γυρίσει από το Παρίσι.

Στην αρχή συλλογίστηκε ο 'Αργυριάδης να δράση στην 'Αθήνα ή σε μία μεγάλη πόλη. Μά έπειτα έπρόσεξε τα κακά της άστυφιλίας και κατάλαβε πως τα χωριά δεν έχουν καλούς γιατρούς. Του φάνηκε αυτό άπάνθρωπα. Και στο τέλος αποφάσισε να εγκατασταθής στο χωριό, σ' αυτό το χωριό, όπου έμενε κι' η κυρία Ζαγορίδου. Είκοσι χωριά γύρω δεν είχαν γιατρό. Κι' έτσι άμέσως ο 'Αργυριάδης έκαμε σπουδαία πελατεία. 'Ηταν και καλός γιατρός και πρό πάντων προσεκτικός.

— ■■ —

Πήγε και κίνη την ημέρα ο γιατρός να έπισκεφθής την κυρία Ζαγορίδου, για να πούν κάτι κι' έτσι να ξεχάση λίγο τους άρρώστους του. 'Ηταν μορφωμένη κυρία, πολυταξιδεμένη, πολιτισμένη. Κι' η συντροφιά της άνάπαυε τον γιατρό.

Τόν δέχτηκε λοιπόν άμέσως η κυρία Μαργαρίτα. Τόν χαιρέτησε με ευπρόσητο, μά του δείξε αυτή την ημέρα και κάποιαν ιδιαιτέρη έγκαρδιότητα. Του πρόσφερε θέση στο μεγάλο καναπέ και κάθισε στο πλάι του. Τόν έρώτησε για τα νέα του, για την ζωή του στο χωριό, για τις άσχολίες του.

— Τα ξέρετε, κυρία μου, έπεν αδός. Τρέχω όλη την ημέρα στους άρ-

ρώστους μου. Δεν φανταζόμουν πως θάχα τόσο δουλειά εδώ...

— Και δεν χαιρέσετε;

— Βέβαια από οικονομικής άπόψεως είναι ευχάριστο το πράγμα. 'Εξ άλλου βοηθώ κι' αυτόν τον κόσμο... Μά η ζωή μου είναι μονότονη...

— 'Α, κύριε 'Αργυριάδη, αυτό να μη το λέτε...

— Γιατί;

— Γιατί μπορείτε μόνος σας να

Πρωτότυπο διήγημα του κ. Γιώτου Γιοφύλλη

διορθώσετε την μονοτονία... Μια συντροφιά στη ζωή σας θάταν για σας μία χαρά, μία άνανέωση...

'Ο γιατρός έμπηκε άμέσως. — Μή μου μιλάτε για γάμο, έπεν. Πρέπει ακόμα να έργασθώ μόνος. Πρέπει να ταχτοποιήσω καλά τα οικονομικά μου... 'Αργότερα, ποιός ξέρει...

— Μά γιατί να διώχνετε τόσο μακριά αυτή τη σκέψη...

— Με άπασχολούν άλλα τώρα. Και ο γιατρός γύρισε με τρόπο άλλοθι την κουβέντα. 'Εμίλησε για τα λουλούδια και για τον κήπο, για την κοινότητα και για τον παπά, για τη θρώμα των παιδιών της περιφέρειάς εκείνης... 'Ετσι η κυρία Μαργαρίτα δεν μπόρεσε να ξαναφέρη στη μέση το ζήτημα του γάμου εκείνη την ημέρα.

— ■■ —

Μιάν άλλη μέρα, που ο γιατρός πήγε στο σπίτι της κυρίας Ζαγορίδου, δεν την ήδρε μόνη. "Ενα λεπτό

Τώρα τα μάτια της 'Αννούλας λάμπανε από χαρά.

κορίτσι την συντρόφευε. Κι' η κυρία άμέσως έκαμε την σύσταση της νέας στον γιατρό. 'Ηταν άνεψιά της: 'Η δις 'Αννα Σόλδη. 'Ο πατέρας της κόρης και η κυρία Ζαγορίδου ήταν άδέρφια. Το κορίτσι ήταν δειλό, σεμνό, μετρημένο. Μόλις δεκαοχτώ χρονών...

'Αληθινά άμέσως το λεπτό κορίτσι, που είχε γαλανά και λαμπερά μάτια και ξανθοχρυσά μαλλιά, έδειξε ένδιαφέρον για τον γιατρό. Μίλησαν για το Παρίσι που η νέα το λαχταρούσε. Είπαν για τέχνη, για φιλολογία, για ό,τι έμπορο... 'Η 'Αννα άκουγε σαν λιγωμένη. Μά ο γιατρός 'Αργυριάδης ήταν πάντα σοβαρός, ψυχραιμος, μετρημένος... Και η κυρία Ζαγορίδου παρακολουθούσε την κουβέντα και έπρόσθετε και κανένα σχόλιο, πιο πολύ καμμία εύθυμη κουβέντα. 'Ωστόσο η 'Αννούλα δεν ήθελε άστειά. 'Ελεγε:

— 'Ας μιλούμε, γιατρέ, σοβαρά. Δεν μ' άρέσουν καθόλου τα έλαφρά πράγματα... Μόνο τα ώραία...

Κι' η κουβέντα τραβούσε πολλήν ώρα τόσο ευχарιστημένα και όμαλά!

'Επειτα η θεία έπαψε να μιλά και γίνηκε σκεπτική. Σχέδια τάχα γυρίζανε στο μυαλό της;... 'Η ώρα πιά είχε περάσει και ο γιατρός σηκώθηκε, χαιρέτησε, έπεν πως χάρηκε έξαιρετικά για την γνωριμία και έφυγε.

— ■■ —

'Όταν ξαναπήγε ο γιατρός στην κυρία Μαργαρίτα, εκείνη τόν δέ-

χτηκε πιο εύθυμα, πιο έγκάρδια, πιο θερμά. Αμέσως το ένοιωσε αυτό ο γιατρός, κι έπηρεε άμυντική στάση. Μά η κυρία Ζαγορίδου άποφάσισε πιά να προχωρήσει.

— Όστε, γιατρέ, σάς άρέσει πολύ αυτή ή μονότονη ζωή που κά- νετε;

— Όχι καί άπόλυτα, μά προσωρι- νά μου φαίνεται ή καλλίτερη... είπε ο γιατρός.

— Καί όμως προχθές που ήταν έ- δώ ή Άννούλα, νομίζω πως περάσα- τε καλλίτερα παρ' άν είσατε μό- νος. "Η όχι;

Καί ή κυρία Μαργαρίτα έχαμογέ- λασε. Έπρόσμενε μιά άπάντηση.

— Ναί... "Η δεσποινίς Άννα είναι έξυπνο κορίτσι με πολλά προτερή- ματα... είπε ο γιατρός.

— Χαριτωμένη, καλέ ! "Εδλεπα πώς την κυττάζατε...

— Πραγματικά μου κίνησε τὸ έν- διαφέρον.

"Η κυρία έπηρε τώρα φόρα:

— Σας άρεσε. Δέν είν' έτσι; Μήπως την αγαπήσατε έξαιρετικά ; Πέστε μου, σάν νάμαι ή μητέρα σας... Πέ- στε μου...

— Όχι! Σας θεσπιάνω. Άπλως μου κίνησε τὸ ένδιαφέρον. Μου γέν- ησεν ίσως ένα αίσθημα φύλας. Τί- ποτ' άλλο....

"Ο γιατρός σταμάτησε. Μά ή κυ- ρία πήρε πιο επίσημο ύφος:

— Τώρα, είπεν, ή "Άννα έχει φύ- γει. Έχει ξαναγυρίσει στη μητέρα

της, στην πόλη. Με συντρόφεψε μο- νάχα τρεις μέρες. Είμαστε μόνοι. Αυτή είναι μακριά. Θέλω να ξέρω έτσι καθαρά καί με ειλικρίνεια...

— Νά, κυρία μου, που ξέρετε. Σας είπα!

— Κι' όμως, μπορείτε να σκεφθί- τε σοβαρά, άν αυτό τὸ κορίτσι σάς άρέσει...

Τώρα ο γιατρός στριφογυρίζει νευρικά στην καρέκλα του.

— Μά τί θέλετε να μου πείτε;

— Θέλω να σας προτείνω σοβαρά τὸν τρόπο για να κοπεί ή μοναξιά σας. "Η Άννούλα πιστεύω πως θα ήταν για σας ή ιδεώδης συντρο- φιά....

— Μιλάτε για γάμο;...

— Καί θέβαια. Έχω όλη την έξου- σιοδότηση να σας τὸν προτείνω. Σκεφθίτε. Καί άν τὸ άποφασίστε, δέν θα μετανοήσετε...

Τώρα ο γιατρός σκέφθηκε πιά να δώσει τὸ όριστικό χτύπημα για να πάψει αυτή ή κουβέντα.

— Άκούστε, κυρία μου, είπεν. Σας μιλῶ με ειλικρίνεια γιατί σας θεω- ρῶ σάν μητέρα μου. Δέν σκέπτομαι τώρα να παντρευτώ. "Ισως ούτε άρ- γότερα. "Ισως ούτε ποτέ... Τώρα με άπασχολούν άλλα. Δέν αγαπάω κα- θόλου την "Άννα. Μονάχα την έκτι- μῶ καί της κουβεντιάζω φιλικά. Σας παρακαλῶ, λοιπόν να μη μου ξαναμιλήσετε γι' αυτό τὸ ζήτημα.

— Μιλάτε για γάμο;...

— Καί θέβαια. Έχω όλη την έξου- σιοδότηση να σας τὸν προτείνω. Σκεφθίτε. Καί άν τὸ άποφασίστε, δέν θα μετανοήσετε...

Τώρα ο γιατρός σκέφθηκε πιά να δώσει τὸ όριστικό χτύπημα για να πάψει αυτή ή κουβέντα.

— Άκούστε, κυρία μου, είπεν. Σας μιλῶ με ειλικρίνεια γιατί σας θεω- ρῶ σάν μητέρα μου. Δέν σκέπτομαι τώρα να παντρευτώ. "Ισως ούτε άρ- γότερα. "Ισως ούτε ποτέ... Τώρα με άπασχολούν άλλα. Δέν αγαπάω κα- θόλου την "Άννα. Μονάχα την έκτι- μῶ καί της κουβεντιάζω φιλικά. Σας παρακαλῶ, λοιπόν να μη μου ξαναμιλήσετε γι' αυτό τὸ ζήτημα.

— Μιλάτε για γάμο;...

— Καί θέβαια. Έχω όλη την έξου- σιοδότηση να σας τὸν προτείνω. Σκεφθίτε. Καί άν τὸ άποφασίστε, δέν θα μετανοήσετε...

Τώρα ο γιατρός σκέφθηκε πιά να δώσει τὸ όριστικό χτύπημα για να πάψει αυτή ή κουβέντα.

— Άκούστε, κυρία μου, είπεν. Σας μιλῶ με ειλικρίνεια γιατί σας θεω- ρῶ σάν μητέρα μου. Δέν σκέπτομαι τώρα να παντρευτώ. "Ισως ούτε άρ- γότερα. "Ισως ούτε ποτέ... Τώρα με άπασχολούν άλλα. Δέν αγαπάω κα- θόλου την "Άννα. Μονάχα την έκτι- μῶ καί της κουβεντιάζω φιλικά. Σας παρακαλῶ, λοιπόν να μη μου ξαναμιλήσετε γι' αυτό τὸ ζήτημα.

— Μιλάτε για γάμο;...

— Καί θέβαια. Έχω όλη την έξου- σιοδότηση να σας τὸν προτείνω. Σκεφθίτε. Καί άν τὸ άποφασίστε, δέν θα μετανοήσετε...

Τώρα ο γιατρός σκέφθηκε πιά να δώσει τὸ όριστικό χτύπημα για να πάψει αυτή ή κουβέντα.

— Άκούστε, κυρία μου, είπεν. Σας μιλῶ με ειλικρίνεια γιατί σας θεω- ρῶ σάν μητέρα μου. Δέν σκέπτομαι τώρα να παντρευτώ. "Ισως ούτε άρ- γότερα. "Ισως ούτε ποτέ... Τώρα με άπασχολούν άλλα. Δέν αγαπάω κα- θόλου την "Άννα. Μονάχα την έκτι- μῶ καί της κουβεντιάζω φιλικά. Σας παρακαλῶ, λοιπόν να μη μου ξαναμιλήσετε γι' αυτό τὸ ζήτημα.

διο άμάξι, ή κυρία Ζαγορίδου καί ο γιατρός να πάνε στην πόλη. "Ο δρόμος ήτανε δώδεκα περίπου χιλι- όμετρα. Εκείνη έπήγαινε να ιδῇ την οικογένεια τὸν άδερφὸ της καί να ψανίση κάτι φορέματα. "Ο για- τρός ήγαινε στην πόλη για να πά- ρη φάρμακα καί θιόλια. Μέσα στὸ άμάξι είπαν μερικές τυπικές κουβέν- τες. "Επειτα μίλησαν για την πρόο- δο της έπιστήμης καί ζωγραφική.... Για την "Άννα δέν ήρθε καθόλου ή κουβέντα.

"Όταν έφτασαν στην πόλη, ο για- τρός έχαιρέτσει την κυρία στην πόρτα τὸν σπιτιὸ τὸν άδερφὸ της. Κι' εκείνη τὸν είπεν:

— Άν έχετε την εύγενική καλω- σύνη, έρχεστε τὸ θράδυ, την ώρα που θα φύγῃ τὸ άμάξι, να με πάρε- τε να γυρίσουμε μαζί στὸ χωριό.

— Πῶς; Μὲ μεγάλη μου εύχαρί- στηση.

— [] —

Τὸ θράδυ ο γιατρός πήγε να πάρῃ την κυρία Ζαγορίδου. Άνέθηκε τῇ σκάλα καί χτύπησε τὸ κουδούνι.

Βήματα άνήσυχά άκούστηκαν ά- πό μέσα καί πήγαινε-έλα άδικαιο- λόγητα. "Επειτα άνοιξε ή πόρτα. "Η

όλόξανθη μορφή της "Άννούλας φά- νηκε στὸ χωρὸ φῶς τὸν δειλινὸ. "Ο γιατρός ξαφνίστηκε! Μά κείνη δέν τὸν έκύτταξε. Είχε τὰ μάτια ριγμέ- να κάτω.

— Καλησπέρα, δεσποινίς.

— Καλησπέρα σας κύριε.

Καί τότε μόνο ή "Άννούλα τὸν έ- κύτταξε για μιά στιγμή στὸ πρόσω- πο με τὰ γαλανὰ φωτεινά της μά- τια. Τούρριξε μιά ματιά παραπο- νιάρικη. "Ω, πόσο παραπονιάρικη ! Καί διάστησε άμέσως να κατεβάζῃ τὸ κεφάλι.

"Εκείνος με μιά φωνή παραγμένη της είπεν πῶς τὸ άμάξι περιμένει κάτω καί ὅτι παρακαλεί την θεία Μαργαρίτα να κατεβῇ... Δέν ήθελε να μῇ μέσα ο γιατρός. "Εβιαζό- ταν. "Η "Άννα γοργά είδοποίησε την θεία. Καί σὲ λίγο έφευγε μαζί με τὸν γιατρὸ για τὸ χωριό.

— [] —

Είχε περάσει ή ώρα της δύσης. Τὸ σούρουπο έπεφτε άπάνω στῇ γῇ σὰ λυπητὸν κρέπι. Άπάνω στὰ το- πεία έρχονταν να καθίση τὸ σκοῦρο μπλέ. Καί περνούσαν οί έληές, τὰ σπαρτά, τὰ δέντρα... "Ο γιατρός τὰ κύτταξε σάν άφηρημένος. Δέν μι- λούσε. Καί μέσα από ὅλ' αυτά ξε- πρόσαλλαν τώρα δυὸ μάτια γεμάτα παράπονο. "Όλα λὲς πῶς έμούσκευ- αν καί έπικρίζαν από μιά ματιά πα- ραπονιάρικη. Τὰ γαλανὰ γινόντου- σαν σκοῦρα μπλέ, καί ο τόπος γύρω γέμιζε με παράπονο, με τὸ παράπο- νὸ της...

Στην άρχή ο γιατρός σκέφτηκε :

«Τί να της κάμω;» Μά έπειτα έζύ- γισε τὸ παράπονό της καί συλλογι- στηκε: «Μὴν έχει δίκηο νάναι πα- ραπονιάρικη;» Είχε ένα παράξενο συναίσθημα πῶς την άδίκησε, Μά έπρεπε τάχα να την αγαπήσῃ δια τῇς θίας;

Τὰ τοπεία ὡστόσο χορεύανε γύ- ρω... Οί λόφοι καί οί έληές άνακα- τεύονταν καί από μέσα από ὅλα τὸν

κρυφοκύτταζαν δυὸ μάτια γεμάτα παράπονο: Τὰ μάτια της "Άννούλας. Τώρα ο γιατρός ένοιωσε πῶς έκαμε άσχημα να μὴ συζητήσῃ για την "Άννούλα. Τί τὰ θέλετε; Τώρα άρ- χίζει να νοιώθῃ πῶς την αγαπούσε...

— Γιατί δέν μιλάτε, γιατρέ; Είπε ξαφνικά ή κυρία Μαργαρίτα.

— Κυττάζω τὰ τοπεία... "Ωραία τοπεία... Μά γεμάτα θλίψη...

— Μήπως ή θλίψη αυτή έγαίνει από την ψυχή σας; Τὰ τοπεία είναι πάντα τὰ ίδια...

"Ο γιατρός δέν άπάντησε. Μά έ- κύτταξε πάλι γύρω... Άκούγονται μέσα στῇ νύχτα πιά ο κρότος, τὸν άμαξιὸ καί τὸν λάλημα τὸν γκιώ- νη... Καί μέσα άπ' αυτά τὸν φάνη- κε τὸν γιατροῦ πῶς άκουσε σάν ά- ναφυλλητὸ. Μήπως τὰ μάτια εκείνα έκλαιγαν τώρα με παράπονο για τῇ σκληρότητά του; Κι' έπῃγε πάλι ο νοῦς του στην πόλη, στὰ μάτια τὰ γεμάτα παράπονο. Άγαπούσε ναί... Άγαπούσε τώρα θερμά καί τρελ- λά... Τῶνοιθε καλά...

— Κυρία Ζαγορίδου, είπε ξαφνικά. Θέλω να με άκούσετε σάν μητέρα, σάν άδελφή...

— Σας άκούω. Μιλήστε μου με θάρρος.

"Η πολυέπειρη κυρία είχε κά- τι μυ- ριστή.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι κι' εγὼ δέν καταλαβαίνω καλά-καλά τὸν έαυ- τὸ μου, κυρία...

— Τί θα πῇ αυτό;

— Μοῦ φαίνεται πῶς αγαπῶ την "Άννούλα! Καί θέλω να με βοηθή- σετε....

— Μά σεις... Σεις μοῦ είπατε...

— Έχετε δίκηο... Κι' όμως, νομί- ζω πῶς την αγαπῶ από καιρὸ, χω- ρίς να τὸ ξέρω...

— Φτάνει, κύριε Άργυριάδη. Άφί- στε σὲ μένα ὅλα τ' άλλα.

— Μά φοβάμαι μήπως της έχει κα- κοφανή ή άρνησή μου... Μὲ κύτταξε μ' ένα τρόπο! Δέν μπορῶ να ξεχά- σω τὸ βλέμμα της.

"Η κυρία Ζαγορίδου έχαμογέλασε κι' έπιασε σφιχτά τὸ χέρι τὸν για- τροῦ.

— Εγὼ θα τὰ διορθῶσω, είπεν.

Φάνηκαν πιά τὰ πρώτα φῶτα τὸν χωριὸ. "Ο γιατρός ξαναείπε στην κυρία Ζαγορίδου:

— Τώρα είμαι θεέβαιος πῶς την α- γαπῶ. Θέλω να την πάρω... Έσεις πιά ξέρετε....

— Ξέρω. Μείνετε ήσυχος.

Κατέθηκε ο γιατρός σὲ λίγο από τ' άμάξι. Καί λίγο παραπέρα, μπρο- στὰ στῇ θύλλα, καί ή κυρία Ζαγορί- δου.

— [] —

Σήμερα ή "Άννούλα είναι κυρία Άργυριάδη. Κι' ο γιατρός είναι πε- ρήφανος για τὸ γάμο του. Τώρα τὰ μάτια της "Άννούλας λάμπουν από χαρά, από άγάπη, από λαχτάρα γι' αυτόν. "Ωστόσο πάντα ο γιατρός θυ- μάται μέσα στὰ εἶδη της μνήμης του εκείνη την παραπονιάρικη μα- τιά τὸν ὡραίων γαλανῶν ματιῶν. Σ' εκείνη τῇ ματιά χρωστᾷ την εὐ- τυχία του!

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Τὸ κλάξον

ΤΟΥ Κ. Δ. ΨΑΘΑΣ

— Ε — κοψε κανένα;

— Όχι.

— Έτραυμάτισε;

— Όχι.

— Τότε;

ΑΙ κορυφαί δέκα δακτύλων ένῶ- νονται καί τὰ δυὸ χέρια κινούνται έπεξηγηματικῶς:

— Άκούστε να σας πῶ.

Δυὸ φρύδια σηκώνονται ψηλά, δυὸ μάτια άνοίγουν ὑπερμέτρως καί ή άκάθαρτος γλῶσσα ὀμιλεῖ άπται- στην καθαρεύσαν:

— Είμεθα εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ κ. Μήτσου Στραβολαίμη καί έπαίξα- μεν τάβλι, τὸ ὅποιον τέρμα ὁδὸς Ά- χαρνῶν. Περνάει τὸ αὐτοκίνητον. Κορνάρει. Καλῶς. Παρεξήγησις μη- δέν, άν καί τὸ κορνάρισμα άπαγο- ρεύεται. Τέλος πάντων. "Όπου συ- νεχίζουμε εμεῖς τὸ τάβλι καί ξανα- περνάει τὸ αὐτοκίνητον. Ξανακορ- νάρει. Γυρνᾷ ο Βαγγέλης, άγριο- κυτᾷ. Τοῦ λέω: «Άσε, κύριε Βαγ- γέλη, δῶσε τόπο τῇς ὀργῆς!» Πάει αὐτό. Τὸ τάβλι μας εμεῖς. Ρίχνω τὰ ζάρια, ξάρες, έν τάξει. "Όπου ξαναπερνάει τὸ αὐτοκίνητον. Κορ- νάρει πάλι ξυστὰ στὸ πεζοδρόμιον, καί σοῦ τρυπάει τὸ άκουστικὸν τούμπανον. Μὲ έννοεῖτε; Καθ' ὅσον ο Βαγγέλης, νευρικός καί άράθυ- μος πηδᾷ έπάνω. Τοῦ ξαναλέω:

«Δῶσε τόπο τῇς ὀργῆς, κύριε Βαγ- γέλη!» Δίνει. Πάλι τὰ ζάρια. Καί πάλι ὅμως τὸ αὐτοκίνητον.

— Ξαναπέρασε;

— Άμέ;

— Τί αὐτοκίνητο ήτανε;

— Κούρσα.

— Λοιπόν;

— Λέω: «Γιὰ στάσου, ρε κύριε, τί γίνεται έδῶ πέρα;» Δηλαδὴς καί θὰ άναστατωθῇ ο κόσμος έπειδὴς ο κύριος παπιγιὸν έννοεῖ να θάρᾷ κλάξον; Σηκώνομαι εγὼ άπάνω. Μὲ κρατάει ο Βαγγέλης τώρα. «Άσε, μοῦ λέει, δὲ θαρρεύσαι, τσάρκα κά- νει, θὰ φύγῃ, δῶσε τόπο τῇς ὀργῆς». Δίνω. "Όπου, τὸ λοιπόν, ξαναπερνᾷ ή κούρσα. Καί κλάξον καί ραδιόφω- νον τοῦτῃ τῇ φορά. Σηκώνεται ά- πάνω ο Βαγγέλης, τὸν κρατᾷ πάλι εγὼ: «Δῶσε τόπο τῇς ὀργῆς, κύριε Βαγγέλη». Δίνει.

— Έν τέλει;

— Τὸ πρᾶγμα έπαράγινε.

— Ξαναπέρασε;

— Καί ξαναθάρεσε.

— Γιατί τῶκανε αὐτό;

— Εμ....

— Τί;

— Δέν καταλαβαί- νω...

— Όχι.

— Τσάρκα.

— Δηλαδῇ;

— Σκορδόπιστη στῇ μέση καί με έννοεῖτε. Ναί, αλλά, ρε κύριε, εγὼ τί σοῦ χρωστάω καί μοῦ τὸ χαλᾷς τὸ άκουστικὸν τούμπανον; Πῶς;

Ερώτησις επίμονος, που μένει ά- νευ άπαντήσεως. Γιατί ο έρως δέν συνηθίζει να δίνῃ άπαντήσεις σ' αὐτοῦ τοῦ είδους τίς έρωτήσεις. Εί- ναι εγωϊστής. Προσωπολάτρης. Έν-

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— [] —

— Κατέβα κάτω να σοῦ πῶ τὸ αἷμα!...

νοεῖ να κάνῃ τὸ κέφι του καί α:

σπάζουν έξ αἰτίας του τὰ άκουστι- κά... τούμπανον ὅχι ένὸς ανθρώπου

άλλά ὀλοκλήρου συνοικίας. "Άλλο- τε θορυβεῖ. "Άλλοτε τραγουδεῖ. "Άλ- λοτε βάζει τὴν κιθάρα να στενάξῃ καί έξομολογεῖται τὰ προσωπικά

του εἰς ἐπῆκοον ὀλοκλήρου τῇς συν- οικίας. "Άλλοτε, πάλιν, ὅταν εκείνη είναι άρκετὰ φιλόμυθος, βάζει τὸ

ραδιόφωνον για να διεμνηνεύσῃ τὰ αἰσθηματά του καί να καταστήσῃ

γνωστὴν τὴν παρουσίαν του. Μέσα εἰς τὴν κούρσαν, λοιπόν, εὐρίσκειτο

ένθρονισμένος ο έρως ὑπὸ μορφήν νέου συμπαθοῦς που ένδιέφερετο να

καταστήσῃ γνωστὴν τὴν παρουσίαν του εἰς ὑπαρξιν, φαίνεται, ὀλίγον θαρούκοον.

"Ο νέος ήταν άνθρωπος σεμνὸς καί δέν έννοοῦσε να ταραξῇ ἐπὶ πολ- λὴ τὴν γαλήνην τῇς συνοικίας. Άλ- λά ο φίλος του, άνθρωπος μερακλής

εἰς τίς αἰσθηματικές ὑποθέσεις, επέ- μενε:

— Νά χτυπήσουμε κι' άλλο.

— Όχι, πρὸς Θεοῦ!

— Γιατί;

— Άνησυχῶμε τὸν κόσμο.

— Άφοῦ δέν πήρε χαμπάρι ή Λου- λῶ; Ά

Ο 'ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πού γύρισε από τόν 'άηλο κόσμο

Από τὰ προηγούμενα

Ο Γιάγκος Φρέδης, κυνηγημένος από τὴν θύελλα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου τοῦ 1914—1918 ξαναγυρίζει στὴν Χαλκίδα ἀπὸ τὴν Γαλλία, ὅπου ἔμενε ἕως τότε. Ἀντίκρου στὸ πατρικὸ του σπίτι μένει ἡ Λούλα, ἕνα ὁμορφοκορίτσι, τοῦ ὁποῦ οἱ πατέρας εἶνε ἐργαστασιόχρη. Οἱ δύο νέοι συναντῶνται ἀργότερα στὴν Ἀθήνα ὅπου ὁ πατέρας τῆς εἶχε πᾶσι τὴν Λούλα γιὰ τὴν γράψῃ στὸ 'Αρσάκειο, καὶ ἕνα θαύμα αἰσθημα ἀναπτύσσεται μεταξύ των. Οἱ Γιάγκος ζητάει τὴν Λούλα ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, ἀλλ' αὐτὸς τὸν ἀπορροῦει. Οἱ δύο νέοι παντρεύονται χωρὶς τὴν θέλησὶ τοῦ. Αὐτὸ ἐξαγριώνει τὸν πατέρα τῆς Λούλας, ὁ ὁποῖος τὴν ἀποκηρύττει καὶ στέλνει στὴν Ἀθήνα τὴν μικρὸτερη κόρη του Βιργινία, γιὰ νὰ τῆς πῇ καὶ προφορικῶς.

24^{ον}

Η ΛΟΥΛΑ, πού δὲν ἐπερίμενε τὸν ἐρχομὸ τῆς ἀδελφῆς τῆς, μόλις τὴν εἶδε στὸ κατῶφλι τῆς κάμαράς τῆς, ἐδοκίμασε μετὰ ἡλικίας ἐκπληξῆς. "Ἐπειτα ἔτρεξε, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν φίλησε καὶ γιὰ πολλὰς στιγμὲς οἱ δύο ἀδελφές δὲν μποροῦσαν ἀπὸ τὴ συγκίνησιν νὰ ἀρθρώσουν οὔτε λέξη. Οἱ Γιάγκος ἔλειπε ἐκείνη τὴ στιγμὴ. Κι ἡ Βιργινία εἶπε στὴν ἀδελφὴ τῆς ὅτι εἶχε ἔλθει μαζί μὲ συγγενεῖς των ἀπὸ τὴ Χαλκίδα. Ἡ Λούλα, ὁμῶς, περίμενε ν' ἀκούσῃ πῶς οἱ γονεῖς τῆς τὴν εἶχαν συγχωρήσει γιὰ τὸ βιαστικὸ κι' ἀνεπὶνέχο γάμο τῆς. Γι' αὐτὸ μόλις ἡ Βιργινία τῆς ἔκανε γνωστὰ τὰ ὅσα τῆς παράγγειλεν ὁ πατέρας τῆς νὰ τῆς πῇ, ἡ Λούλα ἔμεινε ἄσπαστη. "Ἐνὰ σύννεφο μελαγχολίας ἐσκέπασε τὸ ὁμορφὸ πρόσωπό τῆς, μὲ μιὰς. Καὶ μιὰ στιγμή, σὺν νὰ μετάνιωσε γι' αὐτὸ πού ἔκανε, ἐμούρμούρισε μὲ παράπονο:

— Δὲ θέλει λοιπὸν ὁ πατέρας τὴν εὐτυχία μου!...

Ἡ Βιργινία ἔσκυψε τὸ πρόσωπό τῆς θλιμμένον, χωρὶς νὰ πῇ λέξη.

— Καὶ ἡ μητέρα; Τὴν ρώτησε ἡ Λούλα ὕστερα ἀπὸ λίγο.

Ἡ Βιργινία, πού ἐσπάραζε ἡ καρδιά τῆς τώρα γιὰτὶ ἔβλεπε τὴν ἀδελφοῦλα τῆς λυπημένην σὲ παρόμοιες στιγμὲς, ἀντὶ νὰ τῆς πῇ πῶς ἡ μητέρα τῆς ἀπεδοκίμαζε κι' ἐκείνη τὸν ἀνεπὶνέχο γάμο τῆς, τῆς εἶπε πῶς ἡ κ. Ἐλβινίκη, γιὰ νὰ μὴ χειροτερεύῃ τὰ πράγματα, δὲν μιλοῦσε καθόλου, ἀλλὰ φαινόταν πῶς συμ-

φωνοῦσε μὲ τὸν ἄνδρα τῆς.

— Ἀλλοίμονο ἐπρόσθεσε ἡ Βιργινία, τὸ ξέρεις πῶς ἡ μαμά δὲν ἔχει γνώμην σ' αὐτά. Μὰ δὲν μοῦ εἶπες, Λούλα, πῶς ἔγιναν ὅλα τόσο ξαφνικά;

Ἡ Λούλα διηγήθηκε στὴν ἀδελφὴ τῆς τὸ τέχνασμα μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Γιάγκος κατάρφερε νὰ τὴν πάρῃ μέσα ἀπὸ τὸ Οἰκοτροφεῖον. ἔχοντας στὸ μεταξύ θγάλει τις ἀδελφές τοῦ γάμου. "Ἐπειτα τῆς εἶπε πῶς ἡ ἀπαγωγή ἦταν σχεδιασμένη, ἐκ μέρους τοῦ Γιάγκου, ἀπὸ καιρὸ, ἀπὸ τότε ὅπου ὁ νέος ἔπαψε πιά νὰ τὴν βλέπῃ καὶ νὰ μαθαίνει νέα τῆς. Δὲν τῆς ἐκρυψε ἡ Λούλα οὔτε τὸ μπουκέτο τὰ λουλούδια πού ἔρριξε ὁ Γιάγκος στὸ περιβόλι τοῦ Οἰκοτροφείου μὲ τὸ προειδοποιητικὸ γραμματάκι.

Ἡ Βιργινία τὴν ἐκύτταξε μὲ ἐκπληξῇ, μὲ θαυμασμό.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, ξεχνώντας τὴν ἀπόφαση τοῦ πατέρα τῆς, ἐφώναζε χαρούμενη:

— Ξέρεις, Λούλα, ὁ γάμος σὰς μοῦ θυμίζει τοὺς ἀμερικάνικους γάμους, πού θλέπουμε στὸν κινηματογράφο!...

Ἡ Λούλα ἐχαμογέλασε. Μὰ ἦταν πικρὸ τὸ χαμόγελό τῆς. Τὰ μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια τῆς, γεμάτα ἀπὸ βαστηγμένα δάκρυα, ἀπόφευγαν νὰ συναντήσουν τὸ βλέμμα τῆς ἀδελφῆς τῆς. Καὶ τὰ πνιγμένα τῆς ἀναφυλῆτα τρεμούλιαζαν τὸ σαγόνι τῆς. "Ἦθελαν λοιπὸν οἱ γονεῖς τῆς νὰ σκοτώσουν τὴν εὐτυχία τῆς;

— Ἦναι...
Ἡ Βιργινία πού τὴν εἶδε θλιμμένη ἄλλαξε κουβέντα.

— Τί ὁμορφα πού εἶσθε ἐδῶ τῆς εἶπε.

Καὶ λυπόταν κατάκαρδα γιὰτὶ οἱ γονεῖς τῆς ἐπέμειναν νὰ μὴ ἀναγνωρίζουν τὸ γάμο τῆς ἀδελφῆς τῆς.

— Ἀ, τὰ στέφανα! ἐφώναζε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Βιργινία, βλέποντας μέσα στὸ ἄσπρο κουτὶ τοὺς λεμοναυθοὺς πού εἶχαν ἐνώσει τὴν ἀδελφὴ τῆς μὲ τὸ Γιάγκο.

Ἐπειτα ἔβγαλε ἀπὸ τὸ δάκτυλο τῆς Λούλας τὴν βέρα, καὶ μὲ περιέργεια παιδιοῦ, ἄρχισε νὰ τὴν ἐξετάζῃ. Τὴ στριφογύριζε, διάβαζε τὸ ὄνομα τοῦ Γιάγκου κι' ἔπειτα σὰ νὰ τῆς ἦλθαν στὸ νοῦ τὰ λόγια τοῦ πατέρα τῆς, σοβαρεύθηκε μὲ μιὰς, ἐπέρασε τὴν βέρα στὸ δάκτυλο τῆς ἀδελφῆς τῆς καὶ τῆς εἶπε:

— Ξέρεις, Λούλα, σὺριο τὸ πρωὶ πρέπει νὰ ξαναγύρισω στὴ Χαλκίδα.

— Θὰ φύγῃς; Τὴ ρώτησε ἡ Λούλα, ἀνίσχυρη.

ΜΙΑ Ἀληθινὴ
ἱστορία

ΠΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ ΣΑΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ὑπὸ

ΗΥ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

— Ναι, θὰ φύγω μαζί μὲ τὴν θεία. Δὲν μπορῶ νὰ μείνω περισσότερο.

Ἡ καρδιά τῆς Λούλας ἐσφίχτηκε. Τὸ πέρασμα τῆς ἀδελφῆς τῆς ἦταν γι' αὐτὴν μιὰ παρηγορία, γιὰτὶ ἐξανάθρισκε ἔτσι ἕνα σύνδεσμο μὲ τὸ σπίτι τῆς, μὲ τοὺς δικούς τῆς.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ πόρτα ἀνοίχτηκε καὶ μπήκε ὁ Γιάγκος. Ὁ ἄντρας τῆς Λούλας εἶδε μὲ πολλὴ χαρὰ τὴν ἀδελφὴ τῆς γυναίκας του θέβαιος πιά ὅτι ὁ ἐρχομὸς τῆς ἦτον προάγγελος τῆς συμφιλίωσής. Ἀλλ' ὅταν ἄκουσε ἀπὸ τὴ Λούλα ὅτι ἡ Βιργινία εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὴ Χαλκίδα γιὰ νὰ διακόψῃ γιὰ πάντα κάθε σχέση καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσῃ, γιὰ τὸ συμφέρο τους, νὰ κρατήσουν γιὰ κάμποσο καιρὸ μυστικὸ τὸ γάμο τους, τότε εἶπε στὴ Βιργινία:

— Εἶμαι πιά θέβαιος ὅτι ὁ μπαμπὰς σὰς εἶχε τάξει σὲ ἄλλον τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς σὰς.

Ἡ Βιργινία δὲν εἶπε λέξη. Τὸ πρόσωπο τοῦ Γιάγκου ὁμῶς εἶχε χλωμιάσει καὶ τὸ πικρὸ παράπονό του, γιὰ τὴ σκληρὴ ἀπόφαση τῶν γονέων τῆς Λούλας, ἐσκίασε τὸ φῶτεινὸ καὶ γεμάτο εἰλικρίνεια βλέμμα του.

Μὲ σπαραγμὸ ψυχῆς ἡ Λούλα ἀποχωρίσθηκε τὴν ἀδελφοῦλα τῆς. Πάει πιά κι' ὁ τελευταῖος δεσμός μὲ τὸ σπίτι τῆς, μὲ τοὺς δικούς τῆς, κοβόταν...

Σὲ μιὰ στιγμὴ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα, σὰν χαρούμενη ἡλιαχτίδα, ἀστράψε στὴ σκέψῃ τῆς. Ν' ἀλληλογραφῇ μὲ τὴν μητέρα τῆς... Μὰ ὅταν συλλογίσθηκε πῶς ἡ Βιργινία τῆς εἶπε, ὅτι καὶ ἡ μαμά τῆς τὴν κατὰκρινε γιὰ τὸν γάμο πού ἔκανε, χωρὶς τὴν συγκατάθεση τῶν δικῶν τῆς, τότε κι' ἡ τελευταία ἐλπίδα ἐσθύσε, ἐσκέπασθη κατὰ τὴν μαύρη ἀπελπι-

σία, ὅπως κρύβεται μιὰ γωνιά τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ, ἀπὸ τὰ μολυβένια σύννεφα.

Συνώδεψε τὴν ἀδελφοῦλα τῆς ὡς τὸ σταθμὸ τῆς Κηφισιάς μέσα σ' ἕνα μόνιμπο.

Σ' ὅλο τὸ δρόμο τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἐρῶσα ἀπὸ τὰ ὁμορφα, ἐκφραστικὰ μάτια τῆς, ἀν καὶ ἡ Βιργινία ἐπάσχισε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ, ἀν καὶ τὴν παρηγοροῦσε, λέγοντάς τῃς πῶς ἴσως μιὰ ἡμέρα θὰ ξεχνιόνταν ὅλα καὶ θὰ ξαναγύριζε μὲ τὸν ἄνδρα τῆς στὸ πατρικὸ τῆς σπίτι.

Ἡ Λούλα ὁμῶς κούνησε θλιβερά τὸ κεφάλι τῆς καὶ τῆς εἶπε:

— Εἶμαι διωγμένη, Βιργινία, εἶμαι διωγμένη πιά ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπίτι. Δὲ θέλουν οὔτε νὰ μὲ ξέρουν.

Ξαφνικὰ ἔπιασε τὸ χέρι τῆς ἀδελφοῦλας τῆς, τὴν ἐκύτταξε κατὰμματα, μὲ τὴν ἀγωνία στὸ βλέμμα καὶ τῆς εἶπε:

— Βιργινία, μόνο σὺ μπορεῖς νὰ μοῦ γλυκάνῃς λίγο τὴ θλίψῃ.

Ἡ ἀδελφὴ τῆς τὴν ἐκύτταξε μ' ἐλαφρὴ ἐκπληξῇ.

— Πῶς μπορῶ; ρώτησε.

— Νὰ, θέλω νὰ μοῦ γράφῃς ὅποτε μπορεῖς... νὰ μοῦ γράφῃς λίγα, μόνο λόγια, δύο-τρεῖς λέξεις γιὰ νὰ μαθαίνω γιὰ σὰς, νὰ μὴ ζῶ χωρὶς νὰ ξέρω ἂν εἶσθε καλά... Θέλω νὰ μοῦ γράφῃς γιὰ τὴν ὑγεία τῆς μαμάς... τοῦ μπαμπά... γιὰ σένα.

Τὴν ἐπνίεναν τ' ἀναφυλῆτα. Ὁ ἀμαξάς, πού ἄκουσε τοὺς λυγμούς τῆς, ἐγύρισε καὶ κύτταξε.

— Σιγά... σ' ἀκούει, μουρμούρισε ἡ Βιργινία στὴν ἀδελφὴ τῆς, δειχνώντας τὸν ἀμαξά.

— Ἐλα, δός μου τὴν ὑπόσχεσή σου ὅτι θὰ μοῦ γράφῃς Βιργινία...

Μὰ ἐκείνη δὲν ἔλεγε λέξη. Καὶ ὁ σπαραγμὸς ἔκαμε τὴ Λούλα νὰ ξεσπᾷ σὲ ἕνα κλάμμα, πού τῆς ἐτράνταζε τὸ κορμί. Καὶ μέσα στὸ κλάμμα τῆς ἐμούρμούριζε ἀπαρηγόρητα:

— Οὔτε καὶ σὺ λοιπὸν; Μὲ διώχνετε ὅλοι σὰς; Δὲ θέλετε νὰ μὲ ξέρετε πιά; Μὰ τί κακὸ σὰς ἔκανα; Μὲ καταδικάζετε τόσο σκληρὰ γιὰτὶ ἀκολούθησα τὸν μόνο ἄνθρωπο πού ἀγάπησα στὴ ζωὴ μου; Βιργινία, δὲ λυπάσαι λοιπὸν τὴν ἀδελφὴ σου; Θεέ μου, γιὰτὶ γιγνήκατε ὅλοι σὰς τόσο ψυχροί, τόσο σκληροί μαζί μου;

— Λούλα, τὴν διέκοψε ἡ Βιργινία, χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά τῆς ἀδελφῆς τῆς, πού πονεμένη εἶχε γείρει τὸ κεφάλι τῆς στὸν ὦμο τῆς, Λούλα τὸ ξέρεις πολὺ καλά πόσο στοιχίζει καὶ σὲ μένα ὁ χωρισμός αὐτός. Μὰ τῶναι ἡ καρδιά μου κάθε φορὰ πού τὸ συλλογίζομαι. Μὰ — ἀλλοίμονο — δὲν μπορῶ νὰ κάνω διαφορετικά. Φοβόμαι τὸν πατέρα... Νομίζω πῶς γιὰ τὴν ὥρα πρέπει ν' ἀποφύγῃς καὶ σὺ τὸ κάθε τί, πού θὰ μπορούσε νὰ σὲ ἐκθέσῃ καὶ νὰ προκαλέσῃ τὸ σκάνδαλο...

Ἐνὰς βαθὺς στεναγμὸς ἐβγήκε ἀπὸ τὸ πονεμένο στήθος τῆς Λούλας. Ἐπειτα ἔφερε τὸ μουσκεμένο τριανταφυλλὶ μαντηλάκι στὰ μάτια τῆς

καὶ ψιθύρισε:

— Ἀλλοίμονο! Δὲν ἔχω λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ χαρῶ τὴν εὐτυχία μου!...

Τὸ ἀμάξι εἶχε φθάσει πιά στὸ σταθμὸ. Ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη τῆς ἀδελφοῦλα ἡ Λούλα.

Περίμενε ὡς τὴν ὥρα ὅπου τὸ τραῖνο ἐξεκίνησε. Ἡ Βιργινία ἦταν στὸ παράθυρο τοῦ θαγониου καὶ τῆς ἔγνεφε μὲ τὸ μαντηλάκι. Μὰ ὅπως σπαρταροῦσε τὸ μαντηλάκι στοῦ χωρισμοῦ τὴν ὥρα, ἔτσι σπαρταροῦσε καὶ ἡ καρδιά τῆς Λούλας. Νέα σύννεφα ἴσκιωσαν πάλι τὸν οὐρανὸ τῆς εὐτυχίας τῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

...ΚΑΙ ΤΟ «ΑΔΕΛΦΙΚΟ» ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΗΣ ΜΙΜΗΣ...

Εἶχε περάσει πιά ἕνας μῆνας ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὅπου ἡ Ζοζὼ ἀπαλλάχθηκε ἔπειτα ἀπὸ τις ἐνέργειες τῆς Μιμῆς, ἀπὸ κάθε κατηγορία. Ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι ἡ Ζοζὼ δὲν ἤξερε καλὰ-καλὰ τί σημασία εἶχαν οἱ ἀριθμοὶ ἐκείνοι, πού ἀντέγραφε στὸ παραγγελιοδοχικὸ γράφειο ὅπου ἐργαζόταν, ἕως τὴν ἡμέρα πού τὴν συνέλαθεν ἡ ἀστυνομία. Πάντα ὁμῶς ἔβλεπε, πῶς ὁ προϊστάμενός τῆς ἐφυλαγόταν καὶ τῆς ἔλεγε ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποφεύγῃ ὅσο μπορούσε νὰ κάνῃ λόγους ἐξω, γιὰ τοὺς ἀριθμούς πού ἀντέγραφε. Γι' αὐτὸ ἡ Ζοζὼ εἶχε κρύψει κι' ἀπ' αὐτὴν ἀκόμη τὴ Λούλα, τί δουλειὰ ἔκανε στὸ γράφειο ὅπου ἐργαζόταν.

Λίγες ἡμέρες, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποφυλάκισίν τῆς, ἡ Ζοζὼ ἔστειλε ἕνα γράμμα στὴ διευθύντρια τοῦ Οἰκοτροφείου, μαζί μὲ τὸ ὑπόλοιπον πού χρωστοῦσε γιὰ τροφεία καὶ πού τῆς τὰ πλήρωσε ἡ Μιμή. Στὸ γράμμα τῆς ἔγραφε ἡ Ζοζὼ ὅτι ἡ «δικαιοσύνη» τὴν ἀπέδωσε λευκὴν εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινῆς, ἀλλ' ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ πιά στὸ Οἰκοτροφεῖον, γιὰτὶ θὰ ἔμενε στὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς τῆς, πού εἶχεν ἐγκατασταθῇ στὴν Ἀθήνα. Ἡ ἀλήθεια ἦταν πῶς ἡ διευθύντρια τοῦ Οἰκοτροφείου παρα-ξενεῦθηκε καὶ μαθαίνοντας ἀπὸ τὸ γράμμα τῆς

Ζοζὼς, πῶς εἶχε μιὰ ἀδελφὴ γιὰ τὴν ὁποίαν δὲν τῆς ἔκαμε ποτὲ λόγο. Ἡ Μιμή ὁμῶς ὄχι τόσο ἀπὸ ἀδελφικὸ αἰσθημα, ὅπως θὰ ἰδοῦμε, ἀλλ' ἀπὸ ὑστεροβουλία, εἶχε δώσει ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα δωμάτια στὴ Ζοζὼ. Μὲ τοπεταρισμένους τοίχους, μὲ μιὰ κομψὴ πλαφονιέρα, καὶ μὲ ὁλοκαίνουργα ἐπιπλά — ἀκόμη καὶ ντινιέρες — ἡ καμαρούλα τῆς Ζοζὼς, στολισμένη ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ Μιμή, ἔμοιαζε μὲ μιὰ κομψὴ φωλιτσα. Ὡς τὸ παράθυρό τῆς, ἐξ ἄλλου, ἐσκαρφάωνε τὸ γίαισεμι καὶ μόλις ἀνοίγει τὸ τζάμι ἡ Ζοζὼ ἐνοιώθετο λεπτὸ ἄρωμα τοῦ, ἀπὸ τὰ πρῶτα ἄσπρα ἀνθάκια του. Καὶ τὸ ἄρωμα αὐτὸ τῆς ἐπλημμύριζε τὸ στήθος ἀπὸ μιὰ ἀόριστη χαρὰ, γιὰ μιὰ εὐτυχία, πού θὰ ἐρχόταν.

— Νὰ ἡσυχάσῃς λίγο ἀπὸ τὴν περπέτειά σου, νὰ ξεκουρασθῇς, τῆς εἶχε πῇ ἡ Μιμή καὶ θὰ κυττάζουμε νὰ σὲ διορίσωμε κάπου, γιὰ νὰ θγαίνῃ τὸ χαρτζιλίκι σου.

— Ἐχετε τόσες γνωριμίες καὶ σὺ καὶ ὁ Ἀγγελος, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ Ζοζὼ μὲ θαυμασμό.

Ἡ Μιμή ὁμῶς ἐγέλασε σαρκαστικά.

— Ὁ Ἀγγελος! εἶπε μ' ἕνα περιφρονητικὸ ὄφος, πού ἔκαμε τὴν ἀδελφὴ τῆς νὰ παραξενευθῇ. Οἱ γνωριμίες αὐτὲς πού θλέπεις εἶναι ὅλες δικές μου. Καὶ τὸν Ἀγγελο ἐγὼ τὸν ἔβαλα ἐκεῖ πού θρίσκεται σήμερα.

Περηφανευόταν γιὰ τὰ «καταρθώματά» τῆς. Μὰ ὁ νοῦς τῆς Ζοζὼς δὲν πήγε στὸ

Ἡ ἀδελφὴ σὰς δὲν εἶνε ἀγρίμ. ὅπως σὰς, τῆς εἶπε ἐξιδιάντροπα

κακό. Λίγες μέρες αργότερα όμως ένα απόγευμα, ενώ η Μιμή είχε βγεί να περπατήσει έξω, για να πάει στο ραντεβού της με τον κ. Θεοφάνη, ένας νέος έκτυψε την πόρτα της κομψής μονοκατοικίας. Η καμαριέρα της Μιμής συνηθισμένη σ' αυτό το είδος τις επισκέψεις και βέβαιη ότι ο νεαρός έζητο την «μεγάλη κυρία» της, του είπε χωρίς ν' ανοίξει την σιδερένια πόρτα του περιβόλου:

— 'Η κυρία έβγηκε. 'Η δεσποινίς αδελφή της είναι εδώ. 'Ο κύριος είναι στο γραφείο του.

— 'Ο νεαρός δεν έδίστασε καθόλου. Μπορώ να ιδώ την αδελφή της; ρώτησε.

— Περιμένετε, σας παρακαλώ, να την ρωτήσω, του είπε η καμαριέρα. Σε λίγο έμπασε το νεαρό στο σαλόνι, από το οποίο δεν έλειπε τώρα ούτε η πιανόλα, η άγορασμένη με τα χρήματα του κ. Θεοφάνη. 'Η Μιμή όμως είχε πη στον άνδρα της ότι θα την έπληρωνε με δόσεις άραιες και μικρές. Και ο άνυποπτος 'Αγγελος έδινε τακτικά τα χρήματα για τις δόσεις, στη γυναίκα του!...

— Θέλετε να ιδήτε την αδελφή μου; ρώτησε το νεαρό, μπαίνοντας στο σαλόνι η Ζοζώ, με πολλή ευγένεια.

— Ξέρετε αν θ' άργήσω; Είπε εκείνος.

— 'Ετσι όμως όπως έπεφτε πάνω της το βλέμμα του, μ' ένα τρόπο αδιάντροπο, σαν να επέσχιζε να μαντεύσει κάτω από το «έπιδ» φορεματάκι του σπιτιού, που φορούσε η Ζοζώ, τις κρυφές όμορφες του λαξευτού κορμιού της, την έκανε να ντρέπεται.

— Δεν μ'ας είπε πότε θα γυρίσω, του αποκρίθηκε. "Αν θέλετε, αν είναι τίποτε έπείγον, μπορείτε να το πείτε σ'εμένα. 'Η προτιμάτε να περιμένετε;

— Θα την περιμένω, της αποκρίθηκε, χωρίς να πάψει να της ρίχνει φλογερές ματιές, που έκαναν την άνυποπτη Ζοζώ ν' αποφεύγει το βλέμμα του.

Ντράπηκε ωστόσο να του πη: «Κι' αν άργήσω;»

Με το λίγο αδιάντροπο ύφος των νεαρών, που γίνονται θρασείς ακόμα και όταν συναντούν τίμιες γυναίκες, άρχισε να της κάνει ένα σωρό ερωτήσεις, στις οποίες η Ζοζώ απαντούσε στενοχωρημένη και της περισσότερες φορές με μονοσύλλαβα. Τη ρωτούσε έξαφνα: «Πώς γλεντάτε;», την ρωτούσε αν πήγαινε με καμμιιά φίλη της στις άπογευματινές των θεάτρων, αν είχε δη την Κυβέλη στο «Κουρέλι» ή στη «Ζαζά», την ρωτούσε αν της άρεσε ο περίπατος με το αυτοκίνητο στο Τατόι. Και σ'ε μιά στιγμή, που της είπε με πολλήν αδιάντροπιά: «Ποιό την όσια μου κάνετε και δεν σας πάει!», της Ζοζώ της ήλθαν δάκρυα στα μάτια. Σχεδόν άμέσως όμως ο νεαρός σηκώθηκε και πήγε κοντά στην πολυθρόνα όπου έκαθόταν η Ζοζώ. Τρομαγμένη εκείνη σηκώθηκε για να φύγει. Μά δεν πρόλαβε ν' απομακρυνθεί κι' έτσι όπως ο νεαρός ξε-

διάντροπος της άρπαξε το χέρι, άναγκάστηκε να καθίση στην άκρη της πολυθρόνας.

— 'Η αδελφή σας δεν είναι άγριμι όπως σεις, της είπε με την έρωτική παραφορά του δόν Ζουάν, που νομίζει πως κάθε γυναίκα, που θα ξεμοναχιάσει πρέπει να την κάνει φίλη του.

— 'Ολα κι' όλα αυτό δεν το περίμενε ποτέ η Ζοζώ.

Τι θάρρος λοιπόν είχε ο νεαρός για να μιλά έτσι για την αδελφή της; Κατατρομαγμένη κι' άφου έστριφογύρισε δυο-τρεις φορές, κατάφερε ν' αποσπασθί από το χέρι του, που έσφιγγε το δικό της σαν τανάλια και του είπε με μιά φωνή που έτρεπε από την άγανάκτηση:

— Δεν σας επιτρέπω να μιλάτε έτσι για την αδελφή μου!

— Άλλάξε με μιάς ύφος εκείνος.

— Τι άγριμάκι είσθε σεις, καλέ, έμουρμούρισε χαϊδευτικά. Παρεξηγήτε άμέσως. 'Ελάτε, καθήστε κοντά μου. Σας υπόσχομαι ότι θα είμαι φρόνιμος, σαν κορίτσι του παλιού καιρού.

— Είσθε αδιάντροπος! Του είπε η Ζοζώ και φουριόζα έβγηκε από το σαλόνι.

Στο διάδρομο όμως θρέθηκε μπροστά στην καμαριέρα, που μόλις την είδε να θγαίνει από το σαλόνι έκρυφοδαγκωνόταν και της έκανε άπεγνωσμένα σινιάλα πως δεν έπρεπε να φερθεί στο νεαρό όπως έφέρθηκε. 'Η Ζοζώ που δεν κατάλαβε τίποτα απ' αυτά, την παραμέρισε με θυμό και πήγε και κλείσθηκε στην κάμαρά της.

7 σκέψεις

γιό την υπερηφάνεια

—'Ας με χαρακτηρίσουν όπως θέλουν, δεν θά μ' έμποδίσουν να είμαι αυτός που είμαι.

Μ. ΝΑΠΟΛΕΩΝ

—'Η υπερηφάνεια είναι ένας καλός όπλισμός, όταν λείπει ή άρετή.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ

—'Ο,τι κάνει κανείς από υπερηφάνεια είναι συχνά άνώτερο εκείνου που κάμνει από καθήκον.

ΓΚ. ΛΕΜΠΟΝ

—Καλύτερα νάσαι κύριος στην Κόλαση παρά δοϋλος στον Παράδεισο.

ΜΙΛΤΩΝ

—Μην παραπονείσαι ότι σ'έχουν καταπατήσει αν καμμιά φορά έχης μεταβληθί σ'ε σκουληκι.

ΚΑΝΤ

— 'Η υπερηφάνεια είναι ή δρεξίς, ή τιμή, ή μεγαλοφυΐα.

Α. ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

— 'Η υπερηφάνεια σκεπάζει τα μέτωπά μας με ένα κράνος θριάμβου.

ΑΛΜΠΕΡ ΣΑΜΑΙΝ

Σ'ε λίγο η Ζοζώ άκουσε ένα δειλολό κτύπημα στην πόρτα.

Μέσα στη σαστισμάρα της νόμισε πως ήταν ο νεαρός αδιάντροπος που ούτε της έουσστήθηκε καν όταν εκείνη μπήκε στο σαλόνι.

— Ποιός είναι; Ρώτησε φοβισμένη.

— 'Εγώ, της αποκρίθηκε σιγανά η καμαριέρα. Άνοιχτε παρακαλώ.

— Τι θέλεις;

Διακριτικά και με το ύφος της «έμπιστης», η καμαριέρα της Μιμής, άνοιξε την πόρτα και σαν να έμάλλωνε χαϊδευτικά τη Ζοζώ, της είπε:

— Δεν ξέρετε λοιπόν δεσποινίς, ποιός είναι ο κύριος που άποπτη-ρατε;

— Δεν μ' ενδιαφέρει να μάθω, της αποκρίθηκε ξεσπώντας η Ζοζώ. Σε παρακαλώ να τον διώξετε άμέσως.

Χαμογέλασε η καμαριέρα κι' έπειτα είπε:

— Τι λέτε δεσποινίς! Θέλετε να διώξετε έμένα ή κυρία Μιμή;

Κεντρίσθηκε η περιέργεια της Ζοζώς μόλις άκουσε τα λόγια αυτά. Και ρώτησε τη καμαριέρα:

— Ποιός είναι, επί τέλους;

Με πιό σιγανή φωνή η καμαριέρα και με το ύφος μιάς ένοχης έξομολογήσεως της αποκρίθηκε:

— Καλέ αυτός κάνει πολλά ρουσφένια στην κυρία. Νά, τις προάλλες μ' έστειλε ή κυρία και μούδωσε άλευρι για ζύμωμα. (Σ. Σ. Την έποχή εκείνη, με τον ευρωπαϊκό πόλεμο, ήλθε στιγμή όπου οι 'Αθηναίοι έστερηθήκαν όλότελα το ψωμί...).

'Η Ζοζώ κύτταξε την καμαριέρα της αδελφής της, άναυδη. Αυτή ή οίκειότης δεν της άρεσε καθόλου. Τίμια όπως ήταν η Ζοζώ, έπαναστατούσε για τις περιέργειες σχέσεις της Μιμής, μ' εκείνον τον εβδιάντροπο, που έτριγυρνούσε τώρα στο σαλόνι και σιγοσφύριζε ένα θαλάκι της έποχής σαν να μ' είχε συμβή τίποτα.

Άλλ' ή άγανάκτηση της Ζοζώς έφθασε στο κατακόρυφο, όταν έγύρισε ή αδελφή της και ο νεαρός την υποδέχθηκε με ξεφωνητά χαράς και με μιά ένοχη οίκειότητα. 'Η Ζοζώ κλεισμένη πάντα στην καμαρούλα της, που θρισκόταν κοντά στο σαλόνι, άφουγκραζόταν με χτυποκάρδι. 'Η καμαριέρα, έξ' άλλου, που ήταν «έν γνώσει» όλων των μυστικών του σπιτιού — ή αλήθεια ήταν πως η Μιμή δ'ε λάβαινε κανένα προφυλακτικό μέτρο, τώρα — είχε γίνει άφαντη.

Ξαφνικά ή Ζοζώ άντελήφθη μιά ύποπτη ήσυχία στο σαλόνι. "Επειτα ως τ' ατύα της έφθασαν κάποια περιέργεια μωρμουρητά. Σάν να έσχι-σθηκε τότε με μιάς μπροστά στα κατάληκτα μάτια της, ένας πυκνός πέπλος και φανέρωσε ένα φριχτό μυστικό, ή Ζοζώ μάντεψε όλη την αλήθεια. Και με τη γρηγορόδα που δίνουν οι ξαφνικές αποφάσεις σ'ε παρόμοιες στιγμές, αντί ν' άνοίξει την πόρτα και να ιδί τί γινόνταν στο σαλόνι — αυτό θά ήταν πολύ! — σκαρφάλασε από τον νιπτήρα — ένα όμορφοσκαλισμένο νιπτήρα με το άπαραίτητο μάρμαρο, όπως συνηθιζόταν τότε — άπάνω στην ντουλάπα της.

('Η συνέχεια στο επόμενο)

ΣΥΛΒΙΟΥ

ΠΗΓΕ ΝΑ ΣΥΜΒΑΣΗ!!

ΚΡΑΤΟΥΣΕ το φλυτζάνι με τον καφέ και θουτούσε το Συμβολικό τσουρεκάκι της ή Προφύρια, στο σπίτι της Άννέτας του Μουσάλα που πήγε να κάνει επίσκεψη μετά το Πάσχα.

— 'Ωραία τα τσουρέκια σου Άννέτα μου, σου πιτύχανε μιά χαρά. Γεια στα χέρια σου και να χαίρεσαι και το μαστό! Άνεστάση! Έμένα μου τάκαψε έφέντος εκείνος ο άφωρεσμένος ο φουρνάρης.

— Τι μου λές;

— Νά σ'ε χαρώ, Άννέτα μου! Τόσο έξοδο καλέ να τ'ή στράφι! Θαρρείς πως μ'ας είδε κακό μάτι έφέντος. Σούπα για τ' αυγά που μου τάκανε λυώμα εκείνη ή άσουλούπιαστη! Τί να σου πώ. 'Η γλωσσοφαγιά δεν είναι καλό πράμα!

— Καλέ να κάνης έναν άγιασμό στο σπίτι σου χριστιανή μου.

— Άναψα το κερί του πιτάφιου κι' ήκαπιστήκαμε οδλοι. Μά εκείνη ή κόρη μου έχει το κακό φυσικό ν' αφήνη την ντουλάπα της άνοιχτή. Τη φωνάζω: Σουλτάνα μην την αφήνης άνοιχτή γιατί άνοίγουνε τα στόματα του κόσμου και μ'ας γλωσσώτρωνε. Δ'ε θαρρεύσαι, Άννέτα μου, στο κουφού την πόρτα όσο θέλεις θρόντα!

Εκείνη τη στιγμή άκούστηκαν στριγγιές στη γειτονιά. Οι δυο γυναίκες τρέξαν στο παράθυρο. Μάλωνε ή Παναή ή Φαναρτζήδαινα με τη Σοφή του Τσερκένιου για τα χρόνια.

Καυγας τρικουβερτος. Παράθυρα, πόρτες, δρόμος, γεμάτα παιδιά και γυναίκες.

— Άκούς να με θγάλη σαράντα χρονώ; ξεφώνιζε ή Παναή. Μωρή, τον καιρό που ήπήγαίνες στο φραγκοράφιμο, έγώ ήθύζαινα! Καμήλα!

'Η Σοφή έέσπασε σ'ε γέλιο:

— Χά! χά! χά! Καλέ άκούτε πράματα, ή μικρούλα! Τό θυζανιά-ρικο! Σάν δεν ντρέπεσαι κακομοίρα! 'Εσύ είσαι νενέ πιά και μου κάνεις τη μπεμπίτσα; Φωτιά να σ'ε κάψη, λωλοπερβανέ!

'Η Προφύρια είπε στην Άννέτα:

— Άκούτε καλέ να μαλλώνουνε για τα χρόνια! Μά δ'ε θαστώ, θά πάω έξω να τσι χωρίσω. Ρεζίλι πιά μ'ας κάνανε στο Βύραν με τσι καυγάδες τως αυτές οι δυο!

— Τι θ'ες, να μπλέξης καλέ Προφύρια μου, της είπε ή Άννέτα. "Ας τσι κι' άς φαγωθώνε.

— Καλέ δεν θ' άνεκατευτώ, θά τσι ξεχωρίσω με το καλό.

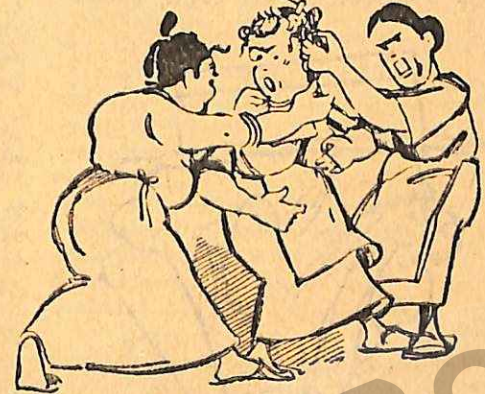
Χι' έτρεξε να μπή στη μέση. Οι γύρω γειτόνισσες σαν την είδανε κρυφομύλησαν:

— 'Ησού! 'Η Προφύρια! Τώρα θ' άνάψη ο καυγάς!

"Ετρεξε κοντά στη Παναή:

— Καλέ Παναή μου, μη μαλλώνετε καλέ, είπε. Δεν είναι ντροπής πράματα να πιαστήτε για τα χρόνια; Οδλες έχομε τα χρονάκια μας; μ'ας ξέρουνε δά!

— Μά όχι δά να μου κάνη και την άνήλικη ή Σοφή, ο γεροντοκιόρπες!

Χύμηξαν και οι δύο έπάνω της και την έκαναν μαύρη στο ζυλό.

'Εσύ ποδσαι γρηά γυναίκα, θά τη θυμάσαι καλά.

'Η Προφύρια στραβομούριασε.

— 'Η γλώσσα κόκκαλα δεν έχει και κόκκαλα τσακίζει, είπε. Είμαι γρηά, δ'ε σου παινεύτηκα πως είμαι νέα και μου το χτυπάς με τέτοιο τρόπο. Άν καλά δά, αν είχες άνατροφή και σύσταση, δ'ε θά μιλούσες έτσι.

— Και τί σοδπα κερά μου και θυμωσες;

— Τίποτα δ'ε μούπες. 'Ο τρόπος σου μ' ευχαρίστησε, Παναή! Πάντα χωρίς τρόπο ήσουνε και χωρίς μυαλό! Άκούς εκεί να με πη γρηά γυναίκα! Καλέ γειτόνοι, δ'ήτε δυο γεροντοπουλάδες εκεί να μαλλώνουνε για τα χρόνια και να σ'ε λένε και γρηά γυναίκα!

'Η Σοφή πετάχτηκε στη μέση:

— Ποιός σοδ μίλησε έσένα κερά μου; Έ; Γεροντοπουλάδα είναι ή κόρη σου, διαδούλου ξεμωρουδια-σμένη!

— Νά κερά γειτόνισσα, το δικό μου δναμα, φώναξε ή Παναή. 'Η λωλο-Προφύρια θά μ'ας πη γερον-

τοπουλάδες. Φωτιά να σ'ε κάψη! Ποιός σ' άνεκάτψε κι' ήρθες να μπής στη μέση;

'Η Προφύρια πιά τώρα που τις είδε τι, δυο ένωμένες εναντίον της, γίνηκε έξω φρενών. Κουνοόσε χέρια, πόδια, κεφάλι και κοκκίνισε σαν έρασμένος άστακός.

— Λωλοπερβάνιες, φώναξε. Που θά πητε για τη Σουλτάνα μου! Δεν πάτε να ξεγλυτσίασετε τα σπίτια σας, μόνο ήβγατε στο μείνταίνι να μιλάτε για τα χρόνια του ένός και τ' άλλου; 'Εσύ Παναή να κυττάξης τα θαμμένα μαλλιά σου, που ή καραμπογιά τάφασε, και το λούου σου Σοφή να π'ας να πλύνης κομμάτι τη φτέρνα σου που μούχλιασε από τη θρωμουςιά!

— Μωρή μπαμπόγρη! Χύμηξαν κι' οι δύο έπάνω της και την έκαναν μαύρη στο ζυλό. "Οπου τρέξη-τρέξη για να την γλυτώσουν από τα χέρια τους.

'Επί τέλους, ο φουρνάρης της γειτονιάς, ο μπακάλης, ένας ύδραυλικός και τρεις άστυφύλακες χώρισαν τις γυναίκες και τις πήγανε στον άστυνομικό σταθμό.

Το μάτι της Προφύριας ήτανε μελανό.

— Δ'ε πως μ' έκανε, μ'ε ή μου, φώναζε σαστισμένη. Και γιατί; Γιατί ή ήπα να τσι χωρίσω που ήτανε πιασμένες μαλλιά με μαλλιά!

— 'Ηθελε να μ'ας κάνη τη ζαν. τάρμα, ή γλωσσού και μ'ας σκυλόβρισε, κύριε πολιτομάνε, είπε ή Σοφή.

— Καλέ αυτή είναι ο σατραζάνης το ή γειτονιάς. Δεν κοιτά κανέναν να μιλήση με το γείτονα του. Μπαίνει στη μέση και λ'εί σαν τη κομμένη κεφαλή! Ξεφώνουσε ή Παναή.

Οι δυο γυναίκες πληρώσανε πρόστιμο και την Προφύρια την πήγε στο φάρμακείο ή Άννέτα.

— Τ' ήτανε καυμένη ν' άνεκατευ-της; Δ'ε σοδ τόπα ή έρημη; Της έλεγε ή Άννέτα.

— Μά δεν μπορώ τα παράξενά! "Ασε με Άννέτα μου γιατί αυτά τα κοϊδικά δεν τ' άνεύω. "Ηπρεπε να μην έχω τα ρεματικά μου να τσι κάνω έγώ σώσαστες στο ζυλό!

Και κούτσα-κούτσα, γύρισε στο σπίτι της με δεμένο μάτι.

— Τι έπαθες καλέ μαμά; φώναξε ή Σουλτάνα.

— Δεν είναι τίποτα! Τα παιδιά ή-παίξανε μπάλα και την ήψαγα στα μάτια.

ΣΥΛΒΙΟΥ

40 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Αναμνήσεις τῆς Κ. Φ. Γιοφύλλης

ΤΑ ΠΡΩΤΑ «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ»

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ τοῦ 1907 — ρουσιάστηκε γιὰ πρώτη φορά στὴν Ἀθήνα ἕνα νέο θεατρικὸ εἶδος: ἡ ἐπιθεώρηση. Καὶ ὁ πρῶτος θρίαμβός της ὑπῆρξαν τὰ «Παναθηναία».

Ἐκείνο τὸ χρόνο τὰ «Παναθηναία» παίζθηκαν ἀπὸ τὸ θίασο Νίκα-Σαγιώρ. Ἡ πρῶταγωνίστρια τοῦ θιάσου Κα Νίκα Νίκα ἦταν μιὰ καλλιτέχνης μὲ ἰσχυρότατο ταλέντο, καὶ ἐπαίχεν ἀπὸ δ-λα: δρᾶμα, ἐπερέττα, ἐπιθεώρηση. Καὶ ὁ μακαρίτης Σαγιώρ ἦταν ἕνας πρῶτος βάζωνς κωμικός, πού ἄφισεν ἐποχή.

Ἀξιοπαρατήρητο εἶναι ὅτι ὁ Σαγιώρ ἔρχισε τὸ καλλιτεχνικὸ του στάδιο ἀπὸ τὴν παντομίμα, γιὰ τὴν ὁποίαν ἐμύλησε στὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Ἐβδομάδος». Ἦταν ἡθοποιὸς γὰρ, καὶ δὲν κατέπεσε ἐπειδὴ ἐπαίξε σὲ παντομίμα. Ἀντιθέτως, ἡ παντομίμα ἐξέπεσε καὶ ὁ Σαγιώρ ἐμπήκε στοὺς καλύτερους ἀθηναίους θιάσους. Συνεργάστηκε μὲ τὴν Κα Νίκα καὶ μὲ τὴν Κα Κοτοπούλη.

Ἦνας ἄλλος ἡθοποιός, πού ἔρχισε ἀπὸ τὸ πιδ λαϊκὸ θέατρο καὶ συγχρόνως μὲ τὸν Σαγιώρ ὑψώθη καὶ κατέκτησε τὸ καλύτερο ἀθηναϊκὸ κοινόν, ἦταν ὁ κ. Νίκος Πλέσσας. Ἐδῆμιόργησε στὴν κωμωδία καὶ στὴν ἐπιθεώρηση ἀθάνατους χαρακτήρες καὶ ἀλησμόνητους τύπους. Ὡστόσο ἔρχισε τὸ στάδιό του σ' ἕνα ὑπαίθριο θεατράκι, πού ἦταν στὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὰ Πευκάνια!

Ἐκεῖ μάλιστα ἔγινε κάποτε κι' ἕνα κωμικοτραγικὸ ἐπεσόδιο. Ἐνῶ ἐπαίχεν ὁ θίασος ἐκεῖνος τὸ κωμειδύλλιο «Μυλωνάδες», πού ἦταν τότε λαοφιλέστατο, συνέβη μιὰ ἀπρόοπτη καταστροφή. Μεταρριχτοὶ ἡθοποιοί, πού ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ κ. Πλέσσας, ἀνέβηκαν σ' ἕνα μπαλκόνι μέσα στὴν μικροῦλα σκηνή. Μὰ τὸ μπαλκόνι ἦταν κακοφτιαγμένο καὶ τὰ σκηνικά παλὰ καὶ ἄθλια. Καὶ ξαφνικά... ἀναποδογυρίστηκαν τὰ σκηνικά, ἔπεσε τὸ μπαλκόνι καὶ οἱ ἡθοποιοὶ βρέθηκαν μὲ τὰ κεφάλια καὶ τὰ χεράκια καὶ τὰ πόδια τῶν σκηνογραφῶν, ἐπάνω στὰ καθίσματα τῆς πλατείας!... Μερικοὶ ἡθοποιοὶ μάλιστα ἐτραυματίστηκαν...

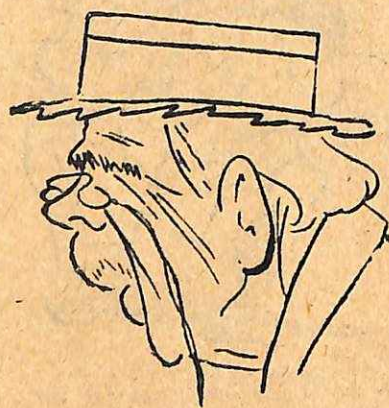
Καὶ οἱ θεατὲς ἀντὶ τῆς γελοίας μετὰ τὸ ἔργο ἐγέλασαν κι' ἐτοίμαζαν μαζί μὲ τὸ πάθημα τῶν ἡθοποιῶν...

Τὰ «Παναθηναία» λοιπὸν ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐπιθεωρήσεις πού παίχθηκαν στὴν Ἀθήνα. Ὅχι ὅμως ἡ πρῶτη. Γιὰ τὴν ἀκριβεία ἦταν ἡ τρίτη.

Ἡ πρῶτη ἑλληνικὴ καὶ ἀθηναϊκὴ θεατρικὴ ἐπιθεώρηση ἦταν τὸ «Δίγ' ἀπ' ἄλ» τοῦ Μίκου Λάμπρου. Παίχθηκε ἔλα τοῦ Μίκου Λάμπρου. Παίχθηκε γιὰ πρῶτη φορά τὸ 1894 στὸ θέατρο «Παρθενόνα», πλὴν στὸν Ἰλισσὸ ἀπὸ

Ὁ πρῶτος ὑρίαμεος τῆς ἐπιθεωρήσεως στὴν Ἀθήνα. — Ὁ Σαγιώρ, πού ἄρχισε ἀπὸ τὴν παντομίμα. — Τὸ κωμικοτραγικὸ πάθημα τοῦ Νίκου Πλέσσα. — Ἡ πρῶτη ἐπιθεώρησης «Δίγ' ἀπ' ἄλ». — Ὁ τίτλος «Παναθηναία» καὶ ὁ Ἀνδρέας Νικολάρας. — Τὰ «Παναθηναία» τοῦ 1907 καὶ ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν.

θίασο τοῦ μακαρίτη Δημητρίου Κοτοπούλη, πατέρα τῆς Κας Μαρίας. Μάλιστα σ' αὐτὴ τὴν ἐπιθεώρηση ἔκαμε μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες τῆς ἐμφανίσεως ἡ Μάρια, σὲ ἡλικία 6 χρονῶν. Σὲ μιὰ σκηνή (νοῦμε-

Ὁ Μπ. Ἀννίνος

ρο μᾶλλον, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα) παρουσιάζετο ἡ «κακία» δασκάλα μὲ τὶς μικρὲς τῆς μαθήτριες. Ἀνάμεσα στὶς μικρὲς μαθήτριες ἦσαν καὶ ἡ Μάρια μὲ τὶς δύο ἀδελφές της Φωτεινὴ καὶ Χριστίνα, καθὼς καὶ ἄλλα κοριτσάκια καὶ παιδάκια. Καὶ τὰ μαθητοῦδια αὐτὰ τραγουδοῦσαν: Μιὰ μικρὴ πρῶτη τραγουδοῦσαν ἔτσι:

«Ἡ κυρὰ μας ἡ δασκάλα εἶναι ἄγρια καὶ κακὴ καὶ εἶπε στὰ κοριτσάκια τᾶλλα πὼς δὲν εἶμαι... παστρικά!».

Καὶ τᾶλλα μαθητοῦδια τραγουδοῦσαν κατόπιν. Τότε ἡ Μάρια ἀπεκαλύφθη ὡς πραγματικὴ καλλιτέχνης, γιατί ἐπαίξε μὲ πραγματικὸ μπερλί.

Ἡ δεύτερη ἀθηναϊκὴ ἐπιθεώρησης ἦταν «Δίγ' ἀπ' ἄλ» τοῦ κ. Ν. Λάσκου καὶ τοῦ μακαρίτη Καπετανάκη, συγγραφέως τοῦ «Ἀντικύβου Γραμματικῶς».

Ὡστόσο οὐτε τὸ «Δίγ' ἀπ' ἄλ», οὐτε «Δίγ' ἀπ' ἄλ» Ἀθηνῶν ἐστρεψώσαν μεγάλη ἐπιτυχία.

Οἱ πρῶτοι συγγραφεῖς τῶν «Παναθηναίων» ἦσαν ὁ Γεώργιος Τσακνέπουλος καὶ ὁ Μπάμπης Ἀννίνος. Δημοσιογρά-

φοι καὶ οἱ δύο μὲ πολλὰς γνωριμίας. Μὰ καὶ συγγραφεῖς τοῦ θεάτρου. Ἦνδ πολὺ χρονολόγος ὁ πρῶτος καὶ περισσότερο εὐθυμογράφος ὁ δεύτερος. Ἡ ἐπιθεώρησις θὰ ἦταν πὺ πολὺ εὐθυμογραφικὴ καὶ λιγώτερο θεαματικὴ. Θὰ ἐστρεψέτο στὴν ἐπικρατὴ εὐθυμογραφία καὶ στὰ ὑπόβο-πτα νοῦμερά της. Σκηναὶ πλοῦτα δὲν μπορούσαν νὰ γίνουν. Ἦσαν ἀνάγκη τὸ νέο εἶδος νὰ ντεμπουτάρη οικονομικά...

Ὁ τίτλος «Παναθηναία» ἐπιστεῦετο ὅτι ἦταν ἐκεῖνο πού ἐχρειάζετο. Μὰ λίγα χρόνια πρὶν ὁ Ἀνδρέας Νικολάρας εἶχεν ἐκδώσει μιὰ κωμωδία μὲ ἀρχαία ὑπόθεσιν καὶ μὲ τὸν ἴδιον τίτλο. Ἀντίθετα μὲ τὰ πιερεῖα προφορικὰ του ἀστεῖα ἡ κωμωδία αὐτὴ ἦταν ἀρκετὰ σαλὴ καὶ δὲν ἐπαίχθη πιά. Ὁ Νικολάρας ὅμως παρουσιάσθη ἐξαγριωμένος γιὰ νὰ διεκδικήσῃ τὸν τίτλο του.

— Ἐλὰ ἀφοῦ παύθη ἡ ἐπιθεώρησις μας, τοῦ εἶπαν ὁ Τσακνέπουλος καὶ ὁ Ἀννίνος. Καὶ τότε τὰ κανονίζουμε...

Μόλις ὅμως τὰ «Παναθηναία» παίζθηκαν, ὁ Νικολάρας ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦσαν ἔξυπνα καὶ ὅτι ἔδωκαν κάτω τὸ ἔργο του. Καὶ τότε μεγαλόκαρδα ἐχάρισε τὸν τίτλο του.

— Εἰ —

Γιὰ πρῶτη φορά λοιπὸν τὰ «Παναθηναία» τοῦ Ἀννίνου καὶ τοῦ Τσακνέπουλου ἐπαίχθηκαν ἀπὸ τὸν θίασο Νίκα-Σαγιώρ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1907. Ἡ Κα Νίκα παρουσίασε τοὺς πιδ φιγούρας γυναικείους ῥόλους. Ἦτο νέα καὶ ὠραία καὶ τραγουδοῦσε περίφημα. Ὁ Σαγιώρ ἐδῆμιόργησε τύπους ἀθηναϊκούς. Οἱ ἄλλοι ἡθοποιοὶ ἔδωκαν ὠραία τὰ νοῦμερά τους...

Ὁ κόσμος ἐγέλασεν ἀπὸ τὴν ποιητικὴν, μὰ ἦταν κάπως διατακτικός. Τὴ εἶδος ἦταν νέο καὶ περίεργο. Σιγά-σιγά ὅμως ἔρχισε τὸ κοινὸν νὰ τὸ συνιῇ. Καὶ σὲ μερικὲς ἐβδομάδες ἐσημειώθησαν σπουδαῖες πένες. Τὸ θέατρο ἐγέμιζεν ἀπὸ κόσμον. Χειροκροτήματα, γέλια, ἀντιφάσεις... Συγερὸν ὅλα τὰ τραγούδια ἐμπέζοντο. Ὁ κόσμος ἐμαίνετο πιδ ἀπὸ ἐνθουσιασμό!

Ἔτσι πέρασε θορυβετικὰ ἡ πρῶτη γωνιὰ τῶν «Παναθηναίων» στὸ θίασο Νίκα-Σαγιώρ.

Τὸ ἐπόμενον καλοκαίρι — τοῦ 1908 — ὁ μακαρίτης Σαγιώρ συνεργάστηκε μὲ τὴν Κα Μαρία Κοτοπούλη στὸ θέατρο τῆς Ὀυνοίας. Ἐκεῖ μετεφέρθησαν καὶ τὰ «Παναθηναία». Ἄλλος θρίαμβος ἐκεῖ!

Καὶ ὁ θίασος τῆς Κας Νίκα ἐπαίξε τὸ 1908 δογματικὰ ἔργα καὶ κωμωδίες. Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι παρουσίασε γιὰ πρῶτη φορά στὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ὁπερέττα. Ἀλλ' αὐτὰ θὰ τὰ ἰδοῦμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο τῆς «Ἐβδομάδος».

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

πού δὲν ἀγαπήθηκε

Ο ΑΛΦΡΕΝΤ ΛΕΒΕΝ περνοῦσε τις πιδ δύσκολες στιγμές τῆς ζωῆς του. Ὑστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια εἶχε συναντήσει τυχαίως τὴν Μιρέϊν, τὴν φίλη τῶν νεανικῶν του χρόνων, πού εἶχε ὀνειρευθῇ νὰ τὴν κάνει γυναῖκα του. Τὰ πράγματα ὅμως εἶχαν ἔρθει διαφορετικά, ἀναγκαστικὰ νὰ φύγῃ γιὰ πολλὰ χρόνια στὸ ἐξωτερικὸ καὶ ἡ Μιρέϊν εἶχε γίνει γυναῖκα ἐνδὸς ἄλλου. Νὰ ὅμως πού σήμερα εὗρισκε πάλι στὸν δρόμο του αὐτὴ τὴν ὑπέροχη γυναῖκα, ἐλευθερὴ πάλι, ἐπειδὴ ὁ πρῶτος τῆς ἀνδρας εἶχε πεθάνει λίγους μῆνες πρὶν. Ἐλευθερὴ; Ὅχι, μὲν πού, ἀλλὰ ἐλευθερὴ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, ἂν δὲν εἶχαν μεσολαβήσει οἱ ἀλλεπάλληλες οικονομικὲς ἀτυχίες τοῦ Ἀλφρέντ πού δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν γιὰ τὴν ὥρα νὰ ἀρρίξῃ μιὰ καινούργια ζωὴ μὲ τὴν πολυαγαπημένη του. Ἡ Μιρέϊν εἶχε κληρονομήσει μιὰ πολὺ μεγάλη περιουσία ἀπὸ τὸν πρῶτο τῆς σύζυγο τὴν ὁποία ὅμως, δὲν θὰ ἐπαίρνε στὴν κατοχὴ τῆς παρὰ μόνον μετὰ τὸν θάνατον τῶν πεθερικών της, κοντὰ στὰ ὁποία θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ. Ἐν τῇ μεταξύ βέβαια δὲν θὰ μπορούσε νὰ ζαναπαντρευθῇ.

Ἔτσι ὁ Ἀλφρέντ καὶ ἡ Μιρέϊν συμφώνησαν νὰ περιμένουν ὑπομονητικὰ τὴν ἡμέρα πού ὁ θάνατος τῶν πεθερικών, ἢ ἡ βελτίωσις τῆς οικονομικῆς καταστάσεως ἐκεῖνου, θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ἐνωθῶν. Ἐν τῇ μεταξύ τίποτε δὲν τοὺς ἐμπόδιζε νὰ συναντῶνται τακτικὰ στὸ σπίτι τοῦ Ἀλφρέντ καὶ νὰ ζοῦνε γενικά σὰν δύο ἐρωτευμένοι.

Ἐκεῖνο ὅμως πού στενοχωροῦσε περισσότερο τὸν Ἀλφρέντ ἦταν ἡ ὑπαρξὶς τῆς Ἀντουανέτ, τῆς ἐρωμένης πού εἶχε πρὶν νὰ ζαναπαντρευθῇ μὲ τὴν Μιρέϊν, καὶ πού ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἐπισκέπτεται τακτικὰ ἐφόσον δὲν εἶχε ἰδεᾶν γιὰ τὴν ὑπαρξὴ μιᾶς ἀντιζήλου. Καὶ ὁ Ἀλφρέντ ἔτρεψε μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι μπορούσε κάποτε νὰ ἀποκαλυφθῶν οἱ σχέσεις του μὲ τὴν Ἀντουανέτ καὶ νὰ χάσῃ γιὰ πάντα τὴν ἀγάπη τῆς Μιρέϊν. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ διακόψῃ μὲ κάθε τρόπο τὶς σχέσεις μὲ τὴν παλιὰ του φίλη. Ἦξερε πὼς ἦταν παντρεμένη ἂν καὶ δὲν τοῦ εἶχε ἀποκαλύψει ποτὲ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της. Ἀν κατάρθωνε ὅμως νὰ τὸ μάθῃ δὲν θὰ εἰδοταξὶ νὰ τὸν πληροφορήσῃ γιὰ τὴν ἀπιστίαν τῆς γυναίκας του, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτήν.

— Εἰ —

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν κά-ποιο πρωὶ ὁ Ἀλφρέντ πῆρε μιὰ πρόσκληση τοῦ μεγαλοβιομηχάνου Νταρσιὰκ νὰ περάσῃ τὸ Σάββατοκύριακὸ του στὴν ἐξοχικὴν τοῦ ἑπαυλῆ. Ὁ Νταρσιὰκ προσέθεσε ὅτι ἤθελε νὰ τοῦ μιλήσῃ καὶ γιὰ κάποια σοβαρὴ ἐπιχείρησι. Ἡ πρόσκλησις αὐτὴ ἐνεθουσίασε τὸν Ἀλφρέντ, ἐπειδὴ ἤξερε πὼς μιὰ συνεργασία μὲ τὸν δι-

θύπλουτο Νταρσιὰκ μπορούσε νὰ τὸν βοηθήσῃ στὸ νὰ διορθώσῃ γρήγορα τὰ οικονομικά του καὶ νὰ μπόρῃ νὰ κάνει τὸν γάμο πού ποθοῦσε. Τὸ μόνον δυσάρεστο ἦταν ὅτι εἶχε ὑποσχεθῇ στὴν Μιρέϊν νὰ περάσῃ μαζί της ἐκεῖνο τὸ Σάββατο-κύριακὸ σὲ κάποια κοντινὴ ἐξοχή.

— Τὰ πράγματα μποροῦν νὰ διορθωθῶν, τοῦ εἶπε, ἐκεῖνη ὅταν πληροφορήθηκε τὴν πρόσκληση τοῦ Νταρσιὰκ. Ὅχι, πᾶμε μαζί μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου ὡς τὸν πλησιέστερο σιδηροδρομικὸ σταθμὸ ὅπου θὰ διανυκτερεύσω ἐγὼ τὸ Σάββατο μόνη σὲ κανένα ξενοδοχεῖο καὶ τὴν Κυριακὴ φεύγει μὲ τὴν ἀποδοχὴ ἀπὸ τοῦ Νταρσιὰκ καὶ ἔρχεται νὰ με συναντήσῃ.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ Ἀλφρέντ ἀποχωρήσθηκε στὸν μικρὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ ἀπὸ τὴν Μιρέϊν. Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Νταρσιὰκ τὸν πῆρε ἀπὸ ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ στὴν ἑπαυλὴ πού ἀπέχετο περίπου δέκα χιλιόμετρα. Ὁ οικοδεσπότης τὸν περίμενε κιόλας στὴν εἴσοδο μαζί μὲ τὴν γυναῖκα του. Μόλις τὴν εἶδε ὁ Ἀλφρέντ ἔμεινε γιὰ λίγο καρφωμένος στὴν ὄψη του! Δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ τὰ μάτια του! Ἡ κυρία Νταρσιὰκ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν ἐρωμένην του, τὴν Ἀντουανέτ! Ἐκεῖνη κατὰλαβε ἀμέσως τὴν ταρὰχὴν τοῦ καὶ θέλοντας νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ λέγοντας:

— Χαίρω πολὺ, κ. Λεβέν πού μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ σὲ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ. Ἐγὼ ἀκούσαι τόσα πολλὰ καλὰ γιὰ σὲς ὡς σήμερα.

Ὁ Ἀλφρέντ μουρμούρισε μερικὰ ἀκατάληπτα λόγια, ὕστερα ἐσφίξε τὸ χερὶ τοῦ μεγαλοβιομηχάνου καὶ σὲ λιγάκι καύτανε καὶ οἱ τρεῖς γύρω στὸ ἐσπερινὸ τραπέζι. Προσπαθώντας νὰ φαντασθῇ ὅσο τὸ δυνατόν πιδ ἀδιαφορῶς ὁ Ἀλφρέντ μιλοῦσε ἀδιάκοπα γιὰ ἕνα σωρὸ ζητημάτων πού δὲν εἶχαν τὸ παραμικρὸν ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν οἰκοδεσποινίδα. Ὑστερα ἀπὸ τὸ δεῖπνον ἡ Ἀντουανέτ ἀποσύρθηκε καὶ ἄφισε τοὺς δύο ἄνδρες νὰ συζητήσουν μόνοι.

— Εἰ —

Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα ὅταν πῆγε ὁ Ἀλφρέντ στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Δὲν εἶχε προσφίσει, ὅμως νὰ ξαπλώσῃ καλὰ-καλὰ, ὅταν εἶδε νὰ ἀνοίγεται ἡ πόρτα ἀθόρυβα καὶ νὰ μπαίνει μέσα ἡ Ἀντουανέτ. Δὲν φοροῦσε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ἐλαφροῦ νυκτερινὴ ῥόμπα πού ἄφηνε νὰ ξεχωρίζουν ὅλες οἱ λεπτομέρειες τοῦ ὤραίου τῆς σώματος.

— Ἀντουανέτ! Αὐτὸ πού κάνεις εἶναι τρέλλα, εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνὴ ὁ Ἀλφρέντ.

Ἀντὶ ὅμως ἄλλης ἀπάντησεως ἐκεῖνη πῆγε καὶ κάθησε δίπλα του, ἐπάνω στὸ κρεβάτι καὶ ἔρχισε νὰ κλαίῃ.

— Τώρα πού ἔμαθες ποῖ εἶμαι, ὅτι μ' ἐγκατέλειψες καὶ σὺ, τοῦ εἶπε.

Ὁ Ἀλφρέντ αἰσθάνθηκε μιὰ ζωηρὴ ἀ-

νακούφιση μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά. Ἡ εὐκαιρία πραγματικὰ ἦταν μοναδικὴ γιὰ νὰ διακόψῃ ὀριστικὰ τὶς σχέσεις του μὲ τὴν παλιὰ του φίλη χωρὶς νὰ εἶναι ὁ μόνος υπεύθυνος γι' αὐτό.

— Ἀντιλαμβάνεσαι, πιστεύω, τῆς εἴ-πε, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχω ἀθέμιτες σχέσεις μὲ τὴν γυναῖκα ἐνδὸς φίλου

Δραματικὸ διήγημα

μου μὲ τὸν ὁποῖο πρόκειται μάλιστα νὰ συνεργασθῶ στενά. Ἀποῦμαι μάλιστα πού ἐπὶ τόσον καιρὸ τὸν προσέβαλλα ἐν ἀγνοίᾳ μου.

— Μὴ στενοχωρεῖσαι γι' αὐτό, εἶπε ἡ Ἀντουανέτ. Σὲ βεβαιώνω ὅτι ὁ ἄνδρας μου δὲν ἐνδιαφέρεται καθόλου γιὰ μένα καὶ ὅτι δὲν θὰ τὸν στενοχωρήσῃ καθόλου ἀκόμη καὶ ἂν μάθῃ ὅλη τὴν ἀλήθειαν. Μπορὼ νὰ γυρίσω στὸ σπίτι ὅποιον ὄρω θέλω χωρὶς ποτὲ τοῦ νὰ ρωτήσῃ πού ἔ-μουν.

— Ὅχι Ἀντουανέτ, ἀπήντησε μὲ ἀποφαστικὸ τόνο ὁ Ἀλφρέντ. Αὐτὸ πού μοῦ ζητᾷς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Πήγαινε τώρα σὲ παρακαλῶ πρὶν σὲ ἀντιληφθῇ κανεὶς ἐδῶ καὶ γίνῃ μεγάλο σκάνδαλο.

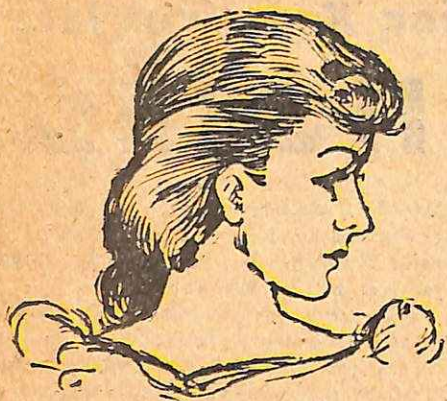
Χωρὶς νὰ προσέσῃ ἄλλη λέξη ἡ Ἀντουανέτ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο σκουπίζοντας τὰ δάκρυα πού ἔδρεχαν τὸ πρόσωπό της.

— Εἰ —

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ Ἀλφρέντ προσπα-

Εἶδε ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα σκουρὴ

Τὰ προηγούμενα

Η Μαργαρίτα Μπερτέν, μία νέα και όμορφη γυναίκα, αφού έζησε μία μαρτυρική ζωή κοντά στον άνδρα της, χηρέυει. Η πρώτη της σκέψις μόλις πέθανε ο άνδρας της ήταν να αναζητήσει μία κόρη που είχε από τον έραστή της Ροδόλφο, προτού παντρευτεί. Για την κόρη αυτή που είναι τώρα 19 ετών δεν ξέρει η Μαργαρίτα τίποτε και ο μόνος που θα μπορούσε να την πληροφορήσει ήταν ο πρώην θαλαμηπόλος του συζύγου της, Πιέτρος. Τον καλεί λοιπόν κοντά της και ο Πιέτρος την πληροφορεί ότι κάποιο γράμμα είχε φανερώσει στον σύζυγό της το νεανικό της παράπτωμα. Το γράμμα αυτό που ήταν από τον ίδιο τον Ροδόλφο, το βρίσκουν μέσα στην βιβλιοθήκη. Η Μαργαρίτα το διαβάζει και άμέσως αποφασίζει να πάει στο Ρομύλλο για να μάθει για την κόρη της. Την ίδια μέρα στην πόλη Γροάιν ένας κατάδικος, ο Λεοπόλδος Λαντιέ, συγγενής της Μαργαρίτας, δραπέτευε από την φυλακή. Τον βοηθούσαν ο αυτός δυο κορίτσια του γειτονικού οικοτροφείου, η Παυλίνα και η Ρενέ. Την τελευταία αυτή την είχε δώσει στο οικοτροφείο κάποιος συγγενής της που της ήταν γνωστός μόνον ως κ. Ροδόλφος. Φθάνοντας στο Ρομύλλο η Μαργαρίτα πληροφορείται ότι ο άλλοτε έραστής της είχε επιστρέψει προ τριών ετών από την φυλακή. Αμερικανική, ότι είχε γίνει βουλευτής, αλλά ότι τώρα ήταν πολύ άρρωστος στον πύργο του του Βιού. Η Μαργαρίτα χωρίς να περιμένει περισσότερο σπεύδει στον πύργο. Την ίδια ώρα διευθύνεται εκεί και ο Λεοπόλδος Λαντιέ. Έν τώ μεταξύ ο Ροδόλφος θαλάσσαν στον οποίο ο γιατρός είχε υπολογίσει ότι δεν θα ζούσε περισσότερο από τρεις μήνες, φωνάζει την οικονόμο του κ. Αιμιλία και της δίδει οδηγίες για την Ρενέ. Σε λίγο ο βουλευτής βλέπει κατάπληκτος την Μαργαρίτα μπροστά του. Την δίδωγει αλλά στο τέλος της δίδει όλες τις πληροφορίες που του ζητά για την κόρη τους. Ο Λαντιέ που βρισκόταν στον αντίθλαμο, ακούει όλη την συζήτηση. Καταβεβλημένος από την συγκίνηση ο βουλευτής, πεθαίνει λίγο μετά την αναχώρηση της Μαργαρίτας. Ο Λαντιέ ύστερ' από αυτό φεύγει για το Παρίσι.

Η Κόρη

8ον

ΣΤΑΣ 11.45' ο Λαντιέ ξεκινούσε για το Παρίσι.

Ο δραπετής του Τροάι ήξερε την πρωτεύουσα τόσο καλά όσο και το μέρος όπου είχε γεννηθεί. Βγαίνοντας από τον σταθμό, διευθύνθηκε στην συνοικία Σαιν Μαρτέν, μπήκε σ' ένα μικρό ξενοδοχείο και ζήτησε δωμάτιο, δηλώνοντας ότι θάμεινε μόνο για ένα βράδυ. Ο ταξιδιώτης που περνά μόνον μία νύχτα σε ξενοδοχείο, δεν υποχρεούται, συνήθως, να δηλώσει την ταυτότητά του.

Έτσι ο Λαντιέ ήταν βέβαιος ότι η παρουσία του στο Παρίσι θα περνούσε απαρατήρητη.

Την άλλη μέρα πλήρωσε και έφυγε. Έφθασε πεζή στην όδο Τάμπλ, μπήκε σ' ένα μικρό εστιατόριο και ζήτησε μισό μπουκάλι άσπρο κρασί και τόν οδηγό διευθύνσεων. Άνοιξε τον χονδρό τόμο στο γράμμα Λ και ύστερ' από λίγο εύρισκε αυτό που ζητούσε:

ΛΑΝΤΙΕ. Πασκάλ Εγγένιος, υπηγός— εργολάβος οικοδομών. Όδός Πιέπου αριθμός 57.

Έβγαλε από την τσέπη του ένα μικρό σημειωματάριο και άντέγραψε την διεύθυνση:

Αφού ήπιε το κρασί του, βγήκε και άρχισε να ψάχνει για κανένα μαγαζί που να πουλούσε μεταχειρισμένα ρούχα. Δεν άργησε να βρει ένα. Μπήκε μέσα. Ο υπάλληλος έτρεξε να του προσφέρει τις υπηρεσίες του.

Θέλω, είπε ο Λαντιέ, ένα παντελόνι βελούδινο, ένα σακκάκι το ίδιο, ένα πουκάμισο και ένα καπέλλο.

Είναι για σάς;

Όχι, για έναν φίλο μου ξυλουργό που μένει στην έπαρχία.

Έχετε τα μέτρα του;

Όχι, αλλά ο φίλος μου είναι στά μέτρα τα δικά μου.

Θέλετε πολύ νέα;

Α, όχι! Ο φίλος μου δεν διαθέτει και πολλά λεπτά.

Ξέρω τι θέλετε.

Ο υπάλληλος άνοιξε μία τζαμαρία και έβγαλε από μέσα ένα ολόκληρο κοστούμι από βελούδο, κατακαίνουργο σχεδόν.

Αυτά μου φαίνεται θα του κάνουν, είπε επιδεικνύοντας τα ρούχα.

Ο Λαντιέ πήρε το παντελόνι, το μέτρησε, έζήτησε τα άλλα φορέματα και ρώτησε την τιμή.

Σταράντα πέντε φράγκα, είπε ο υπάλληλος.

Είναι πολύ ακριβά.

— Πόσα δίνετε εσείς;

Τα παζάρια κράτησαν αρκετή ώρα. Τέλος ο Λαντιέ επέτυχε μία ικανοποιητική τιμή, πήρε το δέμα που του έφτιασε ο υπάλληλος και έφυγε.

Στο δρόμο κύτταζε δεξιά και αριστερά σαν να ζητούσε κάτι. Τέλος το βρήκε. Ήταν ένα γιατί έρημο εκείνη την ώρα. Ποιος ξέρει γιατί είχε σταματήσει η οικοδόμηση του σπιτιού. Ο Λαντιέ αφού πρόσεξε μὴν τυχόν και τον βλέπει κανείς, χώθηκε μέσα στο γιατί. Σε λίγο γδυνόταν βιαστικά, έβαζε τα ρούχα που είχε αγοράσει και έβγαине έντελως μεταμορφωμένος, αφήνοντας μέσα στο γιατί τα παλιά του ρούχα.

Πήρε την όδο Σαιν-Μώρ και έφθασε στην όδο Μπουλέ, που ήταν κοντά στο δρόμο όπου έμεινε ο εργολάβος.

Τώρα, είπε μέσα του, πρέπει να φάγω και έπειτα να πάω κατ' ευθείαν στον εξάδελφό μου Πασκάλ Λαντιέ.

Μπήκε σ' ένα εστιατόριο που ήταν εκεί κοντά και κάθισε σ' ένα τραπέζι. Πλησίαζε μεσημέρι. Ήταν ένα λαϊκό εστιατόριο αλλά πολύ καθαρό και περιποιημένο. Στο θάθος ήταν το μαγειρείο, από όπου λογής-λογής ευχάριστες μυρωδιές ξεχύνονταν στην αίθουσα.

Από την άνοιχτη πόρτα ο Λαντιέ διέκρινε την γυναίκα του εστιατορίου να καταγράφεται με τις καταστροφές της. Δυο νέα κορίτσια την βοηθούσαν στη δουλειά της. Πίσω από τον μπάγκο ήταν ο σύζυγος.

Πέντε εργάτες ήταν οι μόνοι κατά την ώρα εκείνη πελάτες του εστιατορίου, μαζί με τον Λαντιέ. Αυτός παρήγγειλε φαγητό και κρασί. Μέχρις ότου δέ του τα φέρουν, θάβηκε να ακούση τι έλεγαν οι άλλοι συνδαιτυμόνες. Η κουβέντα τους του είχε φανή ευθύς εξ αρχής πολύ ενδιαφέρουσα.

— Ωστε Καπερόν, έλεγαν ο ένας από αυτούς που τον άνομαζαν οι άλλοι Λαρζύ, ένας άνδρας ψηλός με ξανθοκόκκινα μαλλιά, ο χειμώνας μας έδεσε τα χέρια... Προχθές πέντε κλειδαράδες, τέσσερες μαρκαγκοί, άλλοι τόσοι χτίστες και ύδραντικοί έχασαν το μεροκάματο!...

— Τι θέλεις να γίνης; απήντησε ο Καπερόν. Με τον πάγο και το χιόνι δεν μπορεί κανείς να δουλέψη σ' άνοιχτο μέρος.

Μπορούσαν όμως να μās αφήσουν να δουλέψουμε μέσα στις παράγκες...

Αυτή είναι η γνώμη σου και είναι σωστή, αλλά κατά πως φαίνεται, άλλοιώς τα βλέπουνε τα πράγματα οι άφεντάδες...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

— Έμένα μου φαίνεται ότι ο επιστάτης, ο κ. Βίκτωρ Βεράλ..., είπε ένας άλλος από τους πέντε εργάτες.

— Α!... όλα κιόλα! φώναξε ο Λαρζύ. Ο κ. Βεράλ είναι πολύ ένταξαι άνθρωπος! Δεν μοιάζει διόλου του αδελφού του Ρισάρ!...

— Και πάντα γελαστός, είπε ο Καπερόν.

— Θέλετε να σάς πω εγώ την ιδέα μου; ρώτησε ο Λαρζύ.

— Για ν' ακούσουμε.

— Το λοιπόν, δεν είναι καιρός μονάχα που έσταμάτησε τη δουλειά.

— Άλλά τι άλλο;

— Και το ταμείο τι μάρμπα— Λαντιέ... Φαίνεται πως κι' αυτό δεν είναι σε καλή κατάσταση.

Ο Λαντιέ τέντωσε ακόμη περισσότερο το αυτί του.

— Α! όχι! φώναξε ο Καπερόν. Ο μάρμπα—Λαντιέ την έχει καλά... Έκατοντάδες χιλιάδες γυρίζει στα χέρια του.

— Όχι δα και σύ... θάλλαζες γνώμη αν άκουγες καθώς εγώ, μερικούς προμηθευτάς. Ο Λαντιέ έχει να πληρώση αυτές τις μέρες πολλά συναλλάγματα, ή κακοκαιρία του φέρνει εμπόδια στη δουλειά και δεν είναι διόλου παράξενο νάχη πέσει έξω.

— Ίσως να περνάη στενοχώριες, αυτό, όμως, δεν θα πη πως είναι και χαμένος.

— Τότε γιατί δεν επλήρωσε την δεκαπενταμερία μας σήμερα;

— Έπειδή δεν έχει έρθει ο ταμίας του.

— Αυτό δεν σου φαίνεται παράξενο;

— Μην τὰ παίρνης τὰ πράγματα όπως θέλεις... Μπορεί μία επιχείρηση σαν του Πασκάλ Λαντιέ, να μὴν έχη χίλια φράγκα στο ταμείο; Μας είπαν να γυρίσουμε ύστερ' από δυο ώρες. Άς περιμένουμε το λοιπόν...

— Έχε εσύ την ιδέα σου και κρατάω εγώ την δική μου. Θά ιδούμε στο τέλος ποιος έχει δίκιο.

— Άς τ' αφήσουμε τώρ' αυτά, είπε ζωηρά ο Καπερόν. Νά ο Βίκτωρ Βεράλ!...

Πραγματικά η πόρτα του εστιατορίου άνοιξε και μπήκε ένας νέος μετρίου αναστήματος, έως είκοσι πέντε ετών, με κανονικά, ωραία χαρακτηριστικά, των οποίων ή έκφρασις έδειχνε τον τίμιο και καλό χαρακτήρα.

Μόλις τον είδε ο καταστηματάρχης σηκώθηκε από το γραφείο του και έκαμε μερικά βήματα προς το μέρος του.

— Κάτι νωρίς πείνασες σήμερα, Βίκτωρ, του είπε,

Ένα δραματιούχοιωνωνιού μυθιστόρημα του Ε. Ντέ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

— Δεν ήρθα να φάγω κ. Μπουντού, απήντησε ο νέος, αλλά να ιδω αν είναι εδώ ο Ρισάρ.
— Ο αδελφός σου;
— Ναι, μεθ' από χθές...
— Τι παιδί τέλος πάντων! Έκανε ο καταστηματάρχης σηκώνοντας τα χέρια με απελπισία. Όταν πη δεν ξέρει τί κάνει! Για την ώρα δεν είναι εδώ, αλλά μόλις ήλθα κι' εγώ. Ρώτησε καλλίτερα, αν θέλεις, τις γυναίκες.

Ο Βίκτωρ Βεράλ διέσχισε την αίθουσα και διευθύνθηκε στο μαγειρείο. Περνώντας κοντά από το τραπέζι των εργατών τους έχαιρέτησε έλαφρά. Έκείνοι μισοσηκώθηκαν

— Χάλια είσες πάλι, του ψιθύρισε.

και τον άντεχαιρέτησαν με σεβασμό.

Ο επιστάτης πλησίασε τις τρεις γυναίκες.

Μόλις τον είδε το ένα από τα δυο κορίτσια, το μεγαλύτερο, που την έλεγαν Στεφανία, έγινε κατακόκκινη.

— Καλημέρα κυρία Μπουντού, καλημέρα κορίτσια, είπε ο Βίκτωρ. Μήπως είδατε σήμερα τον Ρισάρ; Μόλις άκουσε το όνομα Ρισάρ ή μικρότερη από τις δυο νέες, που την έλεγαν Βιργινία, κικκίνισε και αυτή.

— Δεν τον είδαμε καθόλου, παιδί μου, απήντησε η μητέρα. Ούτε σήμερα ούτε χθές... Θά είναι πάλι σε κανένα γλεντάκι.

— Αυτό λέω κι' εγώ.

— Το εύλογημένο το παιδί!... ά εξακολουθήση έτσι ποτέ δεν θα το δώσω την Βιργινία μου και μη σοφ' ακοφανή Βίκτωρ μου.

— Ναι, μητέρα... ψιθύρισε η νεαρά κόρη...

— Έσύ να σωπαίνης και να κυπιάζης τη δουλειά σου! Έκαμε σήπτηρ' ή μητέρα.

Ο Ρισάρ μπορεί να είναι εργά-

εικός αλλά τι όφελεί αν όλα δσα
δγάξει από τη δουλειά του τα πίνη;
"Αν δέν αλλάξει φυσικό δέν είναι
νά γίνη τίποτα. "Ας γίνη οίκονό-
μος άνθρωπος, ας πληρώση τά χρέη
του και έπειτα!...

— Κυρά Μπουντού, μήπως του έ-
δώσατε τίποτα δανεικά; Έκανε στε-
νοχωρημένα ο Βίκτωρ.

— Αυτό είναι δική μου υπόθεση.
Θά του σφυρίξω όμως δυό λόγια
στό αυτί και...

— Σας θεσάω, κυρά Μπουντού
πώς δέν είναι κακός, έξακολουθήσε
ο Βίκτωρ. Παυσαρίζει ακόμα, αυτό
είναι όλο...

— "Όταν παιδιάρίζη κανείς παιδι
μου, παρασύρεται, και στον καιρό
μας οι κακές οι σχέσεις είναι πιο
εύκολες από τις καλές.

— Αυτό είναι αλήθεια, θά τον συμ-
βουλευτώ, όμως, έγω, θά τον παρα-
κολουθήσω ένα διάστημα...

— Και θά κάμης πολύ καλά.

— Σας πλήρωσε ό,τι έφαγε τις τε-
λευταίες δέκα πέντε μέρες;

— Έπάνω - κάτω....

— Θέλω, τώρα, να σας πληρώσω
και τον δικό μου λογαριασμό.

— Σέ πλήρωσε ο Λαντιέ;

— Ναι, πρό όλίγου.

— Μπουντού φέρε μου τό κατά-
στιχο! φώναξε ή έστιατωρ στον άν-
δρα της.

Ο καταστηματάρχης έφερε ένα
μεγάλο βιβλίο και τό έβαλε έπάνω
στό τραπέζι. Η γυναίκα του έβρι-
σκε σέ λίγο την μερίδα του Βίκτω-
ρος.

— Αυτό είναι το έιπε, κάνε την
πρόσθεση μόνος σου και βρες τί
χρωστάς. Κύττα μόνάχα μην τά
θγάλης παραπάνω!... Και ή άγα-
θή γυναίκα γέλασε.

Ο Βίκτωρ έβγαλε ένα μολύβι και
ένα σημειωματάριο και έκανε την
άθροιση.

— Έξήντα δύο φράγκα, έιπε σέ
λίγο. Πάρτε αυτό τό έκατοστάρικο.

— Νά σοι δώσω τά ρέστα; ρώτη-
σε ή κυρία Μπουντού.

— "Όχι, ας μείνουν κι' αυτά μαζί
με τά άλλα που οίκονόμησα για τον
γάμο μου.

Και λέγοντας αυτά ο νέος κύττα-
ξε τρυφερά την Στεφανία.

— Εδω σου! φώναξε ή σύζυγος
του καταστηματάρχου. Η οίκονο-
μία είναι τό καλλίτερο πράγμα. Η
Στεφανία δέν θ' άργήση να γίνη
γυναίκα σου.

— Θαρρώ πως δέν θά παραστή διό-
λου ανάγκη να την παρακαλέσουμε
να πη τό ναί!

— "Ω! μαμά!... έιπε ή νέα κοκκι-
νίζοντας και πάλι.

— Σιωπή τρελλοκόριτσο, έκανε
χαϊδευτικά ή κυρία Μπουντού, δέν
έμιλησα για σένα. Λοιπόν, Βίκτωρ,
θά προσθέσω στα κεφάλαιά σου
τριάντα όκτώ φράγκα, άφοι έμένα
με έμπιστεύεσαι περισσότερο και ά-
πό τραπεζίτη και.

— Σιωπή τρελλοκόριτσο, έκανε
χαϊδευτικά ή κυρία Μπουντού, δέν
έμιλησα για σένα. Λοιπόν, Βίκτωρ,
θά προσθέσω στα κεφάλαιά σου
τριάντα όκτώ φράγκα, άφοι έμένα
με έμπιστεύεσαι περισσότερο και ά-
πό τραπεζίτη και.

— "Αχ, νάκαμνε τό ίδιο και ο
Ρισάρ.

— Έκ το κόμη, μητέρα, έιπε δειλά

ή Βιργινία.

Η κυρία Μπουντού σγώσε τους
ώμους.

— "Όταν θγάλουν δόντια οι όρνι-
θες! έιπε άποφθεγματικά.

Η Βιργινία δέν άπήντησε.

— "Ας μην άπελπιζόμαστε, έξηκο-
λούθησεν ο Βίκτωρ, έχουμε ακόμη
ελπίδες. Ο άδελφός μου είναι δυό
χρόνια μικρότερός μου, είναι έργα-
τικός, έπιτηδευός και έξυπνος. Θά
έλθη μία μέρα στα λογικά του. Θά
γίνη ένας καλός τεχνίτης.

— Αυτό μπορεί να γίνη, δσα πιο
πολλά όμως θγάξει, τόσα πιο πολ-
λά θά ξεδεύη.

— Θά δάλη νερό στο κρασί του,
για να παντρευτή την Βιργινία, ά-
φοι την άγαπή.

— "Ας τό κάμη λοιπόν γρήγορα
γιατί αν δέν αλλάξει σκοπό, καλλι-
τερα ή Βιργινία να μείνη άνύπαν-
τρη....

— "Υπομονή... Έπιστρέφω τώρα
στό έργοστάσιο. "Αν ήθε τον Ρισάρ
πήτε του ότι τον περιμένω.

— Πολύ καλά....

Ο νέος άπεχαιρέτησε τις τρεις
γυναίκες και βγήκε πάλι στην αί-
θουσα.

— Κύριε Βεράλ, φώναξε ο Καπε-
ρόν, μόλις τον είδε, δέν παίρνετε
μαζί μας κανένα ποτηράκι;

— "Όχι, Καπερόν, εύχαριστώ! Μά
τά λόγια πέρασε ή ώρα και πρέπει
να γυρίσω...

— "Ένα άφέντι μοναχά...

— Ξέρεις ότι δέν πίνω ποτέ ά-
φέντι.

— Τότε τίπιτε άλλο. Κανένα θερ-
μού....

— "Όχι, εύχαριστώ, άλλοτε.

— "Όπως άγαπάτε.

— Δώσατε την σημείωση στον τα-
μία; ρώτησε ο Λαρζύ.

— Ναι, στας δύο άκρίβως μπορεί-
τε να παρουσιασθήτε σ' αυτόν.

— Θά πάμε...

Εκείνη την στιγμή άνοιξε με πά-
ταγο ή πόρτα και μπηκε μέσα ένας
νεαρός, όμορφος, αλλά με άκατά-
στατο ντύσιμο και μαλλιά άνω-κά-
τω. Τά μάτια του ήταν μισόκλειστα
άπό την ζάλη και τά πόδια του μό-
λις τον κρατούσαν.

— Καλημέρα της παρέας! τραύ-
λισε γελώντας θλακωδώς. Καλημέ-
ρα του νοικοκύρη, της νοικοκυράς,
πάππου προς πάππον, γονέων προς
γονέων....

Ο Βίκτωρ στράφηκε άπότομα.

Η Βιργινία, που είδε άπό την
πόρτα της κουζίνας την θορυβώδη
αυτή εμφάνιση, χλώμιασε, ένθ ή μη-
τέρα της γινότανε κατακόκκινη ά-
πό θυμό.

Ο Λεοπόλδος Λαντιέ κύτταζε χα-
μογελώντας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

— Μπα σε καλό σας!... συνέχισε
ο μεθυσμένος, ύποδοξη είναι αυτή
που μοι κάνετε; Ο μάγισσα-Μπουν-
τού φαίνεται πως έθύμωσε γιατί έ-
χω έγω διάθεση. Μά τί φταίω, σας
παρακαλώ έγω; Τί φταίω; Πήγα
χθές στο Παντέν μαζί με άλλους
παληόφίλους για δουλειά, τό άφεν-

— Μπα σε καλό σας!... συνέχισε
ο μεθυσμένος, ύποδοξη είναι αυτή
που μοι κάνετε; Ο μάγισσα-Μπουν-
τού φαίνεται πως έθύμωσε γιατί έ-
χω έγω διάθεση. Μά τί φταίω, σας
παρακαλώ έγω; Τί φταίω; Πήγα
χθές στο Παντέν μαζί με άλλους
παληόφίλους για δουλειά, τό άφεν-

— Μπα σε καλό σας!... συνέχισε
ο μεθυσμένος, ύποδοξη είναι αυτή
που μοι κάνετε; Ο μάγισσα-Μπουν-
τού φαίνεται πως έθύμωσε γιατί έ-
χω έγω διάθεση. Μά τί φταίω, σας
παρακαλώ έγω; Τί φταίω; Πήγα
χθές στο Παντέν μαζί με άλλους
παληόφίλους για δουλειά, τό άφεν-

τικό μας έδωσε ένα καλό μεροκά-
ματο και όπως έκανε πολύ κρύο και
είχαμε ξεπαγιώσει, μπήκαμε σέ μία
ταβέρνα να ζεσταθούμε! Αυτό εί-
ναι όλο-όλο!... Φάγαμε... πέρασε
στο κρεβάτι και τό πρωί ήπιαμε
ένα κρασάκι ακόμη, έτσι για να ξυ-
πνήσουμε... Νάμαι όμως όρθος στα
πόδια μου και έτοιμος για δου-
λειά....

Ο Βίκτωρ πλησίασε τον άδελφό
του κατάχλωμος πιάνοντάς τον από
τό μπράτσο:

— Χάλας έχεις πάλι, του ψιθύρι-
σε. Δέν θά ντραπής, λοιπόν, έσύ,
ποτέ σου;

— "Α! "Α!... ο μεγάλος άδελφός,
είπε ο Ρισάρ. Καλημέρα άδελφού-
λη μου!...

Και το έδωσε τό χέρι.

— "Ελα μαζί μου, έκανε άσύστηρά
ο Βίκτωρ, χωρίς να πάρη τό χέρι
του. Πάμε στο δωμάτιό σου να κοι-
μηθής.

— Νά κοιμηθώ έγώ! Ποτέ! Σήμε-
ρα θά γλεντήσω. "Εχω λεπτά να
πληρώσω την κερά-Μπουντού, τό
θράδυ θά κοιμηθώ.

— Θαρρήεις τώρα άμέσως, μαζί
μου! Έκανε έπιτακτικά ο έπιστάτης.

— Σοι είπα, άδελφούλη μου, πως
δέν νυστάζω... Θά κάτσω να πιω
λίγο....

— Δέν θά πιής!...

— Μά άφοι διψάω!...

Η κυρία Μπουντού άφίκε τις κα-
ταρόλες της και επενέθε:

— Και έγω σοι λέγω, του έιπε,
πως δέν θά πιής! "Εδω τούλάχι-
στον! Δέν θά σε σερίθρη κανέναν!

Η επέμβασις της έστιατόρισσας
έκανε ιδιαίτερα αίσθηση στον μεθυ-
σμένο.

— Καλά, κερά-Μπουντού, μουρ-
μούρισε, μη φωνάξης έτσι. Δέν πίνω
άφοι δέ θέλεις...

— Δέν ντρέπεσαι λιγάκι; συνέχισε
ή μέλλουσα πεθερά του. "Όπως
πας ποτέ δέν θά σοι δώσω την Βιρ-
γινία μου. Δέν έννοω έγω τό κορί-
τσι μου να πάρη έναν μεθύστακα!

— Δέν είμαι έγω μεθύστακας,
κερά-Μπουντού.

— "Αμέ, τί είσαι; Δέν κυττάς πως
δέν μπορείς να σταθής στα πόδια
σου;

— "Ισως να ήπια λίγο παραπάνω
άλλά...

— Σιωπή και θυμήσου εκείνο που
ξέρεις...

— Καλά, καλά, έκανε σάν τρομα-
γμένος ο Ρισάρ, σόπα τώρα, κα-
τάλαβα... "Αμα πληρωθώ από τό
έργοστάσιο θά κανονίσω τον λογα-
ριασμό μου, τά ξεόδα...

— Θά πληρωθής σέ λίγο, έιπε ο
Βίκτωρ. Για την ώρα πήγαινε να
κοιμηθής, γιατί δέν μπορείς να πα-
ρουσιασθής μ' αυτά τά χάλια στο
έργοστάσιο!...

— Πήγαινε, έιπε και ή κυρία
Μπουντού και κύτταξε να διορθω-
θής, γιατί διαφορετικά δέν θά σοι
έπιτρέψω να ξαναμιλήσης της Βιρ-
γινίας μου!

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

Τό δαιμόνιο του Ρωμηού

"Ελληνες καλλιτέχναι που έκτελούν εύρωπαϊκά νούμερα

Τού κ. ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΥ

Π ΕΡΥΣΙ τό χαλοκίρι στην "Ο-
ση" τό κοινόν χειροκρότησε με
ιδιαιτέρη θέρμη και με περισσό-
τερο ένθουσιασμό από τους άλλους

καλλιτέχναι, μερικούς "Ελληνες που πα-
ρουσίαζαν "εύρωπαϊκά" νούμερα. Νούμερα δηλαδή που δέν είχαν ως τότε

έκτελεσθή από "Ελληνες, αλλά μόνο ά-
πό Εύρωπαίους άρτίστες που έπεσεφόη-
σαν κατά καιρούς την "Ελλάδα.

Η έπιτυχία αυτή των "Ελλήνων καλ-
λιτεχνών μου έκίνησε τότε την περιέρι-
γεια, και έκανα ένα πολύ ένδιαφέρον ρε-
πορτάζ σχετικώς με τους "Ελληνες που

έκτελούν εύρωπαϊκά νούμερα. "Ετσι, διε-
πίστωσα μ' εύχαρίστηση πως υπάρχουν
και αρκετοί ντόπιοι άκροβάται, ίσοροπι-
σταί, σχοινοβάται, θηριοδασταί (μαύρη-
ται του "Αρνιώτη), ζογκλέρ, "σ ο υ ρ -
π ρ ά ζ ζ υ ε ν" (θυμαστοποί - ταχυά-
κυλουργοί) κ.λ.π. Θά προσπαθήσω λοι-
πόν να σας τους παρουσιάσω, με την

ελπίδα ότι έμφανίζουν αρκετό ένδιαφέρον.

Α' άρχισω από την οικογένεια του
πλαιμάχου ήθοποιού και θιασάρχου κ.
Θωμά Νικολαΐδη. Η κόρη του, δίσ "Α-
θηνά Νικολαΐδου, υπήρξε από

τους καλλιτέχναι οι όποιοι ήθιαρδευσαν,
πέρυσ, στην "Ο αση", όπως σας όνέ-
φερα στην άρχή. Η δίσ Νικολαΐδου είνε
μια χαριτωμένη ήθοποιός και χορεύτρια.

γνωστή και στο έξωτερικόν υπό τό ψευ-
δώνυμον Ρ α ρ α ο υ.

Ο κ. Νικολαΐδης έχει γυρίσει όλο τον
κόσμο, άλλοτε ως νούμερο παντομίμας
με τον περίφημο "Αρνιώτη και άλλοτε

με δικούς του θιάσους.

Τόν συναντήσαμε στο "Καφέ-Σπόρ
δου ως γνωστόν μαζεύονται όλοι οι ή-
θοποιοί. "Αρκετά σωματώδης, με φαρά
μαλλιά, φόρεσε τά γυαλάκια του και εύ-
γενικά και πρόθυμα μάς μίλησε ώρα πολ-
λή για τις καλλιτεχνικές περιπλανήσεις

του στην Εύρώπη, στα Βαλκάνια, στην
"Ασία κλπ. Δέν υπάρχει σχεδόν μέρος
που να μην τό έχη γυρίσει, και που να
μην έχη σκορπίσει τό γέλιο και την εύ-
θυμία.

Γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη στα
1875 από γονείς εύπόρους και μορφώθη-
κε αρκετά καλά. Οι γονείς του μάλιστα

τόν θέλησαν έπιστήμονα και τον σπού-
δασαν φαρμακοποιό. "Αλλά...

— "Υπάρχει όπως πάντοτε και τό
άλλά — ας συνεχίσω μόνος του ο
συμπάτης καλλιτέχνης.

» "Απέναντι, λοιπόν, από τό φαρμακείο
δου πήγαινε για να άσκηθώ, ήταν τό
θέατρο όπου έπαιζε ο θιάσος της Αίκα-
τερίνης Βερώνη. Πήγαινε τακτικά κι

εθιμάζα την μεγάλη με καλλιτέχνηδν.
Σχετίσθηκα έτσι με τους ήθοποιους και
χωρίς πολλές διατυπώσεις τους είπα μια

Η οικογένεια του κ. Θωμά Νικο-
λαΐδου που έγύρισε όλο τον κό-
σμο.— "Ανάμεσα στους άραπάδες
της "Υπεριορδανίας.— "Από φαρ-
μακοποιός πρωταγωνιστής παν-
τομίμας.— Η Ρ α ρ α ο υ τό μονα-
δικό έλληνικό "καουτσούκ".
— Περίπατος άπάνω στο... κεφάλι
του άδελφού της! — Τί κατορθώ-
νει ή ύπομονή και ή έπιμονή.

μέρα τό μεράκι μου: Θέλω να γίνω ή-
θοποιός! Δέν μου χάλασαν τό χατήρι κι'
άρχισαν να μου δίνουν διάφορους ρολά-
κους. Δυστυχώς, όμως, τό πήραν χαμπά-
ρι από τό φαρμακείο και μ' έδιωξαν.

Την ίδια στάση ακολούθησε και τό σπίτι
μου (ο πατέρας μου ήταν χρυσόχοος κι'
έθεωρούσε προσβλητικό τό να βγή στο
θέατρο ο γιός του). "Ετσι, λοιπόν, άφοι

μ' έδιωξαν κακόν κακώς από τό σπίτι
και τό φαρμακείο, αναγκάσθηκα να πάω

— Γιατί;

— Μας περιέκυκλωναν άμέσως άρα-
πάδες κραδαίνοντες μαγάλα μακρού
μαχίρια. "Εμείς τά χάσαμε και δέν ξέ-
ραμε τί να κάνουμε. Εύτυχώς, όμως, έ-
πληροφορήθησαν πως είμεθα ήθοποιοί

και μάς περιποιήθηκαν πολύ. Τότε, βλέ-
πετε στο 1926—27, ήταν ή επανάστασις
των Σύρων εναντίον των Γάλλων.

Ο κ. Νικολαΐδης συνεχίζει:

— Στα 1910 παντρεύθηκα την γυναί-
κα μου που ήταν κι' εκείνη πρωταγωνι-
στρια στην παντομίμα. Και στην Μι-
κρασιακή καταστροφή δρεθήκα στο

Ουσάκ όπου έδινα θεατρικές στρατιω-
κές παραστάσεις. "Ηλθα πρόσφορς με την
οικογένειά μου στην "Ελλάδα και τότε

ανάγκασθηκα να δώλω και τά δύο παι-
διά μου στο θέατρο...

Σήμερα, τό Ντοϋο Ρ α ρ α ο υ (τά
δύο άδελφά Νικολαΐδου) έχουν εξελιχθή
σε εξαιρετικούς καλλιτέχναι. Η "Αθηνά

κι' ο Νίνος είναι οι μοναδικοί "Ελληνες
νομειρίσταί — άκροβάται — ίσοροπισταί.
Ο Νίνος έχει και μουσική ιδιότητα και

γράφει όσα ταχικά. Η Ρ α ρ α ο υ, πάλι
είναι πολύ καλή χορεύτρια με ειδικότη-
της, όμως, είναι τό νούμερο του "καου-
τσούκ". Δηλαδή πάνω σ' ένα μικρό χαλί

και με θυμαστή εύκολή της κυλούσα,
αλί της μέσα από τά πόδια της τό κε-
γαπημένη της σκηνική άσκησις είναι να

άδελφός της! Η άκρόμα να κεφάλι του
του με άκρόμα... Άλλωστε, να γίνεται μαζί
κούλ εν είδη όδλου και να κατα-
σκηνή. Παντός τό κοινόν γύρω στη

κροτεί με ένθουσιασμό. Τό ντοϋο Ρ α ρ α ο υ
είναι υπόδειγμα άσκησις και τιμι-
γανεική ζωή, μαζί με τους γονείς οικο-
που τους λατρεύουν κυριολεκτικώς.

Δέν πρόκειται περί φωτογραφικού
"τρίκ". Η εικόν μας παριστάνει τό
έλληνικό άκροβατικό ζευγάρι Νίνο
και "Αθηνά Νικολαΐδου.

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ
ΠΡΟΣΕΧΩΣ: "Ελληνες άκροβάται-
ζογκλέρ.

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ
ΠΡΟΣΕΧΩΣ: "Ελληνες άκροβάται-
ζογκλέρ.

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ
ΠΡΟΣΕΧΩΣ: "Ελληνες άκροβάται-
ζογκλέρ.

Προσμονή

ΘΑ ΞΑΝΑΡΘΩ αύριο βράδυ, μου είχες πη φεύγοντας... Και να που πλησιάζει τώρα αυτό το βράδυ! Δεν σκοτεινιάσει ακόμη, είν' αλήθεια. Μά όπου και νάναι, θά σκοτεινιάσει. Με βασανίζει η σκέψη πώς αν δεν ήταν ανοίξεις, αν ήταν ακόμη χειμώνας, θά είχε σκοτεινιάσει κιόλας! Θά είχε γίνει κιόλας βράδυ, και θά βρισκόσουν τώρα κοντά μου. Μά η ανοίξεις είναι σκληρή. 'Ας λένε πώς είναι η εποχή των έρωτευμένων... Οί ήμέρες μακραίνουν. Το σκοτάδι άργεί νά φθάσει, όπως άργησε νά φθάσει κι' εσύ...

Αλήθεια! Δεν υπάρχει πιά σκληρό πράγμα από τὸ νά περιμένη κανείς... Κατὰ βάθος είμαι ανόητη: Πόσο θά με περιμένω ακόμη; Μά ὦρα; Δυὸ ὥρες; Και τί σημασία έχουν αυτές οί δυὸ ὥρες, μπροστά στὰ ὀκτώ χρόνια πού σε περιμένα; Ναι... Σε περιμένα! 'Ημουν βέβαιη πώς θά ξανάρθης. 'Ημουν βέβαιη πώς δεν σε είχα χάσει γιά πάντα... Κι' ὅμως, πόνος πόνος, πόση ἀπελπισία περιέχεις γιά μένα ἡ ἀτέλειωτη αὐτή προσμονή!

Μά γιατί κάθουμαι τώρα και γράφω αυτές τις γραμμές; Θά τις στίσω ἀμέσως μόλις ἀκούσω τὸ ὄχημα σου ν' ἀνεβαίνει τὴν σκάλα και τὴν φωνή σου νά ρωτά τὴν ὑπηρετρία: «Εἶνε μέσα ἡ δεσποινὶς Σιζάν;» Ἡ φωνή του θά τρέμει ελαφρά, ὅπως θά τρέμει κι' ἡ δική μου καρδιά όταν θά σ' ἀκούσω νά πλησιάζεις, όταν θά σε ἀντικρύσω.

Ἄν δεν ξανάρθης ὅμως; Μά ὄχι! Δεν μπορεί νά είσαι τόσο σκληρός.

Ὅχτώ ὀλόκληρα χρόνια είχα νά ἀντικρύσω! Ὅχτώ ὀλόκληρα χρόνια είχα νά μάθω νέα σου! Και ὅμως ἔζησα ὀλόκληρα τὰ ὀχτὼ αὐτὰ χρόνια με τὴν ἐλπίδα τοῦ γυρισμοῦ σου. Και τώρα, γύρισες, σι' αλήθεια! Χθές τὸ βράδυ χωρίς νά σε περιμένω, μου ἔφερες αὐτὰ τὰ ὀρθία κόκκινα γαρύφαλα, ἐπειδὴ θυμήθηκες πόσο τ' ἀγαπούσα αὐτὰ τὰ ἄνθη! 'Ηρθες, και ξανάχρησε μέσα μου ἡ ἐποχή ἐκείνη πού είχα πλάσει τὰ κατὰπέφτον νοσημίας με τὸν πιά τοσαχικό τρόπο. 'Ησουν νέος ακόμη, οὔτε τριάντα ετών! Κι' ἐνὼ μόλις είχα κλείσει τὰ δεκαεπτὰ. Μά τί σημασία έχουν τὰ χρόνια; Σε είχα ἀγαπήσει με ὅλο τὸ πάθος μιάς σωστῆς γυναίκας, και ἔξερα καλά πώς δεν θά μπορούσα πιά νά ζήσω μ' ἕναν ἄλλον πού δεν θά ἦσουν σὺ. Μ' ἀγαπούσες κι' εσύ. Τὸ ξέρω πώς δεν μ' ἐγκατέλειψες ἀπὸ καπρίτσιο. Τὸ ξέρω πώς πόνεσες κι' εσύ γιά τὸν ἀγαπηστικό μας γυρισμό, και ἀναιρευθήκες στὴν ἀρχὴ νά πα-

λαίψης γιά νά μ' ἀποκτήσεις. Κι' οὔτε θυμώσα, όταν ἔμαθα ὅτι ἐγκατέλειψες τὸν ἀγῶνα και παντρεύθηκες με μίαν ἄλλη. 'Ησουν ἕνας μικρός, ἀσήμαντος μηχανικός, χωρίς ὄνομα, χωρίς πολλές δουλειές, χωρίς περιουσία. Και ὁ πατέρας μου ἐννοούσε νά με παντρεύει με ἕναν πλούσιο, ἀντάξιο τῆς περιουσίας μου. Ὅταν με γύρεψες σέ γάμο, σέ ἐδίωξε με τὸν χειρότερο τρόπο. Τὸν θυμάμαι ακόμη όταν μπήκε στὴν κάμαρά μου, με τὸ πρόσωπο ἐξαγριωμένο, και μὲ φώναζε: «Ἢ κόρη τοῦ μεγαλοδουλεῖου λ' ἔρωπε δεν θά πάρη ποτὲ ἕναν πειναλέο μηχανικό! Αὐτὸ νά τὸ βγάλεις μιά γιά πάντα ἀπ' τὸ μυαλό σου!» Ἴσως νά τὸ μετάνιωσες ἄργότερα. Ἴσως νά συλλογιζόταν τὴν στιγμή πού πέθαινε, πόσο πιά καλά θά ἦταν ἂν δεν μ' ἄφινε ὀλομόναχη στὸν κόσμο... Εἶναι αλήθεια πώς ἐγὼ ἡ ἴδια προτίμησα νά μείνω ὀλομόναχη. Πώς ἐγὼ ἡ ἴδια ἀπέκρουσα τὸς λαμπρές προτάσεις. Ἐκανα ὑπομονή, περιμένα, είχα πάντα τὴν κρυφὴ ἐλπίδα πώς θά μάθαινα κάτι, πώς θά ἀκούγα κάτι ἀπὸ σένα... Και μόνον όταν ἄρρισα πιά νά χάνω αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, είπα σέ κάποιον πού με πολιορκούσε ἀδιάκοπα, ὅτι δέχουαι νά γίνω γυναίκα του. Κι' αὐτοῦ τὸ βράδυ, αὐτὴ τὴν ἴδια ὥρα, ἐπρόκειτο νά γίνουν οί ἀρραβῶνες μας. Ἐπρόκειτο οἱ... Τώρα ὅμως δεν πρόκειται πιά... Ἀφοῦ ἐπὺ ξαναγύρισες και μὲ είπες πώς είσαι ἐλεύθερος, πώς χωρίς τὴν γυναίκα σου... Ξαναγύρισες! Δεν είσαι πιά ὁ μικρός κι' ἀσήμαντος μηχανικός τῶν δεκαεπτὰ μου χρόνων! Πλούσιος, με μεγάλο ὄνομα και με πολλές δουλειές, θά ἦσουν τώρα εὐπρόσδεκτος κι' ἀπὸ τὸν πατέρα μου. Μά τί σημασία έχουν ὅλα αὐτὰ γιά μένα; Ρίχθηκε στὴν ἀγκαλιά σου χωρίς νά σε ρωτήσω τίποτα, ρούφηξα τὰ φιλιά σου, και σοῦ ψιθύρισα τόσο σιγὰ: «Εἶμαι δική σου!».

«Εἶσαι δική μου!» ἀποκρίθηκες. Τώρα πού σε ξανάβρῃκα, δεν θά σ' ἀφίσω ποτὲ πιά. Ἐξάσες ὅτι κι' ἂν μεσολάβησε, ὅπως θά τὸ ξεγύσω κι' ἐγώ. Θά ξανάρθω αύριο τὸ βράδυ γιά νά ξαναχτίσωμε τὴν φωνὴ τῆς εὐτυχίας μας... Μά γιατί δεν ἔρχεσαι; Ἐξω σκο-

τείνιασε πιά! Νάτο τὸ βράδυ. Ἐφθάσε! Μήπως μετάνιωσες; Μήπως θυμώσωνα τὸ «μπομπουκί» τῶν δεκαεπτὰ χρόνων—μοναχός σου μ' ἔλεγες ἔτσι— και δοκίμασες κάποια ἀπογοήτευση καθὼς ἀντίκρυσες τὴν ὄριμη γυναίκα; Γιατί ὅμως νά σ' ἀφίσω νά ξαναφύγης; Γιατί νά μὴ σε κρατήσω κοντά μου; Δεν θάγραφα τώρα τίς γραμμές αὐτές και δεν θά τρεχα κάθε τόσο στὸ παράθυρο, γιά νά δῶ με ἀπογοήτευση ὅτι τὸ αὐτοκίνητο πού μὲ φάνηκε ὅτι σταμάτησε μπροστά στὴν πόρτα μου, ἦταν δημιούργημα τῆς φαντασίας μου...

Πιερ! Ἐλα! Βράδυσα! Σκοτεινιάσει! Βιάζουαι νά στίσω αὐτὰ πού ε' γραψα. Ἄν δεν ἔρθης ἀπόψε, αύριο θά είναι πιά ἄργα. Σε περιμένα ὀχτὼ χρόνια! Μά τώρα, δεν μπορῶ πιά νά περιμένω οὔτε ὀχτὼ ὥρες. Τὸ ρολοὶ χτύπησε κιόλας δέκα! Ὅχι. Δεν θάρθης πιά... Τὸ ξέρω! Μετάνιωσες. Ἴσως... Δεν ἔχω πιά τὸ κουράγιο νά σηκωθῶ νά κυττάξω ἂν τὸ αὐτοκίνητο πού ἀκούσα τώρα-δὴ στάθηκε σι' αλήθεια μπροστά στὴν πόρτα μου. Δεν θά ξανάρθης... Τὰ βήματα πού ἀκούω ν' ἀνεβαίνουν τὴν σκάλα μου είναι κι' αὐτὰ ἀσφαλῶς δημιουργήματα τῆς φαντασίας μου, τῆς ἀγωνίας μου. Ἀλλά κι' ἂν είναι δῆματα ἀληθινὰ θά προχωρήσουν ἰσως στὸ πιά πάνω πάτωμα. Χτύπησε τὸ κουδούνι μου; Ὅχι. Γελάστηκα. Δεν ἀκούω τὴν ὑπηρετρία νά τρέχει, ν' ἀνοίξει. Ἀλλά ἔχασα. Ἡ ὑπηρετρία κοιμήθηκε κιόλας. Τὰ βήματα ὡστόσο ἀνεβαίνουν... Ἄραγε θά σταθῶν στὴν πόρτα μου ἢ θά προσπεράσουν; Φοδούμαι πώς ἡ καρδιά μου θά σταματήσει...

Θεέ μου! Τάχατες, νάναι ἐκεῖνος; Θεέ μου... SIMON KLAIP

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΙΟΝΙΟΥ

ΛΟΥΛ-ΥΔΙΑ

Ἀντζέλικα φίδρο μου,

Τόμου και σέ λέω φίδρο και είσαι φίδρο μουχομουροῦδατο και φρέσκο-φρέσκο, παναπὴ λουλουδι: τζόγια μου, γιατί δεν μου ἀρριδάρησες τὴν περασμένη ἑβδομάδα πού ἔγινε ἡ ἐστία τῶν λουλουδιῶν;

Ἀπὸ οὐλές τσί γαζίες θά ἦσουν εἰς φίδρο μου με τὰ ξανθὰ σου τὰ μαλλία ἡ πούλιο χρυσοκίτρινη, ἀπὸ οὐλὰ τὰ τσανταμίνια και τσί πουγαρινίες με τὰ πουγαρινία σου θά ἦσουν ἐλόγου σου φίδρο μου τὸ πούλιο ἄσπρο—μπιάνκο παναπὴ— και τὸ πούλιο μουροῦδατο και ἀπὸ οὐλές τσί ὀρτένσιες, εἰς θά ἦσουν φίδρο μου, ἡ ὀρτένσια ἡ πούλιο φουντωτὴ και φιγουράτη.

Ἐμένα με κράζανε στὴν Ἐπιτροπὴ και μ' ἀρωτήσανε:

— Σιόρ Νιόνιο, δεν ἔχετε νά ἐκθέσετε κανένα φίδρο, κανένα πούλοδο;

— Ἐχω τζόγιες κι' ἀφεντάδες μου, τσοῦ είπα. Ἐχω, με τὸν Ἄγιο, ἕνα πού-

λοδο κι' ἕνα φίδρο, οῦν βέρο μιράκοιο, παρόλες ντ' ἄν ὀρε, μὰ είναι στὸ Τζάντε...

— Και γιατί δεν τὸ φέρνατε, μὲ είπανε, νά τὸ ἐκθέσετε; Κοκκίνισα τζόγια μου σὰν παπαροῦνα ἀπὸ τὸ θυμό μου.

— Νά ἐκθέσω ἐγώ, ὁ Νιόνιος, τὸ πούλοδό μου, πού τὸ φυλάω σὰν τὰ μάτια τῆς ψυχούλας μου μὴν τὸ ἴδῃ ἀνθρώπου μάτι;

— Τόσο σπάνιο είναι;

— Σπάνιο και παντεσπάνιο, ἀφεντάδες μου, τσοῦ λέω. Εἶαι ἡ Ἀντζέλικα, τὸ ἄμδρε μου τὸ βερντάμπιλε, φίδρο μέτ' ἐτὰ φίδρα και γαροῦφαλλο στὴ μουροῦδια και στὸ ἄρωμα, και γαζία χρυσή στὰ μαλλία τση, γερὰν κόκκινο στὰ χεῖλη τση, τριαντάφυλλο στὰ μάγουλα τση και—συμπαθάτε με ἀφεντάδες μου—...γαῖδουράγκιθο στὴν ψυχὴ τση, ὄντας μὲ καὶ νη κουλούρες και μπαρτζολέττες!

Αὐτὰ είπα, φίδρο μου, και σέ γλυκοφιλό.

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ ΣΟΥ

ΓΟΥΣΤΑ

Προπὲ δεν πήγαμε στὸν Μά—Και μὲ πες σκέτα και ὦμα Πῶς δεν σ' ἀρέσουν οί ρομά—Κατὰ τὴν Ἀλυσσίδα... Ἔτσι ἀγάπη μου χρυσή Ὅστε γουστάρουμε γρασί—Ὅστε και ἦπιασε κρασί Νά γίνουμε σταφίδα!...

Ἐκεῖ θά βάζουμε στεφά—Ἀπὸ λελοῦδια στὸ κεφά—Μιά κι' ἡ καρδοῦλα μου φοφί Για λελουδα και γλάστρες, Μὰ σὺ μὲ τὸ π'ες καθαρά Ὅτι δεν είναι σοβαρά Αὐτὰ πού μὲ φερναν χαρά, Και μὲ κανες χαλάστρες.

Ἔτσι, δεν πήγα στοὺς λειμῶ—Νά κόψουμε και ἀνεμῶ—Νά βάλουμε και στὸν κομὸ Ἡ και στὸν νεροχύτη Κῆπο δεν εἶδαμ' ἀνθηρὸ Και δίχως λελουδα και ρὸ—Λές κι' ἦμουνα κι' ἐγὼ κορὸ—Μ' ἐκλεισες μέσ' στὸ σπῆτι!...

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΣ ΜΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἀμὲν, ἄμην Ἄντι μεῖλο Πονταράντες εἶνε παραμονὴ Πωρ-τομαί, ἰστὲ πορκαλεσμένο ἐμένα κάνανε μαζί με ντικό μου ὠναίκα Τακούι...

Παμμένον ἐνόμαστε, ἰστὲ μεῖλο ταρπέζι, φαητὰ-μαητὲ λοῖς-λοῖς ἰστὲ ντοννέο κερπάπ, πῆττες-μῆττες μιλάν φιστίκ τυρί-μυρί, καρσιὰ μαρσιὰ πολλά-πολλά ἐνότανε φαωμένο ἱκάνουμε, ἰστὲ ποτισμένο ἱκάνουμε ἀπὸ μετυσμένο ἐνόμουνα.

— Ἐνα τραγουδάει Καρμπέτ... λείει ἔνας ἀπὸ τὸ παρῆα.

— Ταρχοῦντε-μαρχοῦντε, ντέν ἡσέρω τζάνουμ... ἄμην ἄμην τέλειες...

— Γιόχ ἄμην, λείει κουμπάρο ντικό μου μουσιὸ Ἰάννη, ἄμην ἀπαγορευμένο νά ἔνεται, ἰστὲ ἕνα ταρχοῦντε τῆς μόδας...

— Μόδα ταρχοῦντε ντέν ἡσέρω...

— Ἐνα ταρχό, Καρμπέτ...

— Γιόχ τζάνουμ! Ντέν ἡσέρω...

Ἐνα κορίτσι—ἄμην!—λέει ἐμένα:

— Μουσιὸ Καρμπέτ: Ἀκόμη ἕνα πο-τρηά-κι...

— Εὐχαρίστως νά ἰπίνω ἀκόμη ἕνα ποτηράκι.

— Ὅχι: καλέ! Τὸ τραγουδι: νά μᾶς πῆτε Ἀκόμη ἕνα πο-τρηά-κι...

— Ἀμὲν!... Αὐτὸ ἡσέρω κουζούμ... ἄμην ντέν ἡσέρω λόγκι: ἡσέρω μόνο ἱσκόπ και λόγκια ντικά μου τὰ λέω...

— Ντέν πειράζει... ἄμην!... Και ταρχοῦδημένο ἔκαναι

— Ἀκόμη ἕνα καρφα-α-κι...

Κουζούμ ἀκόμη λίγχο σουτζουκάκι μετυσμένο νά ἱκάνουμε ἄμην νά πετάνουμε!

Και λίγχο ἰστὲ παστουραδά-α-κι!

Ἀκόμη ἕνα καρφα-α-κι ἰστὲ γκαμπάπ τὸ μαστραπαντά-α-κι στὸ οὐζερί νά ἔνωμα πιωμέ-ε-νο στὸ οὐζὸ μέσα ἰστὲ κολουμπέ-ε-νο!...

Ἀμὲν τσόκ μεῖλο πιτυχία ἐνότανε!... Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΓΟΥΣΤΑ

Σοῦ τὸ 'χω πῆ φορές πολλές Πῶς είσαι πάντα ντιπ χαλές Και δεν θά κάνω ὅπως μὲ λές Αὐτὲς τίς ἀηδίες... Ἐάν γεννήθηκες θαρὺς Και ἂν κουτὴ με θεωρῆς, Νά με τουμπάρης δεν μπορείς Με τέτοιες κοροΐδιες!

Δεν μὲ γουστάρουνε πολὺ Αὐτὰ σου τὰ μασκαράλι—Νά πάω νά τρέχω σὰν λωλή Σε κῆπους ἀνθοσπάρτους... Νά μείνω σπῆτι προτιμῶ Κι' ὄχι νά τρέχω σὲ λειμῶ—Κι' οὔτε νά ἰδῶ ἐπιθυμῶ Τοὺς φίλους σου τοὺς σκάρτους!

Πάμε λοιπὸν νά με φουμά—Και μὴ μὲ λές περὶ ρομά—Γιατ' ἡ ψυχὴ μου προτιμᾷ Νά μπῆ σὲ λιμουζίνα Νά πάη κατὰ τὴν Κηφισιά Γιατ' ἀναπνεύση και δροσιὰ Γιατ' είναι πλέον συχασιά Πατήσια και Ἀθήνα!

Η ΜΑΝΙΩ

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντινοσφῆς

ΓΙΑΝΝ.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ

—Από το μοναστήρι στο θρόνο.
—Ένα αυτοκρατορικό τέχνασμα.
—Η αντίληψη του προγονού δημι-
ουργεί τά... καλλιστεία.
—Εκεί απ' όπου ξεκίνησε.

Ο ΤΑΝ ή Μαρία ή 'Αρμενική άναγ-
κάστηκε παρά την θέλησή της,
το 695, να φορέσει το ράσο της
μοναχής, όπως είπαμε σε προη-
γούμενο φύλλο, είχε πάρει μαζί της και
το μικρό κοριτσάκι, της, την Εύφροσύνη.
Δύο χρόνια αργότερα, ο άντρας της,
ο Κωνσταντίνος ΣΤ' εκθρονίστηκε, τυ-
φλώθηκε και κατέληξε κι' αυτός σε άλ-
λο μοναστήρι.

Έτσι η Εύφροσύνη, η τελευταία από-
γονος της δυναστείας των Ίσαυρων,
που κράτησε εκατό χρόνια τον Βυζαντι-
νό θρόνο, μεγάλωσε μέσα στην μονή του
Αυξεντίου, όπου δρόφος την είχε ριξει ή
μοίρα μακριά από την αγγλή του παλα-
τιού, άγνωστη και άφανη σε όλους.

Ενθ' όμως εκείνη περνούσε τον και-
ρό της γαλήνια μέσα στην αδιάτακτη
είρήνη της μονής, έξω ή τρικυμία μαι-
νόταν. Μέσα σε δεκαοκτώ χρόνια, πέντε
βασιλιάδες είχαν αλλάξει! Κανείς απ' ό-
λους αυτούς δεν είχε πεθάνει από φυσικό
θάνατο.

Ένας ανείπωτος τρόμος κυριεύει την μι-
κρή Εύφροσύνη όταν σκεπτόταν ότι μπο-
ρούσε κι' αυτή κάποτε να θρηνήσει μέσα σε
παρόμοιες διαμάχες. Άλλωστε είχε άν-
τικρύσει πάνω στους ίδιους τούς γονείς
της τις συμφορές που κρύβει ή πορφύρα.

Τί να νοσταλγήσει λοιπόν και τί να
κοιτάξει από τον κόσμο ή Εύφροσύνη, ό-
ταν έδλεπε όλους τούς δικούς της να έχουν
τόσο βαθιά πληγωθεί από τη ζωή;

Άλλωστε χωρίς πατέρα, χωρίς συγ-
γενείς, χωρίς προστάτες και οδηγούς πώς
λά μπορούσε, και άν τή ήθελε, να γυρίσει
στα προγονικά της παλάτια, όταν τσος
αγώνες γινόταν για την κατοχή τους;

Μέσα στην απογοήτευση που της γεν-
νούσε το θέαμα αυτό, έβλεπε σαν ένα
λιμάνι σωτηρίας το μοναστήρι όπου είχε
μεγαλώσει και όπου κάθε καλόγηρα ήταν
για εκείνη μια στοργική μητέρα κι' είχε
αποφασίσει να περάσει εκεί ολόκληρη τη
ζωή της.

— ΕΠΙ —

Τα χρόνια περνούσαν, κι' ή Εύφροσύ-
νη ήταν πιά κοπέλλα είκοσιοκτώ χρο-
νών, όταν μια μέρα μια ξαφνική είδησις
γέμισε ταραχή τις μοναχές:

Ο αυτοκράτωρ Μιχαήλ Β', κυνηγών-
τας εκεί κοντά, είχε πλησιάσει με μερι-
κούς ακόλουθους του στο μοναστήρι και
είχε ζητήσει την άδεια να γευματίσει και
να ξεκουραστεί εκεί. Οι καλόγερές συγ-
κινήθηκαν από την εξαιρετική τιμή και ή
έξω ή ήγουμένη έσπευσε να τον δεχθεί
και να τον ξεναγήσει. Στόν κήπο της
μονής άτυχε να βρίσκεται τυχαία την
ώρα εκείνη ή Εύφροσύνη και ή ήγουμέ-
νη, έσπευσε με καμάρι να παρουσιάσει
στον βασιλικό επισκέπτη την κόρη και

έγγονή αυτοκρατόρων που στέγαζε ή
ασκητική τους στέγη.

Η νέα τόν πλησίασε περήφανα. Δέν
ξεχνούσε πως τὰ βασιλικά διάσημα που
τόν στόλιζαν άνήκαν πολύ περισσότερο
σ' εκείνην παρά σ' αυτόν, και τόν δέχ-
θηκε όπως θά δεχόταν κάθε πληθείο
τουάρπαστο. Ο Μιχαήλ δέν ήταν νέος τό-
τε (στο 823). Θά υπερέβαινε πιθανώτα-
τα τὰ πενήντα, αφού ο Θεόφιλος, ο γιός
του από τόν πρώτο γάμο, είχε ήδη δια-
κριθί στις μάχες ως στρατηγός. Άντι-
κρύζοντας κάτω απ' τούς μαύρους πέ-
πλους την γλυκειά μορφή της Εύφροσύ-
νης, ο αυτοκράτωρ αιθύνθηκε να τόν
κυριεύη μια παρλοή συγκίνησις.

Κι' όταν ξαναγύρι-
σε στα βασίλεια,
το θάμα τή, κυ-
ροφόρος βασιλοπού-
λας εξακολουθούσε
να φτερουγίζει ή
μπρός στα μάτια
του... Την άγρυπ-
σε! Άλλα πώς υπο-
ρούσε να την πάρη
αφού ήταν καλο-
γορή;

Ο έρωτας τόν έ-
κανε να καταφύγη
σ' ένα τέχνασμα.
Οι συγκλητικοί ή-
σαν όλοι φίλοι του,
δημιουργήματά του.

Τους κάλεσε καθέ-
ναν χωριστά και
τούς υπέμνησε να
του ζητήσουν στην
Σύγκλητο ρηώς

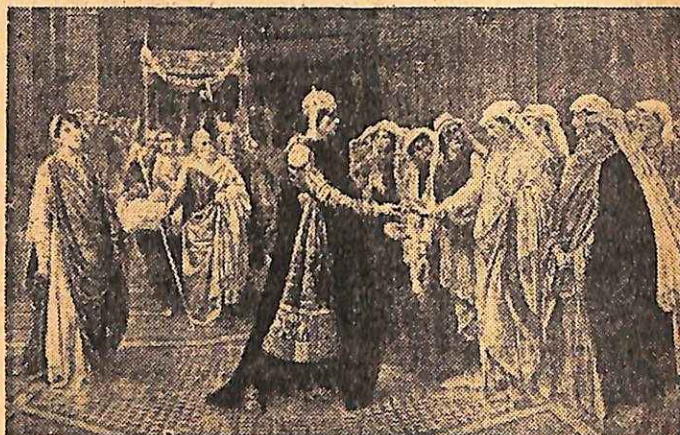
να παντρευτή την τελευταία από-
γονο των Ίσαυρων, για ν' αποκτήσει έ-
τσι νόμιμα επί του θρόνου δικαιώματα,
απεικλώνοντας τον συγγενώς ότι χωρίς
αυτόν τόν γάμο δέν θα μπορούσαν να τον
αναγνωρίσουν.

Το τέχνασμα αυτό ίσως να μās φαί-
νεται σήμερα επικίνδυνο—αφού εκλόνιζε
την ευστάθεια του θρόνου του—μās δείχ-
νει όμως συγχρόνως πόσο φλογερή ήταν
το αίσθημα του Μιχαήλ για την βασιλο-
ποδύλα-καλογήρα.

Όταν οι βασιλικοί άπεσταλμένοι της
δεβίβασαν την αίτηση του Μιχαήλ, ή
Εύφροσύνη δρόθηκε σε δίλημμα. Μεγα-
λωμένη μέσα στο μοναστήρι, ήταν εξαί-
ρετικά ευσέβης και δίσταζε να έγκατα-
λείψη το ράσο, πούχε φορέσει. Συγχρό-
νως όμως στην ψυχή της ζυπνούσε ή
φιλοδοξία πούχε κληρονομήσει από την
γιαγιά της, την Ειρήνην, φιλοδοξία που
ποτέ δέν είχε ολότελα σβύσει. Είχε ά-
σπασθί το μοναχικό σχήμα, μόνον και
μόνον γιατί στη θέση της δύσκολα θά
μπορούσε να ζήσει άλλοιως. Έξ' άλλου ό-
μως ο βασιλιάς δέν μπορούσε να ήταν
για εκείνην ο όνειρεμένος νυμφίος: ήταν
πάνω από είκοσι χρόνια μεγαλύτερος
της και ήταν επί πλέον τραυλός. Η Εύ-
φροσύνη δέν ήταν όμως την ελευθερία
της εκλόντης. Έπρεπε ν' άπαντήσει μ' έ-
να ναι ή μ' ένα όχι. Και τελικώς ή

φιλοδοξία νίκησε στην ψυχή της κάθε
άλλον διαταγμό. Με την δικαιολογία ότι
ή άρνησίς της θά δημιουργούσε ταραχή
στο κράτος, δέχθηκε την πρόταση του
Μιχαήλ. Κι' ή παιδούλα που άνατράφη-
κε στη σκιά του μοναστηριού, καταδιωγ-
μένη, όρφανή, έρημη, γυρνούσε τώρα θρι-
αμβευτικά ως βασίλισσα σ' άνακτορα
τών προγόνων της.

Έκεί όμως βρήκε έναν άναπάντεχο
έχθρο, τόν γιό του Μιχαήλ, τόν Θεόφι-
λο με τόν τραχύ και δίαιτο χαρακτήρα.
Ο πρίγκιψ δυσφορούσε άραγε γιατί με
το δούλεμα της Συγκλήτου ο πατέρας
του είχε άναγνωρίσει ότι ή κόρη τών Ί-
σαυρων είχε περισσότερα δικαιώματα ά-

Η περίφημη σκηνή κατά την οποία ο Θεόφιλος, θυ-
μωμένος με την Κασσιανή, δίδει το χρυσό μήλο στη
Θεοδώρα. Πίσω του και στο άκρον άριστερά φαίνε-
ται ή μητριά του Εύφροσύνη.

πό εκείνον στον θρόνο; Δίσθανόταν για
την άλλοτε μοναχή την αντίπαλο που
δοκιμάζον όλα τα παιδιά για την δεύ-
τερη γυναίκα του πατέρα τους; Η μή-
πως άνησχυούσε ότι θά έχανε τη διαδυ-
χή αν ή Εύφροσύνη αποκτούσε παιδιά;
Άγνωστο. Πάντως ο τραχύς προγο-
νός της δέν έκρυψε την δυσφορία του για
τόν γάμο αυτόν, και ή γλυκειά Εύφρο-
σύνη για να τόν εξευμενίση, σκέφθηκε
να του βρή εκείνη νύφη.

Στά ιδιαίτερα διαμερίσματά της κάλε-
σε σε μεγάλη εορτή τὰ ωραιότερα κυρί-
τσια της αυτοκρατορίας, λουλούδια εκλε-
κτά των λαμπροτέρων του τόπου οικογε-
νειών, και σην ίδιαν εορτή κάλεσε και
τόν δύστροπο γιό του Μιχαήλ για να
διαλέξη μεταξύ τους την μελλοντικήν
Αυγούστα. Είναι γνωστό το έπεισόδιο με
την Κασσιανή και γνωστή επίσης ή προ-
τίμησίς του για την ευσέβη Θεοδώρα.

Μά ούτε με τις φιλόφρονες αυτές πε-
ριποιήσεις κατώρθωσε ή Εύφροσύνη να
μαλακώσει τόν Θεόφιλο. Και όταν έξη
χρόνια αργότερα ο Μιχαήλ πέθανε, ή
Αυγούστα κουρασμένη από τούς φατρία-
σμούς, τις ραδιουργίες και τούς διαρκείς
άνταγωνισμούς της Αύλης, νοστάλγησε
την γαλήνη του μοναστηριού και ξανα-
γύρισε πάλι εκεί όπου είχε περάσει τὰ
περισσότερα χρόνια της.

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

Έπιστημονικά πένδη

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΔΑΙΡΠΦΕΛΔ

Η ζωή του και το έργο του

ΕΝΑΣ ΞΕΝΟΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΩΣ ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΕΤΑΦΗ Σ' ΑΥΤΗΝ.— ΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΥ.— Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΟΜΗΡΙΚΗΝ ΙΘΑΚΗΝ.— ΟΙ ΦΟΙΝΙΚΕΣ ΚΑΙ Ο ΜΥΚΗΝΑΪΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ.— ΤΑ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΚΑΔΗ-ΜΑΪΚΟΙ ΤΟΥ ΤΙΤΛΟΙ.

ΤΗΝ 26 'Απριλίου απέθανε στη Λευκάδα ο Γουλιέλμος Δαίρπφελδ και έκηδεύθη την επομένη στο Νυδρί. Έτσι ο διάσημος Γερμανός αρχιτέκτων και αρχαιολόγος έτάφη εις την έλληνηκήν γην την οποίαν ήγάπησε ως δευτέραν του πατρίδα.

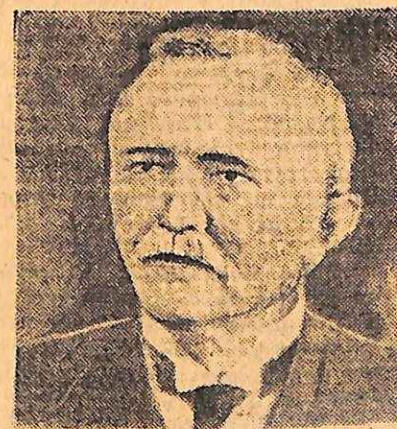
Ο Γουλιέλμος Δαίρπφελδ έγεννήθη στο Μπάρμεν της Γερμανίας το 1853 και έσπούδασε στο Πολυτεχνείον του Βερολίνου, το μεγαλύ-τερο όμως μέρος της ζωής του το πέρασε στην Ελλάδα.

Για πρώτη φορά ήλθε εδώ το 1877 και επί 5 χρόνια είχε την τεχνική έποπτεία των γερμανικών άνασκαφών της Όλυμπίας. Το 1882 ά-νέλαβε την διεύθυνση του έν 'Αθή-ναις Γερμανικού 'Αρχαιο-λογικού 'Ινστιτούτου. Το έπόμενο δέ έτος ένυμφεύθη την θυγατέρα του έν Βερολίνο αρχιτέκτο-νος και καθηγητού "Αντλερ, με την οποίαν απέκτησε τρία τέκνα.

Η δράσις του έκλιπόντος έπιστή-μενος στην 'Ελλάδα υπήρξε μεγάλη και ποικίλη. Άνασκαφαι, διδασκα-λικά, συγγράμματα, άπσυχόλησαν τόν γεμάτο δραστηριότητα βίον του, τόν όποιον άφίερσε ολόκληρο στην έξυπνρήτησιν της έπιστήμης. Γνω-στότατες είναι οι άνασκαφές του στην Τροία και στην Τίρυνθα, στας 'Αθήνας και στην Πέργαμο, στην Πύλο και ιδιαίτερώς στην Λευκάδα. Με την μεθοδική του εργασία και την άκριβή παρατήρησιν συνετέλεσε ώστε να διαλευκανθούν πλείστα άρ-χαιολογικά ζητήματα στο πεδίο των άνασκαφών, για τις όποιες μās έδω-σε ύποδειγματικές περιγραφές. Έ-ξεδωσε άλλοτε μόν έν συνεργασία με τόν Σλήμαν, άλλοτε δέ μόνος, τὰ έργα «Τροία», «Τροία και 'Ιλιον» όπου θαυμασίως άναπαρέ-στησε την Ιστορία της Τροίας από της τρίτης π. Χ. χιλιετηρίδος μέχρι των ρωμαϊκών χρόνων. 'Επειτα, έ-μελέτησε το άρχαίον θέατρον και εξέδωκεν ένα πολύκροτο βιβλίον «Το 'Ελληνικόν Θέατρον», όπου ανέπτυξε πρώτος την θεωρία ότι εις το άρχαίον δράμα οι ήθο-ποιοί έπαίζαν έμπρός εις το προσκή-νιον και όχι επάνω εις την σκηνήν.

Τέλος, ένα από τὰ σπουδαιότερα έργα του, εις το όποιον μάλιστα ά-φιέρωσε τὰ τελευταία έτη της ζωής του, υπήρξαν αι άνασκαφαί της Λευ-κάδος. Έμελέτησε τις τοπωνυμίες

της νήσου που άναφέρει ο Όμηρος, και ύπεστήριξε την άποψη ότι ή Λευκάς είναι ή άρχαία 'Ιθάκη, ή πατρίς του Όδυσσέως. Μολονότι δέ εδρε εκεί πολλά λείψανα προϊστο-ρικού πολιτισμού, τάφους άγγεία κ.λ.π., έκ των όποιων άπετελέσθη και ένα μικρό μουσείον εις το Νυδρί

Μία τελευταία φωτογραφία του Δαίρπφελδ.

της Λευκάδος, δέν κατώρθωσε να πείση όλους ότι άνήκαν πράγματι εις την Όμηρική 'Ιθάκη.

Την γνώμη του Δαίρπφελδ για την Λευκάδα — 'Ιθάκη κατεπολέμη-σε ο έξ 'Ιθακής λόγιος Παυλά-τος, άντικρούσας τις τοπογραφικές έρμηνείας. Τις περί Λευκάδος μελέ-τες του ο Γερμανός αρχαιολόγος ά-νέπτυξε κατ' αρχάς σε διάφορες μο-νογραφίες από το 1905 και έξής. Στο 1924 όμως και το 1927 τις πε-ριέλαβε σε δυο μεγάλα συγγράμ-ματα, όπου συνεκέντρωσε τὰ άποτε-λέσματα της είκοσαετούς έπιστήμ-νικής του έρεύνης. Βασίζει δέ κυρί-ως τας άπόψεις του επί του γεγονό-τος ότι δέν είναι πιθανή ή έξήγησις ότι πρόκειται περί συμπτώσεως με-ταξύ των γραφομένων του Όμήρου, και τυφλού, κατά την παράδοσιν, και των διαφόρων τοποθεσιών της Λευ-κάδος. Τούναντίον φρονεί ότι ο "Ο-μηρος είδε προτού τυφλωθί την Λευκάδα με τὰ 'Ιδια του τὰ μάτια και την περιέγραψε κατόπιν ως αυτόπτης.

Επίσης μεγάλον θόρυβον προεκά-λεσε και μία άλλη γνώμη του Γερ-μανού αρχαιολόγου περί των φοι-

νικών και του Μυκηναϊκού πολιτισμού. Επίστευε δηλαδή σχετικώς ότι φορείς του Μυκηναϊκού πολιτισμού υπήρξαν οι Φοίνικες, οι όποιοι εισήγαγον την τέχνην στην 'Ελλάδα, ένφ ή έγχωρία τέχνη ήταν πολύ άπλή και άντιπροσωπευόταν κυρίως από γεωμετρικούς ρυθμούς.

Κατά την γνώμη όμως των πε-ρισσοτέρων αρχαιολόγων ή θεωρία αυτή άντιστρατεύεται προς τὰ έκ της μελέτης των άνασκαφών και των καλλιτεχνικών μνημείων εξαγό-μενα συμπεράσματα, και δέν έγένε-το άσπαστή. Άντιθέτως, πολλοί άλ-λοι μελέται του σοφού άνδρος, αι άναφερόμεναι μάλιστα εις την Ιστο-ρίαν της αρχιτεκτονικής, διεφώτι-σαν διάφορα καλλιτεχνικά ζητήμα-τα και συνετέλεσαν εις την βαθύ-τερα γνώση και κατανόηση της τέ-χνης ταύτης. Σπουδαιότητα είναι ή περί της Έννεακρούνου έργα-σία του και έν γίνεται περί των άρχαί-ων μνημείων που σώζονται μέχρι σή-μερα στη δυτική πλευρά της Άκρο-πόλεως. Επίσης δέ ή άποκατάστα-σις του άρχικού σχεδίου του 'Ερε-χθείου, το όποιον φαίνεται τσπον-δυσανόλογο ένφ, κατά τόν Δαίρπ-φελδ, ήταν έντελώς συμμετρικό με άναποκρινόμενα προς άλλα έκ μέρ-η, τὰ όποια όμως δέν έξετελέσθη-σαν κατόπιν διά διαφόρους λόγους. Ο Δαίρπφελδ ένήργησε και άλ-λες άνασκαφές εις διάφορα σημεία της χώρας, ως και στην Όλυμπία, όπου έφεραν εις φώς αξιόλογα προ-στορικά εύρήματα.

Τας εργασίας του Γερμανού έπι-στήμονος εξέτιμησαν πολύ και οι Εύρωπαίοι και οι 'Αμερικανοί έπι-στήμονες. Το 1918 ο Δαίρπφελδ έξ-λέγη μέλος της έν Βερολίνο 'Ακα-δημίας της αρχιτεκτονικής και το 1919 έγινε έπίτιμος καθηγητής της αρχαιολογίας εις το Πανεπιστήμιον της 'Ιένας. Έκτός τούτου, άνεκηρύ-χθη έπίτιμος διδάκτωρ πολλών Πα-νεπιστημίων της Εύρώπης και 'Αμε-ρικής.

Ο σοφός αρχαιολόγος, του όποιου ύποδειγματική υπήρξε ή δράσις εις το άνασκαφικόν πεδίον και κλασική ή διατύπωσις των άποτελεσμάτων των έρευνών αυτών εις τὰ βιβλία θάνατόν του, ένα δυσαναπλήρωτον κενόν εις την αρχαιολογικήν έπι-στήμην.

Η ΚΥΡΗ

της Φαρμακείου ΒΟΥΑΖΕΝ

190ν

ΟΤΑΝ σιγά-σιγά η Μαργαρίτα ήλθε στον έαυτό της, το πρώτο πρόσωπο που είδε αντίκρυ της ήταν ο άββάς.
— Αμέστες έβαλε τις φωνές:
— Φύγετε! Φύγετε γρήγορα απάισιε άνθρωπε! Δεν έχετε καμμία δουλειά εδώ. Δεν κάματε τίποτα για να τον σώσετε!... Δικαιοσύνη! Δικαιοσύνη!...
— Μαργαρίτα, κόρη μου... μουρμούρισε ο δυστυχισμένος άββάς.
— Άλλα εκείνη ξεφώνισε τώρα έκτος έαυτής:
— Φύγετε σάς είπα!... Φύγετε!... Έκείνο που θέλω τώρα είναι η δικαιοσύνη. Θέλω να με οδηγήσουν στον κ. ντε λά Ρενύ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΑΙ Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ

Ένα Αύγουστιάτικο δειλινό του τρομερού εκείνου καλοκαιριού των 1680, ο Βασίλεως διάβαζε ένα υπόμνημα του κ. ντε λά Ρενύ, συνοδευόμενο από έναν όγκώδη φάκελλο.
Η Μαργαρίτα είχε επί τέλους μιλήσει! Οι τρομακτικές αποκαλύψεις της ξανάφερναν στην επικαιρότητα την υπόθεση του δηλητηρίου με καινούργια ύψη. Οι άνακριται του «θαλάμου του πυρός» ανέκριναν το δυστυχισμένο κορίτσι εις αντιπαράστασιν με τον Πικμπούργκ, τον Σοφόν, τον Ρομανύ, την Φιλίστρ και καθημερινά, πλάι στα όνόματα αυτά, ανεφέροντο τα μεγαλύτερα όνόματα της Γαλλίας.
Ο ίδιος ο Βασίλεως έθιγετο από τις αποκαλύψεις αυτές. Η θρωμερή λάσπη της Ιεροσολίας και των δηλητηρίων έφθανε ως αυτά τα σκαλοπάτια του θρόνου. Ήταν αδύνατον να προχωρήσει η άνακριση, χωρίς να ειδοποιηθεί η Α. Μ. ο Βασίλεως.
Γι' αυτό εκείνο το θράδυ, κάτω από την τρεμουλιαστή φλόγα των κερίων, ο Λουδοβίκος, ο 14ος έσκυβε την σοβαρή του μορφή πάνω στα χαρτιά εκείνα. Το πρόσωπό του, εξαίρετικά συνωφρωμένο, αέλακωνόταν από βαθείες ρυτίδες.
Ξαφνικά, στον αντιθάλαμο άκούστηκε ένα γρήγορο έθια κι' η πόρτα με τα έπιχρυσά θυρόφυλλα άνοιξε.
— Η Μεγαλειότης Σας, μ' εκάλεσε; ρώτησε μια πολύ γνωστή φωνή.
Η κυρία ντε Μοντεσπάν, άκτινοβολώντας μέσα στο μισοσκόταδο ήταν εκεί! Όρθια, σε στάση προσοχής: μπροστά στον παλιό της έραστή, χωρίς όμως κανένα ίχνος δουλοπρεπείας. — Άν και εδώ και τέσσαρα χρόνια αι στενά σχέσεις της Μαργαρίτας μετά του Βασιλέως είχαν διακοπεί, η κυρία ντε Μοντεσπάν εξακολουθούσε να διατηρή τον τίτλο της εύνοουμένης και επέμενε να παρουσιάζεται υπό την ιδιότητα αυτήν.
— Θέλησα να σάς δώ, κυρία, άπήντησε ο Βασίλεως, για να σάς καταστήσω ένημερη της πορείας των άνακρίσεων του «θαλάμου του πυρός».
— Ίσως για να με πληροφορήσετε ότι επί τέλους τελείωσε η υπόθεση αυτών των άθλιων;
— Πριν φθάσωμε στο σημείο αυτό έχω να σάς άνακοινώσω μερικά έγγραφα, έπενε ο Λουδοβίκος 14ος, όπως αυτό επί παραδειγματι.
Συγχρόνως ο Βασίλεως της έτεινε ένα έγγραφο της άνακρίσεως, που είχε ξεχωρίσει στην άκρη του τραπεζιού. Ήταν μια λεπτομερής άφήγησις από τας καταθέσεις της Μαργαρίτας, για τις σχέσεις της Βουαζέν με την βασιλική εύνοουμένη και με την δεσποινίδα Ντε-γ-Εζιέ.
Η μαρκησία άπλωσε το παχύσαρκο και φιλήδονο χέρι της και πήρε μ' ένδιαφέρον και ζωηρότητα το έγγραφο χωρίς δισταγμό, κι' αφού του έρριξε μια γρήγορη ματιά, έέσπασε σε ήχηρα γέλια.
— Ά! Τι ήλίθιες έφευρέσεις! Δεν μου λέτε, χωρίς άλλο, ο κύριος ντε λά Ρενύ είναι αυτός που τόλμησε να σάς στείλει ένα τέτοιο έγγραφο;
— Δεν βλέπω τίποτε το διασκεδαστικό στο έγγραφο αυτό, παρατήρησε αυστηρά ο Βασίλεως, άποφεύγοντας να άπαντήσει στην έρώτησή της.
Η μαρκησία έκαμε άέρα στο πρόσωπό της νευρικά.
— Δεν φαντάζομαι να νομίζετε θέβαια Μεγαλειότητε, άνταπάντησε εκείνη, ότι θα άποδώσω σοβαρή σημασία σε τέτοιου είδους παραδοξολογίες; Μπως πιστεύετε ότι θα επιτρέψω στους δικαστάς Σας ν' άκούν και να γράφουν τέτοια συκοφαντικά ψέμματα που με άτιμάζουν;
— Μήπως θα το άπαγορεύσετε και σε μένα, κυρία;
— Ο Βασίλεως είχε σηκωθεί κι' είχε στυλώσει πάνω της το δέξ και διαπεραστικό του βλέμμα. Η μαρκησία ταράχθηκε έλαφρά.
— Πραγματικά, η Μεγαλειότης Σας θα ήθελε...
— Εκείνο που επιθυμώ είναι να μάθω την άλήθεια! άπήντησε σε ζωηρό τόνο ο Βασίλεως.
— Ωστε με πιστεύετε Ικανή... έ. μένα... έμένα; ψώνανε η μαρκησία.
Δεν πιστεύω πως μόνο εκείνο που θα μου άποδείξουν τόνον οι μόνον δσον και οι δέ. Πρέπει να σπύσετε κυρία να μου άποδείξετε την άθωα-
(Η συνέχεια στο έπόμενο),

ΜΕΓΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

τητά σας!

Η Μοντεσπάν προσπάθησε να έπανακτήσει την ψυχραιμίαν της. Άντιλαμβανόταν καλά ότι μπροστά σ' αυτές τις τρομερές κατηγορίες έναντίον της, έπρεπε να παίξει το μεγάλο της παιχνίδι, για ν' άπαλλαγεί από την δύσκολη θέση της. Άλλοιώς ήταν χαμένη!
— Άρνούμαι ν' άπολογηθώ! φώναξε. Θα ήταν άνάξιο για μένα! Όλοι αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι παρά ληστές! Το θεοκίνω! Αυτό είναι άρκετό και δεν παραδέχομαι να θέτουν σε άμφιβολία τα λόγια μου, ούτε να τα κρίνουν στην ίδια πλάστιγγα με τα δικά τους.
— Και εγώ δεν θα άνεχθώ, να σάς προσάπτουν άδικαιολόγητα τέτοιες φοβερές κατηγορίες, χωρίς να τιμωρηθούν σκληρά. Άδικαιολόγητα όμως; Καταλάσατε κυρία;
Η μαρκησία συνέχισε τας διαμαρτυρίας της.
— Δεν θα ταπεινωθώ τόσο ώστε να συζητήσω...
— Σας παρακαλώ κυρία, να σιωπήσετε! έπενε με σκληρότητα ο Βασίλεως. Άν πραγματικά είσαστε άθώα, θα έξεπλήττεσθε μπροστά σε τέτοιες κατηγορίες. Άλλ' η στάση σας μ' έκαμε να καταλάβω πολλά πράγματα. Τώρα γνωρίζω άρκετά. Είμαι θέβαιος ότι έπληγίνατε στην άπαισία εκείνη μάγισσα. Μεταχειρισθήκατε τα άνόσια και άθλια μέσο της...
Η συζήτησις διεξήγετο τώρα σ' άνοιχτά. Συνεχίστηκε ακόμα άρκετή ώρα, στον ίδιο τόνο. Η μαρκησία άπέκρουε πάντα τις κατηγορίες. Γρήγορα όμως, άντελήφθη ότι δεν τις έμενε παρά ένα τελευταίο καταφύγιο: Έπενε σ' ένα κάθισμα και έέσπασε σε κλάμματα.
— Άν είχε καταφύγει στην Βουαζέν, άλλοι την είχαν έξαναγκάσει να το πράξει. Αυτό ήταν όλο!
— Άν είμαι ένοχος, ψιθύρισε εισθεξέ ίσου και σεις, που με τις άπιστίες σας, μ' ώθήσατε στην άπελπσία!
Έπηκολούθησε μια σκηνή άμοιβαίων άλληλοκατηγοριών μεταξύ των δύο παλαιών έραστών. Ο Λουδοβίκος, έν τούτοις, δεν ήταν από τούς ανθρώπους εκείνους που θα άφηνε να τον παρασύρει ή θύελλα.
— Αύριον, θα έγκαταλείψετε την Αύλη, έπενε ψυχρά ο Βασίλεως στο τέλος.
— Ποτέ δεν θα το κάμω αυτό! φώναξε η μαρκησία. Δεν μπορείτε να με διώξετε σαν την τελευταία υπηρέτριά Σας. Είμαι η μητέρα των παιδιών Σας και ο πρωτότοκος από τα παιδιά αυτά ίσως να γίνη κάποτε Βασίλεως της Γαλλίας!
(Η συνέχεια στο έπόμενο),

Περιπετειώδη διηγήματα

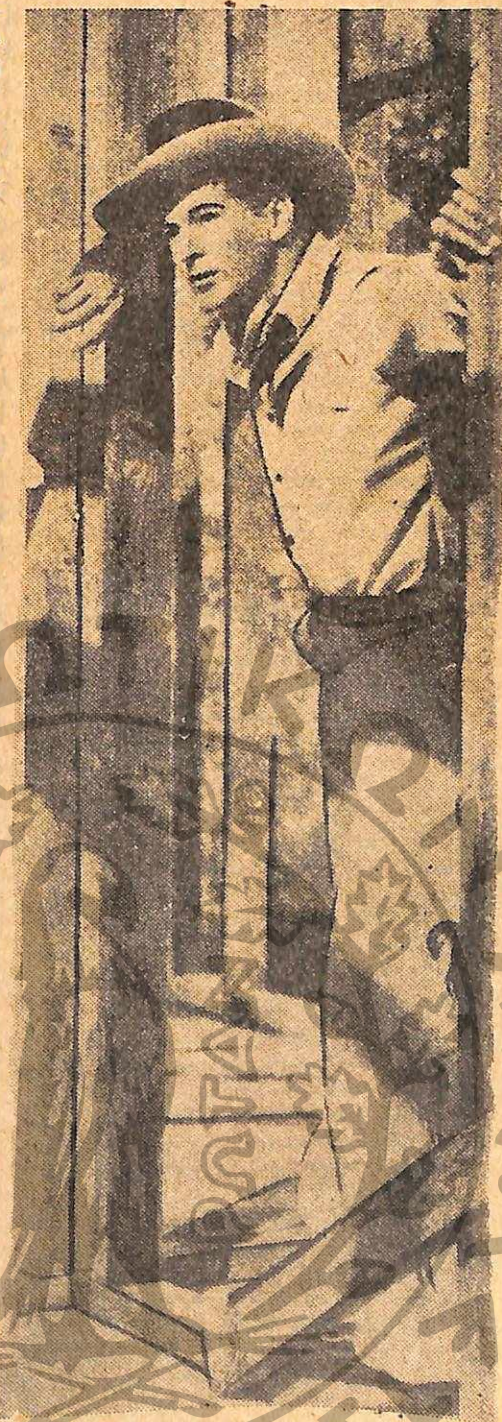
«Ο παληοδείος»

από τὸ Ιεξὰς

ΛΥΣΙΑ, κάποιος κύριος σελεινά σάς μιλήσει. Σας περιμένει στην αίθουσα των επισκέψεων.
— Έμένα; ρώτησε παραξενισμένη η Λυσία. Μήπως κάνετε λάθος; — Νομίζω πως δεν υπάρχει άλλη δεσποινίς Λυσία Πάτερσον στο Οικοτροφείο μας, άπήντησε ξερά η έπιμελήτρια που είχε άναγγείλει την έπίσκεψη.
Χωρίς να ζητήσει άλλες εξηγήσεις, η Λυσία κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες και άνοιξε την πόρτα της αίθουσας των επισκέψεων. Ένας ψηλός συμπαθητικός νέος, με άθλητικό έξωτερικό, περίμενε στην πόρτα. Υποκλίθηκε μόλις την άντίκρυσε και ρώτησε:
— Η δεσποινίς Λυσία Πάτερσον; Δεν είν' έτσι;
— Μάλιστα, άποκρίθηκε η νέα. Τι επιθυμείτε;
— Έγώ είμαι ο Ράλφ. Δεν ξέρω άν έτυχε ν' άκούσετε ποτέ το όνομά μου υπό την μακαρίτισσα την θεία σας.
— Όχι, ποτέ, έπενε η Λυσία.
— Αυτό δεν έχει σημασία. Έμαθα τον θάνατό της κάπως άργά έπειδή έλειπα σε μακρινό ταξίδι και σκέφτηκα ότι τώρα θα είσαστε όλομύναχη στον κόσμο. Σάν μακρινός σας συγγενής που είμαι, θεωρήσα υποχρέωσή μου να σάς έπισκερθώ και να σάς προσφέρω την φιλία μου. Άν δεν κάνω λάθος, είστε 17 ετών. Έγώ είμαι 29. Κάτι περισσότερο γνωρίζω υπό την ζωή και ίσως μπορέσω να σάς στανώ κάποτε χρήσιμος. Δέχεσθε;
Ο νέος είχε μιλήσει με τέτοιαν ειλιρινεία ώστε χωρίς να διστάση καθόλου η Λυσία του έπενε:
— Δέχομαι και σάς είμαι εύγνώμων.
— Από την ήμερα εκείνη ο Ράλφ και η Λυσία έγιναν δύο πρώτης τάξεως φίλοι.
— — —
Η Λυσία δεν ήταν σαν τα άλλα κορίτσια του Οικοτροφείου. Δεν είχε γνωρίσει ποτέ τούς γονείς της. Ούτε ήξερε καν ποιοι την είχαν φέρει στον κόσμο. Κάποιος άγνωστος την είχε άφίσει μια νύχτα σε μια γωνία του δρόμου. Τα πρώτα της χρόνια τα πέρασε στο θρησκομείο, ως την ήμερα που κάποια πλούσια γεροντοκόρη, η δεσποινίς Όλιβία Πάτερσον, συμπάθησε την μικρή μπέμχα του Βρεφοκομείου, που ήταν τότε τεσσάρων ετών, και την υιοθέτησε. Η Λυσία άνταπέδωσε με μια πραγματική άγάπη και άφοσίωση την εύεργεσία αυτή στην θετή της μητέρα και όταν, μετά τον θάνατο της Όλιβίας Πάτερσον βρέθηκε όλομύναχη στον κόσμο κατάλαβε για πρώτη φορά τί θα είπη όρφάνια. Δεν είχε πια κανένα, μα κανένα δικό της άνθρωπο. Οι συγγενείς της γονά: Όλιβία είχαν διακόψει μ' εκείνην κάθε σχέση, έπειτα από την υιοθέτηση της Λυσίας που είχε στανούσε μίαν μεγάλη κληρονομία,

και μόνον κάποιος μακρινός εξαδέλφος της μακαρίτισσας ήρθε από το Τεξάς, όπου είχε μεγάλες καλλιέργειες, για να παραστή στην κηδεία της. Έφθασε όμως κι' αυτός άργά, και έτσι ούτε καν τον άντίκρυσε η Λυσία. Έκείνος ζήτησε να της μιλήσει, μα η νέα, άπογοητευμένη από την συμπεριφορά των άλλων συγγενών, του παράγγειλε με την υπηρέτρια πως ήταν κακοδιάθετη. Έτσι έφυγε κι' αυτός ο μοναδικός συγγενής της. Άφισε ώστόσο ένα σύντομο γράμμα, που έλεγε τα ακόλουθα: «Είμαι κι' εγώ όλομύναχος στον κόσμο και καταλαβαίνω τον πόνο σας. Σας παρακαλώ να μου γράψετε τακτικά δύο φορές τον μήνα και άν χρειασθίτε ποτέ καμμία βοήθεια, είμαι στην διάθεσή σας».
Όταν διάβασε τις γραμμές αυτές η Λυσία μετανόωσε που τον είχε άφσει να φύγει χωρίς να του μιλήσει. Άρχισε λοιπόν να του γράφει τακτικά και να παίρνη τακτικά απάντησή του. Δεν έκανε το παραμικρό χωρίς να ζητήσει προηγουμένως την γνώμη του και ακολουθούσε τυφλά τις συμβουλές που της έδινε από μακριά. Αυτός την συμβούλεψε άλλως τε να πάη στο Οικοτροφείο στην Νέα Υόρκη. Η Λυσία τον φανταζόταν σαν ένα ήλικιωμένο, σεβάσμιο κύριο, πολύ διαβασμένο και με μεγάλη πείρα της ζωής.
Ο Ράλφ περνούσε κάθε Κυριακή και την έπαιρνε από το Οικοτροφείο για να την συνοδεύσει πότε σε εκδρομή, πότε στο θέατρο, στον χορό ή όπου άλλου μπορούσε να της προσφέρει μίαν ευχάριστη διασκέδαση. Πότε-πότε μιλούσαν και για τον θείο από το Τεξάς.
— Είναι άγριος; ρώτησε ο Ράλφ.
— Μήπως ξέρω; Δεν τον έχω ιδεί ποτέ μου. Τον γνωρίζω μόνο από τα γράμματά του. Το μόνο που ξέρω είναι πως είναι πολύ καλός μαζί μου και του χρωστάω γι' αυτό μεγάλην εύγνωμοσύνη. Του γράφω όλες τις λεπτομέρειες της ζωής μου σαν να τις έκωστηρεώμαι στον ίδιο τον έαυτό μου.
— Του γράψατε και για την γνωριμία μας;
— Ναι! Μου άπήντησε πως κάτι θυμόταν για ένα συγγενή Ράλο αλλά είχε καιρό ν' άκούση νέα του.
Ο Ράλφ φάνηκε σαν κάτι να θέλε να προσθέσει, αλλά δισταζε. Τέλος πήρε θάρρος και ρώτησε:
— Μήπως του γράψατε και για τον Γουόλτ;
Ο Γουόλτ ήταν ο άδελφός της Ζοζέφας, μίαν συμπαθήτριας και στενής φίλης της Λυσίας. Ο Ράλφ δεν άργησε να παρατηρήσει ότι μετάξύ του Γουόλτ και της Λυσίας είχαν άναπτυχθή ένα αίσθημα ζωηρής συμπάθειας. Και το αίσθημα αυτό δεν τον άφινε έντελώς άδιάφορο. έ-

πειδή η Λυσία είχε άρχισει να γίνεται και γι' αυτόν κάτι περισσότερο από μια μακρινή εξαδέλφη.
Πολλές φορές, οι γονείς της Ζοζέφας καλούσαν την Λυσία να περάσει το Σάββατοκύριακό της στην έξοχική τους έπαυλη. Και η Λυσία πήγαινε εκεί με εξαίρετικήν ευχαρίστηση έπειδή της άρεσε πολύ το οικογενειακόν περιβάλλον που τόσο το είχε στερηθή στη ζωή της. Όταν πλησίαζαν οι έορτές του Πάσχα, η Ζοζέφα κάλεσε και πάλι την Λυσία να περάσει μαζί τους τις διακοπές. Η νέα δέχθηκε ευχαρίστως την πρόσκληση και έγραψε στον θείο του Τεξάς για να του άνακοινώση τα σχέδιά της. Ήταν τόσο δέβαιη πως όπως πάντα, θα της έδινε την συγκατάθεσή του, ώστε άρχισε κιόλας να έτοιμάζει τις άποσκευές της. Μα

Ένας ψηλός νέος με άθλητικό έξωτερικό περίμενε στην πόρτα.

ανάπτυξη, ή απάντησε του θείου της έφθασε πολύ πιο γρήγορα από κάθε άλλη φορά, και της απαγόρευσε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο να περάσει τις διακοπές της με την οικογένεια της Ζοζέφας! Η Αυσίλ έκλαψε πολύ όλη την νύχτα για την απαγόρευση αυτή. Της ήταν αδύνατο να καταλάβει για ποιο λόγο δεν της επέτρεπε ο θείος της να πάει στην οικογένεια της Ζοζέφας. Είχε συνήθεισε όμως τόσο πολύ να τον υπακούει ώστε αποφάσισε να συμμορφωθεί με την απαγόρευση του.

Την άλλη μέρα ήρθε πάλι να την επισκεφθεί ο Ράλφ και έσπευσε να του ανακοινώσει την στενωπώδη της. Έκείνος, για να την παρηγορήσει, της πρότεινε να τον συνοδεύσει σε ένα αγοράκιμα που είχε εκεί κοντά στον Μισισσιππή. Η Αυσίλ δέχθηκε την πρόσκληση αυτή και δεν έμεινε καθόλου μετανοημένη. Το κτήμα του Ράλφ ήταν ένα υπέροχο αγοράκιμα που της πρόσφερε όλες τις απολαύσεις του υπαίθρου. Αλλά ή δικαιοσύνη της εκεί τελείωσε σαν αληθινό δράμα. Την προτελευταία ημέρα των διακοπών, ο Ράλφ της έκανε μια έντελώς απροσδόκητη πρόταση που έφερε την Αυσίλ κυριολεκτικώς άνω-κάτω.

— Αυσίλ, της είπε. Σε τρεις μήνες τελειώνετε τις εξετάσεις σας και θα είσαστε υποχρεωμένη να φύγετε από το Οικονομείο που έχει αντικαταστήσει κάπως την οικογένεια που σας λείπει. Θέλετε να ζήσετε μαζί μου; Θέλετε να δημιουργήσουμε οι δύο μας μια καινούργια οικογένεια;

Η Αυσίλ αντί για άλλη απάντηση άρχισε να κλαίει με δυνατούς λυγμούς.

— Αγαπάτε τον Γουόλτ; ρώτησε με αγωνία ο Ράλφ.

— Όχι, όχι Ράλφ! Δεν είναι αυτό. Αλλά μή ρωτάτε περισσότερο. Μου κάνατε κακό.

Ο Ράλφ δεν την ξαναρώτησε. Το άλλο πρωί είχε φύγει κιόλας από το κτήμα του χωρίς να της ειπεί ούτε μια λέξη. Η Αυσίλ έκλαιγε. Ντερόπταν να αποκαλύψει στον μακρινό της συγγενή πως ήταν ένα παιδί του δρόμου που δεν γνώριζε τους γονείς του. Έπάνω στην απελπισία της, κήτησε κι έγραψε στον θείο του Τεζάς, του αποκάλυψε πως αγαπούσε τον Ράλφ αλλά πως ντερόπταν να του ειπεί την αλήθεια για τον έρωτά της. Αυτή για άλλη απάντηση ο θείος έστειλε ένα τηλεγράφημα: «Έλα άεροπορικώς αύριο. Θέσις εκρατήθη».

— ΠΑΡΑ —

Τό σπύτι του θείου από το Τεζάς ήταν ένα όμοιο, πλούσιο σπύτι μέσα σε ένα μαγευτικό περιβάλλον. Στην είσοδο την υποδέχθηκε μια καμαριέρα που την ώδηγησε μέσα στο σαλόνι όπου την περίμενε κιόλας... ο Ράλφ!

— Αυσίλ! Συγγνώμη με. Τώρα που μού αποκάλυψες ότι με αγαπάς, μπορώ να σου αποκαλύψω κι εγώ ότι ο θείος από το Τεζάς δεν είναι άλλος από εμένα. Αν δεν είχα κάνει αυτή την μικρή άπαιση, δεν θα μαθαίναμε ποτέ ίσως ότι αγαπιόμαστε. Με συγχωρείς τώρα;

— Παληοθετεί! είπε γελώντας η Αυσίλ και άφισε τον Ράλφ να την σφίξει δυνατά στην αγκαλιά του.

ΠΩΛ ΡΙΒΑ

ΝΕΑ

από τόν κινηματογράφο

Ο ΤΕΟ ΛΙΓΚΕΝ

Ο Τέο Λίγκεν, ο δημοφιλής Γερμανός κωμικός ήθοποιός, τον οποίο οι Άθηναίοι έχουν θαυμάσει άπειρες φορές σε διάφορους ξεκαρδιστικούς ρόλους, γυρίζει αυτή την

Ο Τέο Λίγκεν

στιγμή ένα νέο έργο, με τόν τίτλο «Τί παίζεται εδώ».

Τό αξιοσημείωτον είναι ότι στο έργο αυτό, για πρώτη φορά, ο Τέο Λίγκεν δεν παίζει άπλως τόν ρόλο του πρωταγωνιστού, αλλά είναι συγχρόνως και ο συγγραφέας και ο σκηνοθέτης του.

Έτσι, ακολουθεί τό παράδειγμα του μεγάλου Σαρλό.

ΦΙΛΜ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ.

Υστερ' από ένα μακροχρόνιο ταξίδι του στην Αυστραλία και την Άπω Ανατολή, επέστρεψε φέροντας μαζί του ένα φίλμ 8000 μέτρων ο πασιγνωστος έρευνήτης και συγγραφέας Κόλιν Ρόες. Επ'ι τριάντα ολόκληρα χρόνια περιέρχεται ο έρευνήτης αυτός ολόκληρο τόν κόσμο, είναι δε ιδιαίτέρως δαδός γνώστης των ζητημάτων που αφορούν την Άμερικήν και την Άσίαν. Από τὰ φίλμ που έφερε μαζί του θά κάμει τρία μικρότερα φίλμ. Χαρακτηριστικά των συνθηκών του ταξιδιού του Κόλιν Ρόες είναι τὰ λόγια που είπε στους συναθροισμένους δημοσιογράφους, όταν τόν υπεδέχθησαν στον σιδηροδρομικό σταθμό του Βερολίνου: «Φαντασθήτε ότι ξεκίνησα από τήν κεντρική Κίνα με θερμοκρασίαν 40 βαθμών υπό σκιάν ύστερ' από σιδηροδρομικό ταξίδι 54 ημερών έφθασα στη Μόσχα, όπου επικρατούσε

ψύχος 44 βαθμών υπό τὸ μηδέν και τώρα στο Βερολίνο, μετά τρεις έβδομάδες σιδηροδρομικού ταξιδιού έφθασα σ'ι μια άτμοσφαιρα άνοιξιάντικη».

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΤΟΥ «ΡΟΜΠΕΡΤ ΚΩΧ»

Τό όνομα του Χάνς Στάϊν-Χοφ, μετά την πρωτοφανή επιτυχία του φίλμ «Ρόμπερτ Κώχ» με τόν Έμιλ Γιάννινγκς, έγινε δι' μιας πασιγνωστο ε'ς ολόκληρο τόν κόσμο. Καί όμως τὸ φίλμ αυτό δεν ήταν τὸ πρώτο έργο του εξαιρετικού αυτού καλλιτέχνη. Όταν γύρισε τήν πρώτη του ταινία, τότε μόλις ο θωδός κινηματογράφος άρχισε να μ'ας παρουσιάζει τις πρώτες άξιες λόγου ταινίες.

— Στην αρχή, λέγει ο Στάϊνχοφ, είχα επιχειρήσει, ακολουθώντας την συμβουλή του πατέρα μου, να σπουδάσω ιατρική. Ύστερ' όμως από λίγο διάστημα σπουδών εγκατέλειψα τὸ πανεπιστήμιο και στράφηκα στο θέατρο. Τότε ο κινηματογράφος ήταν άκόμη στη βρεφική του ηλικία. Άρχισα λοιπόν να γράφω σενάρια και ύστερ' από πολλές προσπάθειες και περιπέτειες μπόρεσα να γυρίσω και να σκηνοθετήσω τὸ πρώτο μου φίλμ.

Η καταγωγή του σταδιοδρομίου τόν οδηγεί από τὸ Βερολίνο στην Κοπεγχάγη, στο Λονδίνο, στο Παρίσι, στη Ρώμη, και τέλος στον «παράδεισον» του κινηματογράφου, τὸ Χόλλυγουντ. Τὸ «Ρόμπερτ Κώχ», θεωρείται σήμερα ὡς ή μεγαλύτερη επιτυχία του.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Ο ήθοποιος Τζών Χώλλ, ο θαυμάσιος πρωταγωνιστής του «Χορρι κ'ίν» επρόκειτο να παίζει τόν ρόλο ενός ιθαγενούς που απέδρασε από τις φυλακές και διασχίζει κολυμπώντας την θάλασσα, ενώ οι δεσμοφύλακες τόν καταδιώκουν, πυροβολώντας με ψεύτικες σφαίρες.

Καταλαδίνετε; τόν έρώτησε ο σκηνοθέτης Τζών Φόρντ. Έκείνο που ζητώ από σας είναι ή έκφραση του προσώπου σας: πρέπει να δείχνει την υπέρτατη αγωνία ενός ανθρώπου που διακινδυνεύει τὰ πάντα. Τήν ώρα λοιπόν που ο Χώλλ βρισκόταν στο νερό αντιλαμβάνεται με σφρίκη ότι οι σφαίρες που έρριχνοντο εναντίον του ήταν πραγματικές! Έφαντάσθηκε ότι είχε γίνει λάθος, και μια άπερίγραπτη αγωνία τόν κατέλαβε.

Μόλις μετά τὸ τέλος του γυρίσματος επληροφορήθη έξω φρονών ότι ο σκηνοθέτης του είχε διατάξει τὸ ριζισμό πραγματικών σφαιρών, για να τόν τρομοκρατήσει και να επιτύχει τήν έκφραση της αγωνίας στο πρόσωπό του.

Εϋδυμες ιστορίες

ΡΕΚΟΡ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Η σκηνή μεταξύ ενός άνδρου και γέμων Σκωτσέζων, που είναι πασιγνωστοί για την φιλαργυρία των.

Η γυναίκα, βαρειά άρρωστη, βρίσκεται τώρα στην έπιθανάτιο αγωνία. Ο άντρας της, που την αγαπά υπερβολικά, δεν άπεμακρύνθη ούτε στιγμή από τὸ κρεβάτι της. Η πείνα όμως τόν τυραννεί, και αποφασίζει να πεταχτεί μια στιγμή στο ψωμάδικο της γωνίας να αγοράσει λίγο ψωμί. Τήν στιγμή όμως που ανοίγει τήν πόρτα στρέφεται, πλησιάζει τήν έτοιμοθάνατη, σκύβει και της λέει σ'ι αυτή:

— Άκούς, Κατερίνα; Άν στο μεταξύ πεθάνης, μή ξεχάσης να σούσης τὸ φῶς!

ΛΟΓΙΚΗ ΣΚΥΛΩΝ

Σ' έναν σταθμό σιδηροδρόμου, δύο σκύλοι περιδιαβάζουν. Έξαφνα παρατηρούν τόν σταθμάρχην που βγάζει τήν σφυρίχτρα του και σφυρίζει, δίνοντας τὸ σύνθημα. Τὸ τραίνο άπομακρύνεται.

— Πολλὸ κακομαθημένο αυτό τὸ τραίνο, λέει τὸ ένα σκυλί στο άλλο. Τοῦ σφυρίζου, κι' αντί να πλησιάσει, φεύγει μακριά!

ΚΟΛΑΚΕΥΤΙΚΗ ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ

Σε μια κοσμική συγκέντρωση, ή οικοδέσποινα παρακαλεί έναν καλεσμένο να τραγουδήσει κάτι.

— Μά είναι πολύ άργά, κυρία μου, λέγει εκείνος. Οι γείτονές σας θά ανησυχήσουν.

— Δέ με νοιάζει! άπαντ' εκείνη. Άρκετά μ'ας ένοχλούν τὰ γαυγίσματα του κύλου των!

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΑ

Ο περίφημος Μπέρναρ Σώ, είναι μανιώδης διβλιόφιλος. Μια μέρα που ξεφύλλιζε παλαιά βιβλία σ' ένα παλαιοβιβλιοπωλείο, ανέκαλυψε κι' ένα δικό του βιβλίο, τὸ όποιο είχε προσφέρει σ' έναν φίλο του με ιδιόχειρη αφιέρωση: «Στὸν κ. Α. Χ. μετὰ τῶν χαιρετισμῶν μου».

Μπέρναρ Σώ

Ο Μπέρναρ Σώ άγόρασε πίσω τὸ βιβλίο του και τὸ έστειλε εκ νέου στον φίλο του, προσθέτοντας μια νέα αφιέρωση κάτω από τήν πρώτη:

«Στὸν κ. Α. Χ. Μετὰ τῶν νέων χαιρετισμῶν μου».

Μπέρναρ Σώ

ΠΡΩΤΕΙΑ

Μια άμερικανική έφημερίς έδημοσίευσε κάποτε:

«Πρώτοι ήμεις χθές άνηγγείλαμε τόν θάνατον της Καζ Τζόνς. Σήμερα πληροφορορούμεθα ότι ή είδησις ήτο δόλιγον πρόωρος. Ός εκ τούτου, σπυδόμεν και πάλιν πρώτοι να τήν διαψεύσωμεν» «Όπως αντιλαμβάνονται οι άναγνώσται: μας, ή έφημερίς μας έχει πάντοτε τὰ πρωτεία της ένημερότητος».

Άδυναμίες μεγάλων

Φαίνεται ότι οι λεγόμενες άδυναμίες νέες άδυναμίες που συχνά γελοιοποιούν τούς ανθρώπους, είναι κοινόν κτήμα όλων των θνητών. Δεν είναι δηλ. άπληλαγμένοι από αυτές ούτε οι μεγάλοι και διάσημοι άνδρες. Έχουν και αυτοί τις μανίες των, τούς φόβους των, τις προλήψεις των. Ίδού μερικά παραδείγματα:

Ο ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΒΑΝΔΕΡΜΠΙΑΤ, ο περίφημος Άμερικανός πολυεκατομμυριούχος, έτοιμοθετούσε κάθε βράδυ στα πόδια του κρεβατιού του, τέσσαρα πατελάκια γεμάτα άλας. Κατ' αυτόν τόν τρόπον άπεμάκρυνε, όπως έπίστευε, τὰ κακά πνεύματα.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ ήταν αδύνατον να γράφει σε λευκό χαρτί. Μετεχειρίζετο δε πάντοτε και διαφορετικού χρώματος χαρτί, αναλόγως με τὸ είδος με τὸ όποιον κατεγίνετο. Π.χ. όταν έγραφε μυθιστόρημα μετεχειρίζετο χαρτί γαλάζιο, όταν έγραφε στίχους μετεχειρίζετο χαρτί κιτρινού χρώματος και όταν έγραφε άρθρον, χρησιμοποιούσε χαρτί ρόζ.

Ο ΕΡΑΣΜΟΣ, ο μεγάλος έλληνοιστής και ιστορικός, αισθανόταν τόση φοβή για τὰ ψάρια ώστε και μόνη ή θέα των τού έφερνε κυρετό!

Ο ΡΟΥΣΩ, είχε τήν έμμονον ιδέα, δε κάποιο φάντασμα τόν ακολουθούσε παντού...

Ο ΣΑΙΞΠΗΡ, ήσθάνετο τόσην άναπάθεια στις γάτες ώστε προτιμούσε να πεθάνη παρά να βάλει γάτα σπίτι του.

Ο ΣΑΡΔΩ, φυλάει ὡς κάτι τὸ άνακτίμητον τὰ περίφημα εκείνα πλατεϊά και, άτελείωτα παπούτσια που φορούσε στο πρώτο του κωμικό φίλμ. Τὰ παπούτσια αυτά τὰ φορά μια τουλάχιστον, φορά σε κάθε νέο έργο του. Τώχμ για γούρι!

Ο ΜΠΟΡΙΣ ΚΑΡΑΦ, δεν μπαίνει στο στούντιο παρά μόνον από τήν πόρτα από τήν όποία μπήκε τήν ήμέρα κατά τήν όποία άρχισε για πρώτη φορά να γυρίζει τόν κοσμοκράτορα του «Φράνκενστάιν».

Ο ΝΤΑΒΥ, ο διάσημος Άγγλος χημικός, φορούσε κόκκινα κάθε φορά που έπήγαινε σε κυνήγι και πράσινα όταν πήγαινε στο ψάρευμα. Ίσχυρίζετο πως έτσι δεν τρώαζε τὰ διάφορα θηράματα και τὰ ψάρια.

Ο άστρόνομος ΑΛΛΑΝΑ, έτρωγε με πολλήν όρεξιν... άράχνες και κήμπες άπειραμενες, τών όποιών είχε πάντοτε μαζί του παρακαταθήκη μέσα σε μια μικρή μπανμπούρα!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΚΡΙΝΟΥ

Περίληψις προηγουμένων

Ο μηχανικός Νεδ Κάρσον, διευθυντής μιας επιχείρησης στην Ίαδα είναι αρραβωνιασμένος με την νεαρά και ωραία Τρέσσα Δίξον με την οποία επρόκειτο να παντρευθεί. Την ίδια νέα εποφθαλμιού και κάποιος Άρμστρογκ, τον οποίον ο Κάρσον υποπτεύεται ως δολοφόνο του αδελφού της Τρέσσας, Πέρσυ Δίξον. Ο Άρμστρογκ απειλώντας την νέα την παρασύρει μαζί του. Ο Κάρσον και ο φίλος του γιατρός Μώνρο, τρέχουν εις καταδίωξίν του. Ταυτοχρόνως και χωρίς να το ξέρουν κυνηγεί τον Άρμστρογκ ο αστυνομικός Μώρτσεζον και δια να επιτύχη καλύτερα βάζει φωτιά στο δάσος. Η Τρέσσα κινδυνεύει αλλά σώζεται από τον Κάρσον. Από τον Μώνρο ο νέος πληροφορείται ότι ο Άρμστρογκ βρήκε αιχμώδη θάνατο μέσα στις φλόγες. Η Τρέσσα όμως εξομολογείται στον Κάρσον ότι δεν ήταν ο Άρμστρογκ που κάηκε αλλά ο αδελφός της που είχε σκοτώσει τον Άρμστρογκ την νύκτα εκείνη του φόνου «του» και πήρε την μορφή και το όνομά του.

Ξαφνικά ο Πέρσυ Δίξον παρουσιάζεται και ζητεί να εκδίσση την αδελφή του και να πάρει χρήματα. Την ίδια στιγμή εμφανίζεται ο Μώρτσεζον, ο οποίος είναι ενήμερος των εγκλημάτων του Δίξον, και θέλει να τον συλλάβει, εκείνος όμως κατορθώνει να διαφύγει.

20ον

Η ΤΡΕΣΣΑ δεν φαινόταν τόσο σίγουρη:
— Τί θα γίνει, Θεέ μου; Τί θα γίνει; επανειλάμβανε διαρκώς.

Και τα δάκρυα πλημμύριζαν τα πονεμένα της μάτια.

Παρ' όλη όμως την φαινομενική εμπιστοσύνη που ήθελε να δείχνει κι' ο Κάρσον, αισθανόταν την ίδια αγωνία και την ίδια αμφιβολία να σφίγγει την ψυχή του: αν ο Δίξον κατώρθωνε μέχρι τέλους να διαφύγει — πράγμα που τα πρηγούμενα κατορθώματά του καθιστούσαν πολύ πιθανόν — ποιος θα μπορούσε να εξασφαλίσει την Τρέσσα από μια νέα εμφάνισή του;

Στην αγωνία αυτή έμειναν σαράντα οκτώ ολόκληρες ώρες. Ματωμένος ο Κάρσον έβγαίνει κάθε τόσο για να πληροφορηθεί το αποτέλεσμα των προσπαθειών του Μώρτσεζον.

Ούτε ο αστυνομικός, ούτε οι βοηθοί του είχαν φανή πουθενά, ούτε είχαν δώσει κανένα σημείον ζωής. Ωστόσο προσπαθούσε να πείσει την Τρέσσα ότι η απουσία αυτή των ά-

τυνομικών δεν μπορούσε να σημαίνει άλλο τίποτε παρά ότι ευρίσκοντο επί τα ίχνη του Δίξον και ότι δύσκολα ο κακούργος θα κατώρθωνε πάλι να ξεφύγει.

Όσο όμως περνούσαν οι ώρες, τόσο και οι ελπίδες του Κάρσον άρχιζαν να διαλύονται.

Τέλος την τρίτη ημέρα, φάνηκε ο Μώρτσεζον κατασκονισμένος, αέζυρι-

στος και νευρικός. Το ύφος του δεν προεμήνυε θρίαμβο.

— Τόν πιάσατε; ήταν η πρώτη ερώτησις του Κάρσον.

Ο άλλος απέφυγε ν' απαντήσει. Μόνο πρόσθεσε:

— Φοβερός κακούργος ωστόσο! Αμφιβάλλω όμως αν θα γλυτώσει. Γιατί χάθηκε χωρίς να αφήσει ίχνη.

Και του διηγήθηκε λεπτομερώς τα διατρέξαντα. Μόλις ο Δίξον εξαφανίσθηκε πίσω από τον κήπο, επωφελούμενος της στιγμιαίας ταραχής που προεκάλεσε ο τραυματισμός του αστυνομικού, ο Μώρτσεζον διευθύνθηκε προς το γειτονικό δάσος.

Πουθενά αλλού δεν θα μπορούσε να κρυφθί ο φυγάς. Έπειτα από μακρά και άσκοπη αναζήτηση, ο Μώρτσεζον αναγκάσθηκε να εγκαταστήσει μια αυστηρή επίβλεψη σ' όλη τη γύρω περιφέρεια.

Φυσικά, όσον καιρό ο κακούργος θα έμενε μέσα στα υπερμεγέθη τροπικά δένδρα, θα ήταν πολύ δύσκολο να ανακαλυφθί. Μπορούσε όμως να μείνει επί άπειρον εκεί; Η πείνα θα τον ανάγκαζε να παρουσιασθί, όπως αναγκάζει τα άγρια θηρία να βγούν σε αναζήτηση τροφής.

— Δεν θα μου γλυτώσει, τι κι' αν κόμην, συνεπέρανε ο Μώρτσεζον. Κι' εγώ άλλωστε θα επιστρέψω πάλι στη θέση μου, για να επιβλέψω την καταδίωξη.

Ο Κάρσον προσπάθησε να πείσει

την Τρέσσα ότι ήταν περιττό να περνούσαν το αποτέλεσμα των ενεργειών αυτών, και ότι το καλλίτερο που είχαν να κάμουν ήταν να παντρευθούν και να φύγουν άμέσως για την Αγγλία. Η νέα έμεινε αμετάπειστη. Τα τελευταία μάλιστα γεγονότα είχαν τόσο κλονίσει την ψυχική της ισορροπία ώστε άρχισε να διασταζή και για την υπόσχεση που είχε δώσει στον Κάρσον. Η τραγική μοίρα του αδελφού της, που αν και κακούργος, δεν έπαυε να είναι αδελφός της, της είχε αφαιρέσει και την τελευταία δύναμη για να ζήσει και να χαρή. Δεν έπιθυμούσε τίποτε άλλο παρά να ξεχάσει.

— Η σκέψη του αδελφού μου, επανειλάμβανε στον Κάρσον, δεν θα με εγκαταλείψει ποτέ. Είμαι ανίκανη τώρα πια να σου δώσω την παραιτική ευτυχία. Αν πρέπει να φύγει κάποιος για την Αγγλία, αυτός είσαι εσύ, μόνος σου. Δεν υπάρχει τίποτε που να μπορέ να με ελευθερώσει από το παρελθόν...

Ο Κάρσον δεν ήξερε τί να κάμει. Καταλάβαινε τώρα κι' ο ίδιος ότι ούτε η σύλληψις του Δίξον δεν μπορούσε να του εξασφαλίσει την ευτυχία του. Πολύ λιγώτερο, ο θάνατος του κακούργου, γιατί ήταν φυσικό ότι η Τρέσσα θα υπέφερε ακόμη περισσότερο.

Γι' αυτό, δέχθηκε με απάθεια την μεγάλη είδηση, όταν σε λίγες μέρες ο Μώρτσεζον παρουσιάσθηκε μπροστά τους τριώνοντας τα χέρια:

— 'Επί τέλους! φώναξε θριαμβευτικά ο αστυνομικός, τελειώσαμε!

— Τόν συνέλαβες;

— Τόν πιάσαμε... νεκρό!

— Νεκρό;

— Ένας από τους ανθρώπους μου τον χτύπησε στο στήθος αλλοιώς θα μάς έφευγε. Όταν τον ανακαλύψαμε, ανέθηκε στις κορυφές των δέντρων και απ' εκεί πλήγωσε έναν αστυνομικό. Θα με σκότωνε κι' εμένα αν δεν προλαμώναμε να τον χτυπήσουμε με μια σφαίρα στον πνεύμονα.

— Καλλίτερα έτσι.

— Ήθελα όμως να μάθω μερικές λεπτομέρειες από τον ίδιο, αλλά δεν πρόφτασα να το κάμω. Είχε χάσει τις αισθήσεις του. Και ως την ώρα που εξέπνευσε, δεν άνοιξε πια τα μάτια.

— Και τί ήθελες να μάθης; ρώτησε με περιέργεια ο Κάρσον.

(Η συνέχεια στο επόμενο).

Τα κατορθώματα του «Λωποδύτη-Θάντσομα»

ΕΝΑΣ ΚΥΝΙΚΟΣ

Ο ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΣ Τζαίμς Μπλόντελ έβριζε μια ματιά οίκτου προς τους πέντε καλεσμένους του εκ των οποίων ο ένας ήταν ο Μάρτεν Ντάλ, ο δεύτερος ήταν ο άνεψιός του, ο Πήτερ Μπλόντελ, ο οποίος και θα τον κληρονομούσε μια μέρα, και οι τρεις τελευταίοι ήταν αξιοθρήνητα θύματά του.

Κυνικός με όλη την σημασία της λέξεως, ο Τζαίμς Μπλόντελ είχε καλέσει σε δείπνο στο μέγαρό του τα τρία τελευταία του θύματα για να διασκεδάσει με την απελπισία των.

— Όσο για τον Μάρτεν Ντάλ, ο άναγνώστης θα μαντέψει στο τέλος της διηγησης, τους λόγους για τους οποίους τον είχε καλέσει ο άσυνείδητος χρηματιστής.

— Έμαθα Κόρκ, έκαμε ο οικοδεσπότης καθώς ο θαλαμηπόλος του Μπλόντελ άλλαζε τα πιάτα, ότι εδώ και πέντε μέρες την έπαθε άσχημα με τις μετοχές της «Μπουϊντιγκ».

— Αλήθεια;

Ο Κόρκ, που ήταν ένα από τα μεγάλα του θύματα, αναστέναξε:

— Ναι. Έχασα παίζοντας «Μπουϊντιγκ» στο χρηματιστήριο περί τις 30.000 λίρες. Δεν είμαι ο μόνος άλλως τε. Και ο Κέρνερ και ο Ντάουιν έχασαν μεγάλα ποσά.

— Πράγματι! βεβαίωσαν οι δυο τελευταίοι. Την πάθαμε και οι τρεις. Αγοράσαμε λίγο πριν ν' αρχίσουν τα κατακαύσιμα.

— Έπαιξα κι' εγώ «Μπουϊντιγκ» αποκρίθηκε γελώντας ο Τζαίμς Μπλόντελ, με την διαφορά ότι εγώ έκέρδισα περί τις 80.000 λίρες!

— Ναι. Το μάθαμε. Τυχερός άνθρωπος! Η τύχη σου είναι σκανδαλό!

— Δεν είμαι τυχερός. Είμαι προσεκτικός χρηματιστής. Αυτό είνε το μυστικό των επιτυχιών μου.

— Και πάντοτε καλώς πληροφορημένος! Τί σύμπτωσις! Θυμάσαι εδώ και πέντε μήνες που κάλεσε καμιά δεκαριά χρηματιστές και τους πρόσφερε το δείπνο; Την άλλη μέρα κατεστρέφοντο στο χρηματιστήριο οι πέντε, ενώ σύ, παίζοντας το ίδιο παιχνίδι, κέρδισες 50.000! Έδω και δέκα μέρες φάγαμε οι τρεις μας στο μέγαρό σου και σήμερα μάς απειλεί καταστροφή! Δεν είναι καταπληκτικό;

— Στην τιμή μου, όχι! Καταπληκτικό θα ήταν αν δεν έκέρδιζα. Και να σάς πω; Η επιτυχία μου αυτή

Τὰ δώδεκα

μπριλλαντια

ΙΟΥ ΧΕΡΜΕΝ ΛΑΝΓΟΝ

μου ήλθε κουτί γιατί πλησιάζουν τα γενέθλια της γυναίκας μου, που βρίσκεται στην Κιανή Άκτι... και θα υποβληθώ σε μερικά εξοδάκια.

— Πληροφορηθήκαμε πως μήγκες κίολας στα έξοδα.
— Ναι. Ο φίλος μου Μάρτεν Ντάλ που γνωρίζει από μπριλλάντια, είχε την καλωσύνη να με συνοδέψει ως το μεγαλύτερο αδαμαντοπωλείο του Λονδίνου και να μου διαλέξει δώδεκα θαυμάσια μονόπετρα για ένα κολλιέ. Δεν τα πλήρωσα και τόσο ακριβά. Δεκαπέντε χιλιάδες λίρες.

Ο χρηματιστής βγήκε λίγες στιγμές, για να επανέλθω κρατώντας στην παλάμη του τα πετράδια.

— Για θαυμάστε τα! Δεν είναι υπέροχα;

Τα δώδεκα μπριλλάντια άρχισαν να περνούν από το χέρι του ενός στο χέρι του άλλου, όταν ξαφνικά, ο Μάρτεν Ντάλ που εκείνη τη στιγμή κρατούσε στο χέρι του τα μπριλλάντια, πνίγηκε καταπίνοντας μια φέτα πορτοκαλλίου.

ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ
ΕΓΚΛΗΜΑ

— Όλοι προθυμοποιήθηκαν να βοηθήσουν τον συμπαθητικό νέο, ο οποίος έδινε έχοντας τα μάτια του πεταγμένα έξω από τις κόγχες τους και με το άριστερό του χέρι κρατούσε την πετσέτα του στο στήθος του, για να μη λερωθί.

Τη στιγμή όμως εκείνη έσπασαν μονομιάς τα φώτα και επηκολούθησαν ένα πανδαμόνιο φωνών, ενώ ο Μάρτεν Ντάλ εξακολουθούσε να πνίγεται.

— Φως!

— Φέρτε καμιά λαμπίτσα της τσέπης ή κανένα κερί!

— Κάηκε η ασφάλεια!

— Μια στιγμή κύριοι να βρώ τέλει να κάνω την επιδιόρθωση!

Έκείνος που υπέσχετο να επιδιορθώσει την ελάση, ήταν ο Μπλόντελ, ο θαλαμηπόλος του Τζαίμς Μπλόντελ!

— Γκούχ! Γκούχ! συνεχιζόταν το θέξιμο του Μάρτεν Ντάλ.

Εν τέλει ο Μάρτεν Ντάλ έπαψε να θίγχει και ύστερα από λίγο ο Μπλόντελ επανώρθωσε την ελάση του ηλεκτρικού και το μέγαρο πλημμύρισε στο φως.

Μια οδυνηρή έκπληξη ωστόσο περιέμενε τους συνδαιτυμόνας μόλις άναψαν τα φώτα: Ο χρηματιστής Μπλόντελ καθισμένος στο κάθισμά του, είχε γεμμένο το κεφάλι του στο στήθος του κι' έμενε ακίνητος σαν

απολιθωμένος, με τα μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες. Ο άνεψιός του Πήτερ Μπλόντελ, που πρώτος έσπευσε εις βοήθειάν του, άφησε μια δραματική κραυγή:

— Έγκλημα! Τόν δολοφόνησε κάποιος! Κυττάξτε!

Και το τρεμάμενο δάχτυλό του, έδειχνε ένα στίλετο μπηγμένο ως την λαβή στην πλάτη του. Με την κατεύθυνση που είχε η λάμα, έδειχνε πως το είχε τρυπήσει την καρδιά!

— Κύριοι! Έκαμεν ο Μάρτεν Ντάλ

έγειρόμενος. Ο καθένας μας μπορεί να ενοχοποιηθί. Αν επρόκειτο να επαναφέρουμε όπως οδήγησε στην ζωή τον Τζαίμς Μπλόντελ, πρώτος εγώ δεν θα δίσταζα να τον βοηθήσω. Ο άνθρωπος όμως, όπως λέγεται, είναι ήδη νεκρός. Ας καθήσουμε λοιπόν όλοι στις θέσεις μας όπου να έλθω η αστυνομία.

— Για θαυμάστε τα δεν είναι υπέροχα; ρώτησε ο χρηματιστής.

Και στρεφόμενος προς τον θαλαμηπόλο Μπλόντελ:

— Τηλεφώνησε παρακαλώ άμέσως στην Σκώτλαντ-Γουάρδ. Πάρε τον αριθμό 1212 και ζήτησε τον ινσπέκτωρ Σοόμερ. Πες του ότι ο φίλος του Μάρτεν Ντάλ, τον παρακαλεί να έλθω άμέσως στο μέγαρό του Τζαίμς Μπλόντελ, όπου έγινε ένα φρικώδες έγκλημα.

Ο Μπλόντελ προχώρησε ψύχραιμα προς το τηλέφωνο, έσκυψε στον δίσκο των αριθμών, έμεινε λίγες στιγμές σκεπτικός και τέλος πήρε το ακουστικό και μίλησε:

— Αλλά! Δώσατέ μου δεσποινίς άμέσως την Σκώτλαντ-Γουάρδ! Κάμετε γρήγορα γιατί πρόκειται περί έγκλήματος! Αλλά! Σκώτλαντ-Γουάρδ; Έπιθυμώ να μιλήσω με τον ινσπέκτωρ Σοόμερ... Σεις ο ίδιος... Τηλεφώνω έκ μέρους του φίλου σας Μάρτεν Ντάλ... Έλάτε άμέσως παρακαλούμε στο μέγαρό του χρηματιστή Τζαίμς Μπλόντελ, 17 Βικτώρια Στρίτ, όπου έλαβε χώραν μυστηριώδες και φρικώδες έγκλημα.

Εκρέμασε το ακουστικό και στράφηκε, ψύχραιμος πάντοτε, προς όλους:

— Ο ινσπέκτωρ Σοόμερ φθάνει σε δέκα λεπτά.

Και ρίχνοντας μια ματιά στο πτώ-

μς του κυρίου του, προχώρησε σ' εμάς γωνιά και στάθηκε σαν άγαλμα, με τὰ χέρια σταυρωμένα στο στήθος του.

— Και τὰ μπριλλάντια ; ρώτησε ξαφνικά ο Πήτερ Μπλόντελ. Τι άπόγιναν τὰ μπριλλάντια ; Στο χέρι σας θρίσκονταν μίστερ Ντάλ όταν έσθυσαν τὰ φώτα.

— Μισό λεπτό πριν σθύσουν τὰ φώτα, τὰ παρέδωσα στον μακαρίτη θείο σας! Άκριβώς με την χειρονομία μου εκείνη πνίγηκα με τὸ πορτοκάκι, καθώς θά βεβαιώσουν όλοι οι τζέντλεμεν.

— Πράγματι! άποκρίθηκε ο Κόρκ. — Άλλά νά ένα άπό τὰ δώδεκα! έκαμεν ένας άπό τούς καλεσμένους, δείχνοντας με τὸ δάκτυλο ένα πριλλάντι, πεσμένο στο πάτωμα, πίσω άκριβώς άπό τόν Κόρκ.

Ο Πήτερ Μπλόντελ σηκώθηκε άπό τη θέση του, μάζεψε τὸ μπριλλάντι άπό τὸ πάτωμα και έπανήλθε στη θέση του.

— Είναι πράγματι ένα άπό τὰ δώδεκα, βεβαίωσε.

Η άφιξίς του διασήμου άστυνομικού Σούμερ, πού συνωδευόταν άπό τρεις άλλους άστυνομικούς και τούς δικαστικούς της ύπηρεσίας, διέκοψε κάθε σχόλιο.

ΤΟ ΕΛΑΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

— Στις θέσεις σας παρακαλώ κύριοι! διέταξεν ο Σούμερ μπαίνοντας στην τραπεζαρία. Ένας άπό σάς, σεις μίστερ Μάρτεν Ντάλ, θά μου πητε πώς έγιναν τὰ πράγματα.

Με λίγα λόγια ο Μάρτεν Ντάλ διηγήθηκε στον φίλο του άστυνομικό τὰ διατρέξαντα.

— Και τὰ μπριλλάντια χάθηκαν; — Άν δεν θρίσκωνται σε μιά άπό τις τσέπες του θύματος, είναι χαμένα.

— Κι' αν είναι χαμένα, δεν χωρεί άμφιβολία ότι τὸ έγκλημα έγινε τὰ μπριλλάντια.

Και με τις λέξεις αυτές, ο Σούμερ πλησίασε τὸ πτώμα και τὸ εξέτασε χωρίς νά τὸ έγνισι.

— Ούτε ίχνος δακτυλικού άποτυπώματος. Τὸ περίμενα άλλως τε. Ο δολοφόνος χτύπησε φορώντας γάντι ή κρατώντας τὸ στιλέτο με κάποιο ύφασμα.

Τὰ μάτια του Μάρτεν Ντάλ καρφώθηκαν σε μιά πετσέτα του φαγητού, ριγμένη επάνω στο τραπέζι, μεταξύ του θύματος και του Κόρκ.

— Καί είπατε ότι έρέθηκε ένα άπό τὰ μπριλλάντια στο πάτωμα;

— Μάλιστα. Ίδου αυτό. Βρέθηκε πίσω άκριβώς άπό τόν μίστερ Κόρκ.

Ο Σούμερ πήρε τὸ μπριλλάντι και τὸ κούταξε λίγες στιγμές.

— Κύριοι θά πιάσω τις τσέπες του θύματος. Άν δεν θρω σ' αυτές τί άλλα ένδεκα μπριλλάντια θά προβω άναγκαστικά στη σωματική έρευνα όλων σας.

Με μιά φωνή άποκρίθηκαν όλοι: — Φυσικά! Αρχίσατε άπό έμένα.

— Παραμείνατε στις θέσεις σας, παρακαλώ, κύριοι! Στις θέσεις που

είχατε πριν άπό τὸ έγκλημα.

Άφού έψαξε όλες τις τσέπες του θύματος ο Σούμερ, στράφηκε με τὸ μέτωπό του ρυτισμένο:

— Τὰ μπριλλάντια δεν έρέθηκαν στις τσέπες του θύματος. Τὸ περίμενα άλλως τε αυτό. Έχουμε λοιπόν τὸ ελατήριο του έγκλήματος: Η κλοπή των δώδεκα μπριλλάντιων. Κύριοι, θά εκτελέσω τὸ θλιβερόν καθήκον μου νά σας ψάξω όλους, παρουσία όλων. Αρχίζω άπό τόν φίλο μου Μάρτεν Ντάλ.

Ο νεαρός άριστοκράτης ώρθώθηκε στη θέση του πρόθυμος και ο Σούμερ τὸν έψαξε με έξαιρετική προσοχή.

— Μίστερ Μάρτεν Ντάλ, μπορείτε νά καθήσετε.

— Η σειρά μου, έκαμεν ο Πήτερ Μπλόντελ.

— Προτιμώ νά ψάξω μετά τόν μίστερ Ντάλ, τόν μίστερ Κόρκ.

— Είμαι στη διάθεσή σας Ινσπέκτωρ, άποκρίθηκε ο Κόρκ έγειρόμενος στη θέση του.

Ο Σούμερ έχωσε την χερουκλα του στην πρώτη τσέπη του σακκακιού του και άμέσως άλλαξε ύφος και τόν κύτταξε άλλόκοτα:

— Μίστερ Κόρκ, τὰ μπριλλάντια θρίσκονται στην τσέπη σας!

Η ΑΤΡΟΠΙΝΗ

Κατάπληκτοι όλοι στράφηκαν πρὸς τόν Κόρκ, ο όποιος έφέλλισε κάτωχρος:

— Είναι τρομερό! Τί σημαίνει αυτή ή κακοήθεια;

— Είχατε προηγούμενα μίστερ Κόρκ με τὸ θύμα;

— Είναι γνωστό στους κύκλους του χρηματιστηρίου, ότι ο Τζαίμς Μπλόντελ με κατέστρεψε, όπως κατέστρεψε και άλλους πολλούς. Αυτό δεν σημαίνει, ωστόσο, ότι εγώ τόν σκότωσα.

— Και όμως μίστερ Κόρκ, τὰ πράγματα σας καταδικάζουν. Έν όνόματι του νόμου, σας συλλαμβάνω.

— Μιά στιγμή Σούμερ! επενέθε ο Μ'ρτεν Ντάλ. Παραδέχομαι ότι τὰ πράγματα μπορούν νά καταδικάζουν τόν μίστερ Κόρκ, άθασανίστως όμως! Γιατί αν τὰ εξέτασουμε με λίγη ψυχραιμία, φαντάζομαι ότι ή κατηγορία θά καταρρεύσει. Ο άνθρωπος πού χτύπησε, χτύπησε με σταθερό χέρι, μολοντί κρατούσε τὸ στιλέτο με μιά πετσέτα. Μόνον ένας κακοποιός πεπειραμένος, θά μπορούσε νά καταφέρη αυτό τὸ χτύπημα. Υστερα, ξεχνάς τὸ σκοτάδι! Πώς μέσα στο σκοτάδι, ο μίστερ σηκώθηκε άπό τη θέση του, πήγε πίσω άπό τόν Τζαίμς Μπλόντελ, τόν κάρφωσε με τὸ στιλέτο του τόσο άριστοτεχνικά και επανήλθε στη θέση του άτάραχος, χωρίς νά γίνη αντίληπτός ; Άφσέ με Ινσπέκτωρ νά κάμω κάποια παρατήρηση.

Και στρεφόμενος πρὸς τόν άκίνητο Μπαίν:

— Για πές μας φίλε μου : "Όταν σοῦ είπα νά τηλεφωνήσης στην Σκώτλαντ-Γουάρντ σιῦ έδωσα τόν αριθμό 1212. Έτσι:

— Μάλιστα!

— Γιατί δεν τὸν πήρες μόνος σου, άφού θιαζόμαστε τόσο πολύ, άλλα ζήτησες έπικοινωνία άπό τὸ κέντρο;

— Μά... είχα σαστίσει.

— Ναί; Και όμως εγώ σε χαρακτήρισα ως πολύ ψυχραιμο άνθρωπο. Για έλα μιά στιγμή κοντά μου...

Ο θαλαμηπόλος προχώρησε με άργα δέματα και δέχθηκε ξαφνικά στο πρόσωπο μιά δέση φωτός, πού του την έριξε ο Μάρτεν Ντάλ με τὸ ηλεκτρικό φαναράκι της τσέπης.

— Σοῦ παραδίδω Ινσπέκτωρ, τόν δολοφόνο!

Μιά μουγκαμάρα έπηκολούθησε και ύστερα άπό μιά στιγμή ο Σούμερ έκραύγασε κυττάζοντας με προσοχή τόν Μπαίν:

— Μιά στιγμή!... Η φυσιογνωμία αυτή δεν μου είναι άγνωστη!... Δεν είσαι ο θαρυποινίτης Ντούγκαν, πού δραπέτευσε πρὸ δυό χρόνων καθώς σε μετέφεραν άπό μιά φυλακή σε άλλη;

Ο Μπαίν έμεινε για μιά στιγμή ένεός. "Επειτα, άποφασιστικά, άπήντησε:

— Έ, λοιπόν ναί! Είμαι ο Ντούγκαν! Εγώ τόν σκότωσα γιατί τὸ άξιζε! Γνωρίζοντας τὸ μυστικό μου με είχε στην διάθεσή του. Έρχόταν έδω πότε με τόν ένα και πότε με τόν άλλο χρηματιστή, και μου άνέθετε νά ψάχνω τις τσέπες των παλτών των, τις τσάντες των και νά διαβάξω τις σημειώσεις των και τὰ τηλεγραφημάτά των, για νά τούς καταστρέφω έπειτα στο χρηματιστήριο θησαυρίζοντας με τις καταστροφές των. Σήμερα μου είχε αναθέσει νά ψάξω τις τσέπες του παλτού του μίστερ Μάρτεν Ντάλ! Τόν σκότωσα για νά άπαλλαγώ άπό την τυραννική κηδεμονία του...

— Και γιατί έρριξες τὰ μπριλλάντια στην τσέπη του μίστερ Κόρκ;

— Γιατί δεν περίμενα νά γίνη σωματική έρευνα και λογάριάζα νά τὰ πάρω άπό την τσέπη του καθώς θά τόν βοηθούσα νά φορέση τὸ παλτό του.

— Πάρτε τον! διέταξε ο Σούμερ, άποτεινόμενος πρὸς δυό άπό τούς άστυνομικούς.

— Σιγά, γιατί δεν βλέπει! Έκαμε ο Μάρτεν Ντάλ. Πρέπει νά περάσουν τούλάχιστον δώδεκα ώρες για νά ξαναδη καθαρά.

— Δεν βλέπει;

— Βλέπει μονάχα στο σκοτάδι. Δεν προσέξατε ότι δεν έκλεισε τὰ μάτια του μόλις τούρριξα την δέση φωτός; Είχε κάνει στὰ μάτια του ένεση μπυλλαντόνας ή άτροπίνης για νά βλέπη στο σκοτάδι! Βλέποντάς τον νά περπατά ή ύπωψίσθηκα πώς ο άνθρωπος αυτός δεν έβλεπε καθαρά. Βεβαιώθηκα όμως όταν τόν είδα νά μη βλέπη στον δίσκο του τηλεφώνου τούς αριθμούς! Διερωτώσθε πώς έσβυσε τὰ φώτα ; Υπάρχουν χίλιοι τρόποι!

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Άπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

(Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσις)

Τὰ θαύματα της έπιστηής

Οί κυνηγοί των μικροβίων και τὰ όπλα των

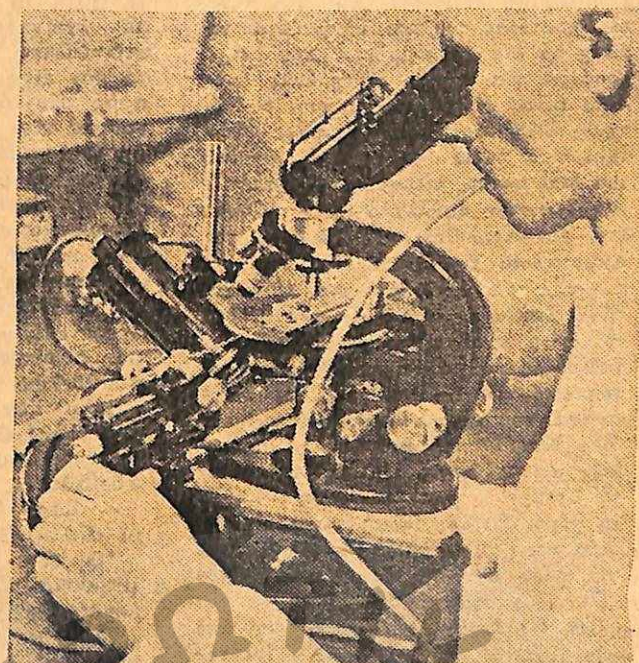
ΕΙΝΑΙ γνωστόν εις όλους σχεδόν ότι οι μεγαλύτεροι κίνδυνοι του ανθρώπου προέρχονται άπό τους μικρότερους του έχθρούς, τὰ μικρόβια. Ήναντίον των μεγάλων του έχθρων, και των πλέον άγρίων θηρίων άκρόμη, δύνανται ο άνθρωπος νά άμυνθή με διάφορα μέσα. Οι λέοντες, οι τίγρεις, οι δηλητηριώδεις όφεις, είναι θεότιως έκτάκτως επικίνδυνοι έχθροι. Είναι μ' άλλα ταύτα έχθροι τούς όποιους βλέπουμε, τούς γνωρίζουμε και δυνάμεθα ή νά προφυλαχθώμεν άπό αυτούς ή και νά τους εξοντώσωμεν. Πώς νά προφυλαχθώ όμως κανείς άπό ένα άόρατον έχθρόν, έφ' όσον δεν γνωρίζει πού θά τόν συναντήση, πού παραμονεύει; Τέτοιον είδους έχθροι είναι τὰ μικρόβια. Άπό καταβολής κόσμου μέχρι σήμερα διεξάγεται ένας άκατάπαυστος άγών μεταξύ των ανθρώπων και των μικροβίων. Και πρέπει δυστυχώς νά όμολογήσωμεν— αν και αυτό δεν είναι καθόλου πρὸς τιμήν μας—ότι μέχρι πρὸ λίγων ακόμη ετών, οι μικροσκοπικοί αυτοί έχθροι μας ήσαν οι νικηταί. Άμέτρητα εκατομμύρια ανθρώπων έχουν πέσει μέχρι σήμερα θύματα του άγώνος αυτού, και θά εξακολουθήσουν ακόμη νά πέφτουν έως ότου φθάση ή ημέρα, αν φθάση ποτέ, κατά την όποιαν θά εμείς εις θέσιν νά εξουδετερώσωμεν όριστικώς τὰ μικρόβια.

Ο κόσμος των μικροβίων μάς άπεκαλύφθη μόνον μετά την εφεύρεσιν των μικροσκοπίων. Τότε έπληροφόρησαν οι άνθρωποι ότι υπάρχουν μικροσκοπικοί οργανισμοί, οι όποιοι ήσαν άγνωστοι μέχρι τότε και των όποιων ο αριθμός είναι άπερίοριστος. Οι πρώτοι άνθρωποι οι όποιοι είδαν τὰ μικρόβια χωρίς εις τὰ μικροσκόπια, δεν έφραντάσθησαν ότι οι μύδακινοι αυτοί μικροοργανισμοί είναι ή άφορητή των μεγαλύτερων συμφορών του ανθρώπου. Έχρησάσθη εργασία πολλών ετών δια νά φθάσουν κορυφαί επιστήμονες εις τὸ συμπέρασμα ότι τὰ άφανή αυτά όντα προκαλούν άλλην καταστροφήν εις τὸν άνθρωπον γένος. Έχρησάσθησαν μακροί μελέται δια νά άνακαλυφθῇ ποίον μικρόβιον προκαλεί την τάδε ασθένειαν και ποίον την δεινά. Και έχρησάσθησαν άλλαι τόσαι μελέται και άλλη τόση εργασία δια νά εύρεθῇ ο τρόπος εξοντώσεώς των. Υπολείπεται όμως ακόμη τεραστία εργασία.

Υπάρχουν ακόμη πάρα πολλοί ασθένειαι των όποιων άγνοούμεν τὰ γενεσιουργά μικρόβια, και υπάρχουν ακόμη πάρα πολλά μικρόβια τὰ όποια δεν γνωρίζουμε πώς πρέπει νά τὰ καταπολεμήσωμεν. Ένα άπ' τὰ κυριώτερα μέσα καταπολεμήσεως των μικροβίων είναι σήμερα οι όρροι οι όποιοι δίδουν εις τόν οργανισμόν μας την δυνατότητα νά άμυνθή έναντίον των μικροσκοπικών έπιδημιών του. Η όροθεραπεία άνακαλύφθη πρὸ πενήτηνonta περίπου ετών άπό τόν Γερμανόν σοφόν Έμιλ φόν Μπερίνγκ, ο όποιος θεωρείται ως ένας άπό τούς μεγαλύτερους εφευρέτας της ανθρωπότητος. Με τούς όρρους, όπως και με τὰ έμβόλια, εισάγονται εις τόν

οργανισμόν μας τὰ μικρόβια εκείνα άκριβώς τὰ όποια θέλωμεν νά καταπολεμήσωμεν. Όσο περίεργο και αν φαίνεται αυτό, είναι έν τούτοις αλήθες. Διά νά πολυμήςωμεν π.χ. τὰ μικρόβια του τυφού, εισάγουμεν εις τόν οργανισμόν και άλλα μικρόβια της ασθενείας αυτής. Με την διαφοράν ότι τὰ μικρόβια πού εισάγουμεν δια των όρρων και των έμβολίων έχουν «καλλιεργηθῇ» προηγουμένως και έχουν καταστή άκίνδυνα δια τόν οργανισμόν μας.

Διά νά γίνη όμως ή ειδική αυτή παρασκευή, ή «καλλιεργεία» όπως την όνομάζουν οι επιστήμονες, πρέπει νά συλλεθθούν προηγουμένως τὰ κατάλληλα μικρόβια. Πώς νά «συλλεθθῇ» όμως κανείς ένα μικροοργανισμόν ο όποιος, όχι μόνον δια γυμνὸν όφθαλμόν δεν φαίνεται,

Ο «κυνηγός των μικροβίων» έχει τοποθετησει στο ύπερμικροσκόπιον μιά σταγόνα, όπου εύρίσκονται εκατομμύρια μικρόβια, και άναζητεί τόν έχθρόν

άλλά πολλάκις χρειάζεται και πολύ ισχυρά μικροσκόπια δια νά γίνη όρατός. Μεσα εις μίαν σταγόνα νερού υπάρχουν έκατομμύρια μικρόβια. Άπό αυτά δια τεχνικούς λόγους, πρέπει νά άπομονωθῇ ένα, και μόνον ένα, και νά συλλεθθῇ. Η έπιστήμη όμως τὸ επέτυχε και αυτό τὸ θαύμα. Στο πανεπιστήμιον του Βερολίνου υπάρχουν σήμερα ειδικοί μικροβιολόγοι κυνηγοί μικροβίων οι όποιοι έχουν εξαιρετικήν έπιτηδεύτητα εις τὸ νά συλλαμβάνουν τούς μικροσκοπικούς μας έχθρούς. Τὰ όπλα των κυνηγών αυτών είναι ένα πρώτης τάξεως μικροσκόπιον, τὸ όπερ μικροσκοπίον, ένα άλλο ειδικόν μηχανήμα, τὸ καθ' έναυτὸ μηχανήμα της συλλήψεως, και ένα πολὺ εξηλεκτρισμένο μάτι. Ο κυνηγός τοποθετεί κάτω άπό τὸ μικροσκόπιον μίαν σταγόνα νερού και άφού βεβαιωθῇ ότι υπάρχει εκεί μέσα τὸ μικρόβιον πού τὸν χρειάζεται, κατ'άλληλόν πόνος καλλιεργείαν—αρχίζει την καταδιώξιν του!!

(Συνέχεια στη σελίδα 41)

ΠΗΓΩΜΕΝΗ

6ον

1α προηγούμενα

Ο Γεώργιος ντε Μπωρεώ κατα-
σπαταλά μέσα σε λίγα χρόνια όλη
την μεγάλη περιουσία που του άφη-
κε ο πατέρας του και έτοιμάζεται να
φύγει με ένα εκατομμύριο που είχε
προσφέρει για να τον σώσει ένας πη-
λός φίλος της γυναίκας του, ο διά-
σημος δικηγόρος Ζάν Ντεμάρ. Την
τελευταία όμως στιγμή, η γυναίκα
του Μαργαρίτα, εδωκοποιημένη από έ-
ναν έμπιστον υπάλληλο του συζύγου
της, τον Κολλιβέ, που μιλούσε τον
προϊστάμενό του γιατί είχε έρωσμένη
του την πρώην γυναίκα του, τον σκο-
τώνει επάνω σε μια βιαία πληγή. Για
τόν φόνο αυτό κατηγορείται και κα-
ταδικάζεται ο Ώντικοϋρ, πρώην εί-
σπρακτήτωρ του συζύγου της. Η Μα-
ργαρίτα, που παντρεύεται αργότερα τον
Ζάν Ντεμάρ, μή μπορώντας να άν-
τέξει στις τύψεις, τρελλαινείται. Έν-
τῶ μεταξύ, ο γιός της από τον πρώ-
το γάμο, Ζεράρ, έρωτεύεται την ω-
ραία κόρη του καταδίκου, Λουίζα, και
για χάρη της πηγαίνει να βοηθήσει
τον Ώντικοϋρ στα κάτεργα για να τον
σώσει. Ο Ζεράρ συνοδεύεται και από
τόν Κολλιβέ, αυτός όμως, έχοντας
λόγους να μή θέλη την επάνοδο του
Ώντικοϋρ στο Παρίσι του στήνει έ-
νεδρα μαζί με τον έπόπτη του κτερί-
γου Ζακευέν, την νύχτα που ο Ώντι-
κούρ πηγαίνει να τον βοηθήσει να α-
ποδράσει. Ο Ώντικοϋρ όμως αντίλαμ-
βάνεται τα καταχθόνια σχέδιά τους
και τους ξεφεύγει. Χάρης σ' ένα γνω-
στό του τον Κερυνιόν, φθάνει στο
Παρίσι και από εκεί, μέσω Αγγλίας,
στην Γαλλία. Συναντάται με τους
δικούς του, αλλά η αστυνομία, εδω-
κοποιημένη από τον Κολλιβέ, τον κα-
ταδιώκει. Ο Ώντικοϋρ τους ξεφεύ-
γει και εξαφανίζεται αφού προηγου-
μένως όρχίζει την Λουίζα να διακόψει
κάθε σχέση με τον Ζεράρ, τον οποίο
θεωρεί ως συνένοχο του Κολλιβέ.
Φεύγοντας ο Ώντικοϋρ φθάνει σ' ένα
χωριό όπου προσλαμβάνεται ως σε-
ρετάρης σ' ένα οίνομαγειρείο υπό το
όνομα Πλουβερέ. Εκεί που εργαζό-
ταν μπαίνουν μέσα τέσσερες στρατιώ-
τες και άκουει έκπληκτος ο δραπετής
να φωνάζουν τον ένα από αυτούς Ών-
τικούρ.

ΠΑΡ' όλιγο να πέσει το κανάτι
από το χέρι του Ώντικοϋρ,
από την τρομάρα του. Τόν
είχε, λοιπόν, αναγνωρίσει κα-
νέας από τους φαντάρους; Εί-
χε εν τούτοις την δύναμη να κυτ-
τάξει προς το τραπέζι των στρα-
τιωτών. Μιά δεύτερη και ακόμα
πιο μεγάλη έκπληξη τον περιμέ-
νε αυτή τη φορά. Πώς δεν έτρεξε
με άνοιχτες άγκάλες προς τους
στρατιώτες; Ο φαντάρος που τό-
σο τον είχε τρομάξει, άπευθυνόταν
προς τον συνάδελφό του που μπαί-
νοντας είχε μείνει τελευταίος και ο
όποιος καθόταν σε μια γωνιά του
τραπέζιού με ύφος ρεμβό, πολύ λί-
γο μετέχοντας στην χαρά και τους
ένθουσιασμούς των συστρατιωτών
του, και ο στρατιώτης αυτός ήταν
ο γιός του, ο Μεντερικ!

Ο Ώντικοϋρ κύτταζε και δεν πί-
στευε στα μάτια του. Εκείνη την ώ-
ρα, ο Μεντερικ άπαντώντας στον
συνάδελφό του που του είχε μιλήσει,
είπε μ' ένα χαμόγελο:

— Πώς! Θα πιώ. Στήν υγεία σας!
και σηκώνοντας το ποτήρι του το
άδειασε ως τη μέση.

— Στήν υγεία σου! Φώναξαν και
οι άλλοι εύθυμα.

Ο Ώντικοϋρ, λοιπόν, είχε εκεί
μπροστά τον γιό του, που τόσον
καιρό είχε να ιδεί...

Πώς μεγάλωσε! Τι γερό παλλη-
κάρι που έγινε!... Ο Ώντικοϋρ τον
καμάρωνε και δεν τον χόρταινε.

— Έ! Πλουβερέ; άκούσθηκε εκεί-
νη την στιγμή η φωνή του ξενοδό-
χου, τί κάνει, λοιπόν, εκεί;

Ο Ώντικοϋρ αντανάχθηκε σαν
να έυπνoύσε από όνειρο.

— Έφθασα φώναξε και παίρνον-
τας το κανάτι του διευθύθηκε προς
τον μπάγκο. Κάνεις δεν είχε αντί-
ληφθῆ το μικρό αυτό βουβό δράμα

που είχε παιχθῆ μέσα σε λίγες στιγ-
μές, με πρωταγωνιστή τον άτυχο
δραπέτη του κατέργου. Οι στρατιώ-
τες ούτε αυτοί δεν το πρόσεξαν,

συμπεριλαμβανομένου και του νεα-
ρού Ώντικοϋρ. Το ψεύτικο όνομα
Πλουβερέ που είχε πάρει ο πατέρας
του δεν του έλεγε τίποτε. Οι δύο, ό-
μως, χωροφύλακες κάτι κρυφομίλη-
σαν άναμεταξύ των. Το όνομα Ών-
τικούρ, που είχαν άκούσει να το

προφέρει ένας από τους φαντάρους,
τους είχε κάνει έντύπωση. Έγκύ-
κλιοι είχαν σταλή από το Παρίσι σ'
όλες τις άστυνομικές άρχές της

Γαλλίας, άναγγέλοντας την εάπό-
δραση και την παρουσία στην χώ-
ρα του καταδίκου Ώντικούρ και δι-
νοντας τα χαρακτηριστικά του. 'Ι-
διαιτέρως για την άστυνομία της

Νορμανδίας, όπῃρχε στην έγκύκλιο
η όποσημείωσις ότι κατά πάσαν πι-

θανότητα ο δραπετης θα έπιχειροϋ-
σε να συναντηθῆ με τον γιό του
που όπῃρετοϋσε στο 24ον σύνταγμα
των κύνῃγων, που ήταν στρατωνι-
σμένο στην Ρουέν. Τελείωνε δὲ η
όποσημείωσις με την σύσταση να
προσέχουν οι άστυνομικές άρχές δι-
πλασίως στην υπόθεση αυτή.

Η έγκύκλιος αυτή είχε ληφθῆ και
στο Ρολλεμπούαξ. Γι' αυτό και τα
κρυφομίλήματα των χωροφυλάκων.

Οι στρατιώτες είχαν άδειάσει και
την δεύτερη καράφα τους και σηκώ-
θηκαν για ύπνο.

— Πλουβερέ, είπε ο ξενοδόχος
στον Ώντικούρ, ώδήγησε τα παιδιά
στα δωμάτιά τους.

— Έγώ θα καθίσω λίγα λεπτά
άκόμη είπε ο Μεντερικ.

Η καρδιά του Ώντικούρ άρχισε
να χτυπά δυνατά. Άναψε ένα κερί
και άφηκε τους στρατιώτες να προ-
ηγηθούν.

Άφου τους τακτοποίησε, άφηκε το
κερί και κατέβαινε ο ίδιος στα σκο-
τεινά, όταν ξαφνικά άνοιξε η πόρτα

που έβγαίνει στη σάλλα και φάνηκε
ο Μεντερικ. Είχε μετανοιώσει φαίνε-
ται και πήγαινε κι αυτός να κοι-
μηθῆ. Είχε άφήσει μπαίνοντας την

πόρτα άνοιχτή και η σκάλα θρικό-
ταν μέσα σ' ένα ήμifως.

Ο Ώντικούρ άφηκε τον γιό του
να άνεβῆ τα μισά σκαλιά και κατό-
πιν ξαφνικά τον έπιασε από το

μπράτσο. — Μεντερικ! Ούτε λέξη!... Προ-
σοχή!... Είμαι ο πατέρας σου. Μην
κάνεις καμιά φορά πώς με άνα-
γνωρίζεις... Ψυχραιμία!

Το άποτέλεσμα των λόγων αυτών
ήταν κεραυνόβολο. Ο Ώντικούρ έ-
δέχτο άμέσως σχεδόν στην άγκα-
λιά του άναίσθητο το σώμα του

γιού του. Ο Μεντερικ είχε λιποθυ-
μήσει. Ο δυστυχισμένος πατέρας
τόν έσφιξε με άπειρη στοργή στην

άγκαλιά του και τόν γέμισε φιλία.
Η θερμή των πατρικών φιλημάτων
άφύπνισε τον νεαρό Ώντικούρ. Ά-
νοιξε τα μάτια του και άντικρύζον-
τας τον πατέρα του ψιθύρισε:

— Μπαμπά!... Μπαμπά!... Μήπως
τρελλάθηκε;

— Όχι παιδί μου, δεν τρελλάθη-
κες, είμαι εγώ ο ίδιος ο πατέρας
σου.

— Πλουβερέ! άκούστηκε εκείνη
την ώρα η φωνή του ξενοδόχου, τί-
κάνεις λοιπόν, μέσα;

— Έφθασα! άπήντησε ο Ώντι-
κούρ καταπνίγοντας την συγκίνησή
του.

Και άποτεινόμενος στον γιό του
ψιθυριστά:

— Μεντερικ, άνέβα παιδί μου για
την ώρα επάνω, και ύστερα προφα-
σίσου πώς δεν έχεις ύπνο και ξανα-
κατέβα στη σάλλα. Προσοχή, όμως,

για όνομα του Θεού, μή μάς πάρουν
μυρωδιά και χάθουν!...

ΟΤΙΝΥ ΚΑΡΔΙΑ

Φίλησε τον γιό του μία φορά ά-
κόμα και έπέστρεψε στον μπάγκο.

Ήταν όμως τόσο συγκινημένος,
που δεν καταλάβαινε καλά-καλά
ούτε τις παραγγελίες των πελατών,
ούτε τις διαταγές του προϊσταμένου
του.

— Τί έχεις πάθει λοιπόν, Πλουβε-
ρέ, του είπε αυτός. Μήπως μέθυ-
σες όταν προ όλίγου κατέβηκες
στην άποθήκη;

— Ώ! κύριε, έκανε ο Ώντικούρ,
πώς το φανταστήκατε αυτό;

Και είχε τόσο λύπη ο τόνος της
φωνής του που ο ξενοδόχος μαλά-
κωσε άμέσως.

— Έλα, έλα σ' άστείεύθηκα, του
είπε, χτυπώντας τον στον ώμο. Πρό-
σεχε όμως γιατί από εδώ κι έμπρο-
σθαώμε πολλές δουλειές και δεν

πρέπει να χάνωμε τον καιρό μας.
Ο Ώντικούρ συνήλθε. Πάνω από
την αίθουσα, στο δωμάτιο του πρώ-
του πατώματος, άκουγε τα θήματα

των στρατιωτών. Άνάμεσα σ' αυτά
ο Ώντικούρ νόμισε ότι ξεχώριζε τα
θήματα του γιού του. Πόση συγκί-
νηση δοκίμαζε έτσι, καθώς τον έ-
νοιωθε να ζῆ και να κινῆται επάνω

από το κεφάλι του...
Σε λίγο ο Μεντερικ κατέβηκε.

Ήταν λίγο άπορηκτός και το περπάτημά
του δεν ήταν σταθερό.

Το βλέμμα του συναντήθηκε με
το πατέρα του. Πόσος πόνος, αλλά
και πόση στοργή όπῃρχε στα βλέμ-
ματα αυτά!

Ο Μεντερικ πήγε και κάθισε στο
ίδιο εκείνο τραπέζι στο όποιο καθό-
τανε πριν από λίγο με τους συντρό-
φους του. Παρήγγειλε ένα μπουκαλί

κρασί. Τόν εσέρβειρε ο πατέρας του.
Καθώς έκανε να άπομακρυνθῆ ά-
πό τον νεαρό του «πελάτη» αυτός

του είπε παίρνοντας ύφος αδιάφο-
ρο!

— Έ, πατριώτη! Δεν κάθεται να
πάρης μαζί μου ένα ποτηράκι; Φαί-
νεται να κουράστηκες πολύ σήμερα.

— Να ρωτήσω τ' άφεντικό και αν
βέλιο, πολύ εύχαρίστως, άπήντησε ο
Ώντικούρ, προσπαθώντας να πνίξη

την συγκίνησή του.
Ο καταστηματούχος δεν έφερε

καμιά αντίρρηση στην έπιθυμία
του φαντάρου. Έτσι ο Ώντικούρ
κάθισε να κάνη παρέα του γιού
του.

Άφου άντήλλαξαν μερικές λέξεις
χωρίς ένδιαφέρον και με δυνατή
φωνή για να άκουσθούν από τους

άλλους, άλλαξαν κατόπιν τόνο.
— Πατέρα μου, πώς τα κατάφε-
ρες λοιπόν; ψιθύρισε ο Μεντερικ.

— Δεν μπορώ τώρα να σου πώ...
Αργότερα, άπήντησε στον ίδιο τόνο
ο Ώντικούρ.

Και καθώς εκείνη την ώρα άπλώ-
θηκε μια σχετική ήσυχία στην αί-

Ένα άριστουργημα
τικό αίσθηματικό-
μυθιστόρημα

του
ΖΥΝ ΜΑΡΥ

σπρωξε ο ένας με τον άγκώνα τον
άλλον.

— Δέ μου λες, σύντροφε...

— Τί πράμμα;

— Πρόσεξες τίποτα;

— Καταλαβαίνω τί θες να πῆς, το
λοιπόν ναι, κάτι μου φαίνεται και
μένα...

— Είδες όμοιότης;

— Ναι. Ο Πλουβερέ και ο Ώντι-
κούρ μοιάζουν σαν πατέρας με
γιό...

— Δεν σου φαίνεται παράξενο
αυτό;

— Ώ! εγώ λέγω πώς είναι άπλη
σύμπτωση.

— 'Ισως, αλλά έμένα μου φάνηκε
πως ο Πλουβερέ τα είχε σαν χαμέ-
να λίγο προτήτερα. Έπειτα, πώς έ-

ται στα ξαφνικά ο φαντάρος αυτός
να φωνάξη το γκαρσόνι να του κά-
νη παρέα;

— Μμμ... λιγάκι περίεργο αυτό,

— Έφθασα φώναξε και παίρνοντας το
κανάτι του διευθύθηκε προς τον μπάγκο.

μυρμούρισε ο άλλος. Τι λές όμως να κάνουμε;

— Τίποτε για την ώρα. Ας μη διαζώμαστε.

— Ναί, ας δοῦμε τι θά κάνουν.

Ο Ψντικούρ δεν είχε αντίληψη τίποτε, από το ενδιαφέρον αυτό των δύο χωροφύλακων, γυρισμένη όπως τους είχε την πλάτη. Ο Μεντερικ όμως, που η διαίσθησή του του έλεγγε ότι κάποιον κίνδυνο διέτρεχε ο πατέρας του, τους πρόσεξε που κρυφομιλούσαν κυττάζοντάς τους.

— Πατέρα, πρόσεχε, ψιθύρισε του Ψντικούρ.

Ο δραπέτης στράφηκε με τρόπο προς το μέρος των χωροφύλακων και έφρυσσε. "Αν του; κατέβαινε έξω να τον ρωτήσουν, να του ζητήσουν τα χαρτιά του ή το χαρτί της εξέδου του από το νοσοκομείο, τί θα έκανε;

Ξαφνικά γύρισε προς τον γιό του και του είπε γρήγορα:

— Μεντερικ, άποψε τα μεσάνυχτα έλα να με έρής έξω από την έκκλησία.

— Καλά.

— Από εδώ κι' εμπρός ούτε λέξη πιά μαζί μου, ούτε ένα βλέμμα!

— Σύμφωναί...

Σ' αυτό επάνω ο ένας από τους χωροφύλακας σηκώθηκε και βγήκε.

— Θα μάθω που πηγαίνει ψιθύρισε ο Μεντερικ.

Πλήρωσε το κρασί του και βγήκε από το πανδοχείο με ύφος διάφορο. Από μακριά, βοηθούμενος από το σκοτάδι που είχε κιάλας απλωθή, παρηκολούθησε τον χωροφύλακα.

Σε λίγο τον είδε να μπαίνει στο τηλεγραφείο. Μετά πέντε λεπτά ξανάβγαίνει και έπαιρνε τον δρόμο του στρατών.

Ο Μεντερικ άφω περιμένε λίγη ώρα, με την ιδέα ίσω, να ξαναφανή, έφυγε και άρχισε να κάνει βόλτες μέσα στους δρόμους περιμένοντας να έλθω η ώρα του ραντεβού.

Στάς δέκα έκλεισε το πανδοχείο και ο Ψντικούρ, άφω έτελειώσε όλες του τις δουλειές, άποτραβήχθηκε στην άποθήκη όπου του είχαν όρίσει μια γωνιά για να κοιμηθή. Αλλά δεν κοιμήθηκε διόλου ο άτυχος πατέρας. Περιμένε κι' αυτός με άγωνία την ώρα του ραντεβού, με τόση άγωνία με όση δεν θα περίμενε ποτέ έρασής, το πρώτο του ραντεβού.

Επί τέλους το ρολόι της έκκλησίας έσήμανε μεσάνυχτα.

Ο Ψντικούρ σηκώθηκε σιγά-σιγά και βγήκε έξω.

Οι δρόμοι ήταν έρημοι. Παίρνοντας όλες τις προφυλάξεις ο πρώην κατάδικος έφθασε στην έκκλησία και περίμενε. Δεν έπερίμενε πολύ.

Ο Μεντερικ έκαμνε άμέσως σχεδόν την εμφάνισή του.

Πατέρας και γιός άγκαλιασθήκαν και φιληθήκαν. Κατόπιν ο Ψντικούρ άρχισε να διηγείται στον Μεντερικ την φοβερή περιπέτειά του από την ημέρα της άποστολής του στα κάτεργα ως την στιγμή που συντηγμένος από την άστυνομία εί-

Ο Μεντερικ έκλαιγε άκούγοντας τον πατέρα του.

Ήσαν άρκετή ώρα εκεί, κουθενιάζοντας και ανταλλάσσοντας τις σκέψεις των για το μέλλον, όταν ξαφνικά, ο Μεντερικ άνατινάχθηκε.

— Πατέρα, ψιθύρισε σπρώχνοντας τον Ψντικούρ με τον άγκώνα του. Για κύττα εκεί...

Ο Ψντικούρ στράφηκε και έφρυσσε ολόκληρος.

Στο βάθος του δρόμου είχαν κάνει την εμφάνισή τους δυο πολύ γνώριμής τους σιλουέτες: οι δυο χωροφύλακες του Ρολλεμπουάζ!

Πατέρας και γιός κόλλησαν στον τοίχο γινόμενοι σχεδόν άθάτατοι.

Οι δυο χωροφύλακες πέρασαν άπό μπροστά τους χωρίς να φανούν ότι τους είχαν προσέξει. Όταν τους προσέπασαν ο Ψντικούρ και ο Μεντερικ, καθυσχασμένοι, άφησαν την πρόχειρη κρύπτη τους.

Ξαφνικά όμως οι χωροφύλακες σταμάτησαν, έκαναν μεταβολή και διευθύνθηκαν προς το μέρος τους.

— Πατέρα, φύγε γρήγορα! Έκανε ο Μεντερικ. Φαίνεται πως κάτι υποπεύονται.

— Είσαι βέβαιος; "Αν φύγω θα είναι χειρότερα...

— Όχι, όχι, σε έξορκίζω, φύγει!

Ο Ψντικούρ έσφιξε τότε το χέρι του γιού του και άπομακρύνθηκε με μεγάλα έήματα. Οι χωροφύλακες όμως είχαν κιάλας πλησιάζει και ο Ψντικούρ άκουσε τον έναν άπό αυτούς να του φωνάζει:

— "Ε, Πλουδερέ! Ποῦ πᾶς έτσι θιαστικός;...

Χωρίς να σταματήσει ο Ψντικούρ άπήντησε:

— "Άρρησα και πάω να κοιμηθώ.

— Τάσσου λιγάκι και σε θέλουμε!

— Ελάτε αύριο πρωί στο μαγαζί να με ρητή! φώναξε πάλι ο Ψντικούρ και άνοιξε άκόμη περισσότερο το έήμα. Την ίδια στιγμή άκουσε τον άλλον να τρέχει έπίσης του.

Χωρίς να χάση καιρό ο Ψντικούρ άρχισε να τρέχει κι' αυτός. Καθώς έτρεχε έστρεψε το κεφάλι προς τα πίσω. Ήταν μόνον ο ένας χωροφύλακας. Ο άλλος είχε μείνει στην έκκλησία και κουθενιάζε με τον Μεντερικ. Αλλά σε λίγο άφηκε κι' αυτός τον νέο και άκολούθησε τον συνάδελφό του.

Χωρίς να χάση καιρό ο Ψντικούρ άρχισε να τρέχει κι' αυτός. Καθώς έτρεχε έστρεψε το κεφάλι προς τα πίσω. Ήταν μόνον ο ένας χωροφύλακας. Ο άλλος είχε μείνει στην έκκλησία και κουθενιάζε με τον Μεντερικ. Αλλά σε λίγο άφηκε κι' αυτός τον νέο και άκολούθησε τον συνάδελφό του.

Χωρίς να χάση καιρό ο Ψντικούρ άρχισε να τρέχει κι' αυτός. Καθώς έτρεχε έστρεψε το κεφάλι προς τα πίσω. Ήταν μόνον ο ένας χωροφύλακας. Ο άλλος είχε μείνει στην έκκλησία και κουθενιάζε με τον Μεντερικ. Αλλά σε λίγο άφηκε κι' αυτός τον νέο και άκολούθησε τον συνάδελφό του.

Χωρίς να χάση καιρό ο Ψντικούρ άρχισε να τρέχει κι' αυτός. Καθώς έτρεχε έστρεψε το κεφάλι προς τα πίσω. Ήταν μόνον ο ένας χωροφύλακας. Ο άλλος είχε μείνει στην έκκλησία και κουθενιάζε με τον Μεντερικ. Αλλά σε λίγο άφηκε κι' αυτός τον νέο και άκολούθησε τον συνάδελφό του.

Χωρίς να χάση καιρό ο Ψντικούρ άρχισε να τρέχει κι' αυτός. Καθώς έτρεχε έστρεψε το κεφάλι προς τα πίσω. Ήταν μόνον ο ένας χωροφύλακας. Ο άλλος είχε μείνει στην έκκλησία και κουθενιάζε με τον Μεντερικ. Αλλά σε λίγο άφηκε κι' αυτός τον νέο και άκολούθησε τον συνάδελφό του.

Χωρίς να χάση καιρό ο Ψντικούρ άρχισε να τρέχει κι' αυτός. Καθώς έτρεχε έστρεψε το κεφάλι προς τα πίσω. Ήταν μόνον ο ένας χωροφύλακας. Ο άλλος είχε μείνει στην έκκλησία και κουθενιάζε με τον Μεντερικ. Αλλά σε λίγο άφηκε κι' αυτός τον νέο και άκολούθησε τον συνάδελφό του.

Χωρίς να χάση καιρό ο Ψντικούρ άρχισε να τρέχει κι' αυτός. Καθώς έτρεχε έστρεψε το κεφάλι προς τα πίσω. Ήταν μόνον ο ένας χωροφύλακας. Ο άλλος είχε μείνει στην έκκλησία και κουθενιάζε με τον Μεντερικ. Αλλά σε λίγο άφηκε κι' αυτός τον νέο και άκολούθησε τον συνάδελφό του.

Χωρίς να χάση καιρό ο Ψντικούρ άρχισε να τρέχει κι' αυτός. Καθώς έτρεχε έστρεψε το κεφάλι προς τα πίσω. Ήταν μόνον ο ένας χωροφύλακας. Ο άλλος είχε μείνει στην έκκλησία και κουθενιάζε με τον Μεντερικ. Αλλά σε λίγο άφηκε κι' αυτός τον νέο και άκολούθησε τον συνάδελφό του.

Χωρίς να χάση καιρό ο Ψντικούρ άρχισε να τρέχει κι' αυτός. Καθώς έτρεχε έστρεψε το κεφάλι προς τα πίσω. Ήταν μόνον ο ένας χωροφύλακας. Ο άλλος είχε μείνει στην έκκλησία και κουθενιάζε με τον Μεντερικ. Αλλά σε λίγο άφηκε κι' αυτός τον νέο και άκολούθησε τον συνάδελφό του.

Χωρίς να χάση καιρό ο Ψντικούρ άρχισε να τρέχει κι' αυτός. Καθώς έτρεχε έστρεψε το κεφάλι προς τα πίσω. Ήταν μόνον ο ένας χωροφύλακας. Ο άλλος είχε μείνει στην έκκλησία και κουθενιάζε με τον Μεντερικ. Αλλά σε λίγο άφηκε κι' αυτός τον νέο και άκολούθησε τον συνάδελφό του.

Χωρίς να χάση καιρό ο Ψντικούρ άρχισε να τρέχει κι' αυτός. Καθώς έτρεχε έστρεψε το κεφάλι προς τα πίσω. Ήταν μόνον ο ένας χωροφύλακας. Ο άλλος είχε μείνει στην έκκλησία και κουθενιάζε με τον Μεντερικ. Αλλά σε λίγο άφηκε κι' αυτός τον νέο και άκολούθησε τον συνάδελφό του.

Χωρίς να χάση καιρό ο Ψντικούρ άρχισε να τρέχει κι' αυτός. Καθώς έτρεχε έστρεψε το κεφάλι προς τα πίσω. Ήταν μόνον ο ένας χωροφύλακας. Ο άλλος είχε μείνει στην έκκλησία και κουθενιάζε με τον Μεντερικ. Αλλά σε λίγο άφηκε κι' αυτός τον νέο και άκολούθησε τον συνάδελφό του.

Χωρίς να χάση καιρό ο Ψντικούρ άρχισε να τρέχει κι' αυτός. Καθώς έτρεχε έστρεψε το κεφάλι προς τα πίσω. Ήταν μόνον ο ένας χωροφύλακας. Ο άλλος είχε μείνει στην έκκλησία και κουθενιάζε με τον Μεντερικ. Αλλά σε λίγο άφηκε κι' αυτός τον νέο και άκολούθησε τον συνάδελφό του.

Χωρίς να χάση καιρό ο Ψντικούρ άρχισε να τρέχει κι' αυτός. Καθώς έτρεχε έστρεψε το κεφάλι προς τα πίσω. Ήταν μόνον ο ένας χωροφύλακας. Ο άλλος είχε μείνει στην έκκλησία και κουθενιάζε με τον Μεντερικ. Αλλά σε λίγο άφηκε κι' αυτός τον νέο και άκολούθησε τον συνάδελφό του.

Χωρίς να χάση καιρό ο Ψντικούρ άρχισε να τρέχει κι' αυτός. Καθώς έτρεχε έστρεψε το κεφάλι προς τα πίσω. Ήταν μόνον ο ένας χωροφύλακας. Ο άλλος είχε μείνει στην έκκλησία και κουθενιάζε με τον Μεντερικ. Αλλά σε λίγο άφηκε κι' αυτός τον νέο και άκολούθησε τον συνάδελφό του.

Χωρίς να χάση καιρό ο Ψντικούρ άρχισε να τρέχει κι' αυτός. Καθώς έτρεχε έστρεψε το κεφάλι προς τα πίσω. Ήταν μόνον ο ένας χωροφύλακας. Ο άλλος είχε μείνει στην έκκλησία και κουθενιάζε με τον Μεντερικ. Αλλά σε λίγο άφηκε κι' αυτός τον νέο και άκολούθησε τον συνάδελφό του.

να τον συγκρατήσουν στον φρενήρη δρόμο του. "Ετρεχε, έτρεχε.

Κατάρθωσε έτσι, αν όχι να μεγαλώση την άπόσταση που τον έχώριζε από τους χωροφύλακας, αλλά τουλάχιστον να την διατηρήσει. "Αν όμως ο Ψντικούρ ήταν ρωμαλεώτερος και πιο σκληραγωγημένος από τους διώκτες του, αυτοί είχαν το πλεονέκτημα ότι ήταν νεώτεροι του, πράγμα που άρχισε σε λίγο να το αισθάνεται ο φυγάς.

Η άναπνοή του γινόταν όλοένα και πιο δύσκολη.

— Δεν θα τους ξεφύγης γέρο μου, έλεγε στον εαυτό του λαχανιασμένος. Εύτυχώς ότι το δάσος είναι κοντά...

Έστρεψε το κεφάλι και ύπελόγιζε την άπόσταση που τον έχώριζε από τους δυο χωροφύλακας. Με τρόπο διεπίστωσε ότι είχε άρχισει να ελαττώνεται.

Ενέτεινε με μια τελευταία προσπάθεια τις δυνάμεις του και άρχισε να τρέχει πιο πολύ. "Υστερ' από λίγα λεπτά έβρισκόταν μέσα στο δάσος. Αλλά δεν σταμάτησε. "Ηθελε να χωθή όσο πιο πολύ μπορούσε μέσα σ' αυτό και ύστερα να σταθή για να πάρη την άναπνοή του.

Μια τοῦρα πυκνών θάμνων πρόβαλε σε λίγο μπροστά του. Ο Ψντικούρ έτρεξε προς τα εκεί και χώθηκε ολόκληρος μέσα στα χαμόδενδρα. Τα έήματα των διωκτών του έπλησιάζαν. Με έκπληξή του, όμως, ο Ψντικούρ διέκρινε ότι δεν ήταν πια έήματα δύο ανθρώπων αλλά ένός μόνον. Φαίνεται ότι ο άλλος είχε άποκάμει και έσταμάτησε. Αυτό που είχε άπομείνει πέρασε τρέχοντας μπροστά από τον Ψντικούρ χωρίς να τον αντίληψη.

— Τρέχα, αν δε θαρρείσαι... είπε μόνος του ο Ψντικούρ. "Ανένευσε θαθεία πολλές φορές, έτριψε τα πληγωμένα μέλη του και άφω ξεκουράστηκε άρκετά, σηκώθηκε και συνέχισε την πορεία του. Βάδιζε χωρίς να ξέρη που πηγαίνει, προσέχοντας όμως, και έχοντας τεντωμένο το αυτί του.

Επί μισή ώρα βάδιζε έτσι στα τυφλά. Ξαφνικά το δάσος τελείωσε και φάνηκε άπέναντί του ένας τοίχος.

— Κανένα κτήμα... ψιθύρισε ο Ψντικούρ.

"Άρχισε να βαδίζει κατά μήκος του τοίχου. Ξαφνικά, μια σκιά ξεπετάχτηκε από εκεί κάπου — ο Ψντικούρ δεν θάταν εις θέσιν να πη από πού — και ώρμησε κατ' επάνω του λέγοντας:

— Είσαι λοιπόν ο Ψντικούρ, αϊ;

Ήταν ο ένας από τους χωροφύλακας. Ο Ψντικούρ δεν είχε καιρό να στραφή και να φύγει. "Εδέχθηκε λοιπόν την πάλη σώμα προς σώμα στην όποια τον παρέσυρε ο διώκτης του.

Οι δυο άνδρες κυλίστηκαν άγκαλιασμένοι στο χώμα.

— Είσαι λοιπόν ο Ψντικούρ... έπο νέλαθε ο χωροφύλακας, προσπαθώντας να κρατήσει άκίνητο το Ψντικούρ.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

"Ενα εύδυμο δ ηγηματάκι

Ένας λαμπρός πελάτης

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ του δικηγόρου κυρίου Σαιν Κασσέτ και της λατρού κυρίας Ζικουρ τελείωσε έντελως; διαφορετικά από ό,τι άρχισε. Γνωρίστηκαν στην μεγάλη αίθουσα συγκεντρώσεων της «Λέσχης μη χορευτών». Η λέσχη αυτή είχε ίδρυθή από μερικούς νέους και νέες που νοσταλγούσαν μια διαφορετική ζωή από την σημερινή. Εύρισκαν πολύ άνόητες τις σημερινές κοσμικές συγκεντρώσεις.

Ο δικηγόρος κ. Σαιν Κασσέτ ήταν ακριβώς ένας από τους δικηγόρους που έδιναν δωρεάν συμβουλές στα μέλη της Λέσχης και η λατρού κυρία Ζικουρ μια από τους πολλούς λατρούς που πληρωνόντουσαν από το ταμείο της λέσχης για να επισκέπτονται τα μέλη δωρεάν.

Ούτε ο ένας ούτε η άλλη είχαν τίποτα έναντιον του χορού. Οι σχέσεις τους με την «Λέσχη των μη χορευτών» ήταν καθαρώς έπαγγελματικές. "Ετσι γνωρίστηκαν άλλως τε. Κάποιο θράδυ που η μουσική της λέσχης έπαιζε ένα γαργαλιστικό φέξ-τρώτ, ο δικηγόρος κ. Σαιν Κασσέτ είδε τα κομψά ποδαρκια της κυρίας Ζικουρ να κουνιούνται άνησυχά επί τόπου. Η θεά αυτή τον ήλέκτρισε και άρχισε να κάνει κι' αυτός το ίδιο. Η κυρία Ζικουρ του έστειλε ένα χαμόγελο. Ο κύριος Σαιν Κασσέτ πλησίασε. "Αλλάξαν στην αρχή μερικά τυπικά λόγια, έμειναν σύμφωνα πως η «Λέσχη των μη χορευτών» ήταν μια πολύ μεγάλη άνοησία και χωρίστηκαν με την υπόσχεση ότι θα συναντιώντουσαν το άλλο θράδυ σε ένα άλλο κέντρο όπου θα μπορούσαν να χορέψουν λιγάκι.

Κατά την δεύτερη αυτή συνάντησή ο κ. Σαιν Κασσέτ άπεκάλυψε στην κυρία Ζικουρ ότι είχε στο σπίτι του μια συλλογή από τις πιο διαλεχτές χορευτικές πλάκες και ότι θα μπορούσαν να περάσουν θαυμάσια ένα άπόγευμα χορεύοντας μόνι οι δυο τους. Η κυρία Ζικουρ δεν βρήκε την ιδέα και τόσο άσχημη. Γιό μόνο που φοβόταν, καθώς έλεγε, ήταν ο άνδρας της. Μα ο κ. Σαιν Κασσέτ, σαν δικηγόρος που ήταν, μπόρεσε να άνατρέψη γρήγορα τις άντιροήσεις της.

— Μα κυρία μου, της έλεγε. Δεν πιστεύω ο σύζυγός σας να σας παρακολουθή σε όλες τις επισκέψεις που κάνετε στους άσθενείς. Δεν έχετε παρά να το δηλώσετε πως έχετε κάποιον άσθενή που όνομάζεται Σαιν Κασσέτ και κατοικεί στην όδο Λωριστόν, άριθμός 122, για να μπορήτε να μπαινοβγαίνετε έλεύθερα στο σπίτι μου.

— Μπράβο, έσοχα! φώναξε ένθου-

σιασμένη η κυρία Ζικουρ. Για να είναι μάλιστα το πράγμα πιο έν τάξει, περάστε και σεις από το σπίτι μου και γράψτε στο βιβλίο άσθενών το όνομα και την διεύθυνσή σας με την παρατήρηση: «Παρακαλώ να έλθω άμέσως η κυρία λατρού».

— Σύμφωναί! φώναξε ο δικηγό-

—Θά κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου.

ρος. Η θεραπεία μου θ' άρχισω από αύριο κιόλας!

Και για να μη καθυστερή μάλιστα, της πήρε επάνω στον έπόμενο χορό ένα κλεμένο φιλί, σαν πρώτη δόση του γιατρικού να πούμε της θεραπείας.

Το άλλο άπόγευμα ο κ. Ζικουρ άνήγγειλε με ιδιαίτερη χαρά στην γυναίκα του την εμφάνιση ενός νέου πελάτου και της έλεγε να πάη όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Η κυρία Ζικουρ δυσανασχέτησε λιγάκι, λέγοντας πως δεν εύρισκε πια ούτε στιγμή ήσυχίας και ξεκίνησε. Η «θεραπεία» άρχισε άμέσως και καθώς μπόρεσαν να διαπιστώσουν από την πρώτη στιγμή και ο άσθενής και η λατρού του, θα διάρκοσε πολλόν καιρό και θα χρειαζόταν σχεδόν καθημερινές επισκέψεις.

Ο κύριος Ζικουρ άρχισε να ενδιαφέρεται σιγά-σιγά ιδιαίτερος για τον άρρώστο δικηγόρο.

— Έλπίζω να τραβήξει πολλόν καιρό η άρρώστεια του, έλεγε χαμογελώντας στην γυναίκα του. "Από όσα ξέρω, φαίνεται να έχω πολλά λεπτά και θα μά; άφιση κάμποσα από τη ή ύπόθεσιν... Κύτταξε να την παρατεί-

νης όσο μπορείς.

— Θα κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου, ύποσέθηκε η κυρία Ζικουρ και έφυγε θιαστική για την «θεραπεία» του δικηγόρου.

Μα είτε έπειδή ο κ. Σαιν Κασσέτ είχε θαρεθή την «θεραπεία» της κυρίας Ζικουρ, είτε έπειδή είχε βρή κάποια καλλίτερη λατρού, άρχισε να δείχνει διαθέσεις ελαττώσεως των επισκέψεων.

— Τί λές, δεν είναι καιρός να τοῦ στείλουμε λογαριασμό αυτού του κυρίου; έλεγε ο κ. Ζικουρ στη γυναίκα του που έξετέλει χρέη λογιστού και εισπράκτορος.

— Ναί. Θα πάω το άπόγευμα να τον έπισκεφθώ και θα τον προετοιμάσω, έλεγε η λατρού.

"Ετσι και έγινε. Με κάποια συστολή άρχισε να λέη η κυρία Ζικουρ στο δικηγόρο:

— Ξέρεις, άγάπη μου! Ο άνδρας μου, που κάνει τις εισπράξεις για λογαριασμό μου, θέλει να σε έπισκεφθή για το ζήτημα της άμοιβής μου. Και έχουν μαζευθή τόσες επισκέψεις τώρα... Δεν ξέρω κι' έγω τι να κάνω.

—Μη στενοχωριέσαι γι' αυτό χρυσή μου, έλεγε με γαλαντομία ο κ. Σαιν Κασσέτ. "Αφυσέ τον να έλθω, θα το τακτοποιήσω έγω αυτό το ζήτημα.

Η κυρία Ζικουρ έρριξε μια ευγνώμονη ματιά στον έρωμένο της και έτοιμάσθηκε για την συνέχιση της «θεραπείας». Όταν βγήκε από την γκαρσονιέρα του έκανε ένα σύντομο ύπολογισμό κι' έφθασε στο συμπέρασμα ότι θα εισέπραττε κάποιο τέσσερα χιλιάδες φράγκα από τον κ. Σαιν Κασσέτ, και χωρίς να χάση καθόλου καιρό, έπειδή ήταν φοβερά σπάταλη, πήγε και παράγγειλε διάφορα πράγματα αξίας τουλάχιστον τριών χιλιάδων φράγκων. Τα πράγματα θέβαινα αυτά, μυρωδικά, δαντέλλες κλπ, δεν της ήταν άπαράιτητα. Μα αυτό τί σημασία είχε; Ούτε ο κ. Ζικουρ δεν μπορούσε να παραπονευθή. "Ας ήταν καλά τα λεράκια, που τόσο άναπάντεχα θα έπαιρνε από τον κ. Σαιν Κασσέτ.

Το άλλο θράδυ ο κ. Ζικουρ γύρισε στο σπίτι κατακουρασμένος έπειδή είχε κάνει βόλτα σε όλους τους πελάτες της γυναίκας του.

— "Ε! Πώς πήγαν οι εισπράξεις; τον ρώτησε εκείνη.

— Καλά. Μονάχα εκείνος ο διαβολο-δικηγόρος μου έλεγε ότι δεν σοῦ χρωστάει τίποτα έπειδή ως μέλος της «Λέσχης των μη χορευτών» έχει κι' ο ίδιος δικαίωμα δωρεάν λατρικής περιθάλψεως!

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

21ήν πενημένη Ε. Β.

Ίσως μόλις 19 ετών. Τώρα μπαίνει στα κατώφλι της ζωής και φυσικό είναι να πιστεύετε σ' αυτήν. Σας λείπει η θείρα των χρόνων και η συμβουλή της μητέρας σας, που θα σας εμάθαινε ότι πρέπει να φυλάγεσθε από τον εαυτόν σας, από τα αισθήματά σας κι' από τα ωραία λόγια εκείνων που θέλουν απλώς να χαρούν τα νειάτα σας.

Ένας νέος κάθεται στο επάνω πάτωμα του σπιτιού όπου κατοικείτε με τους συγγενείς σας. Σας έγγραφε λόγια έρωτικά, σας βλέπει έξω. Σας είπε ότι είσθε η μόνη γυναίκα που συμπάθησε στην ζωή του, ότι δεν μπορεί να ζήσει χωρίς εσάς. Έκολλησε χέμα με τα λόγια αυτά, τον πιστεύατε.

Οι προστάτες σας όμως, έχουν δικαίωμα αυτοί να φοβούνται αυτήν την γνωριμία. Έχουν δικαίωμα να σας μολλάνουν, να σας απαγορεύουν να συναντάτε αυτόν τον νέον, όταν εύγενικός κι' αν είναι. Έχουν αναλάβει μεγάλη ευθύνη για σας κι' εκείνοι αντιλαμβάνονται τον κίνδυνον που διατρέχετε.

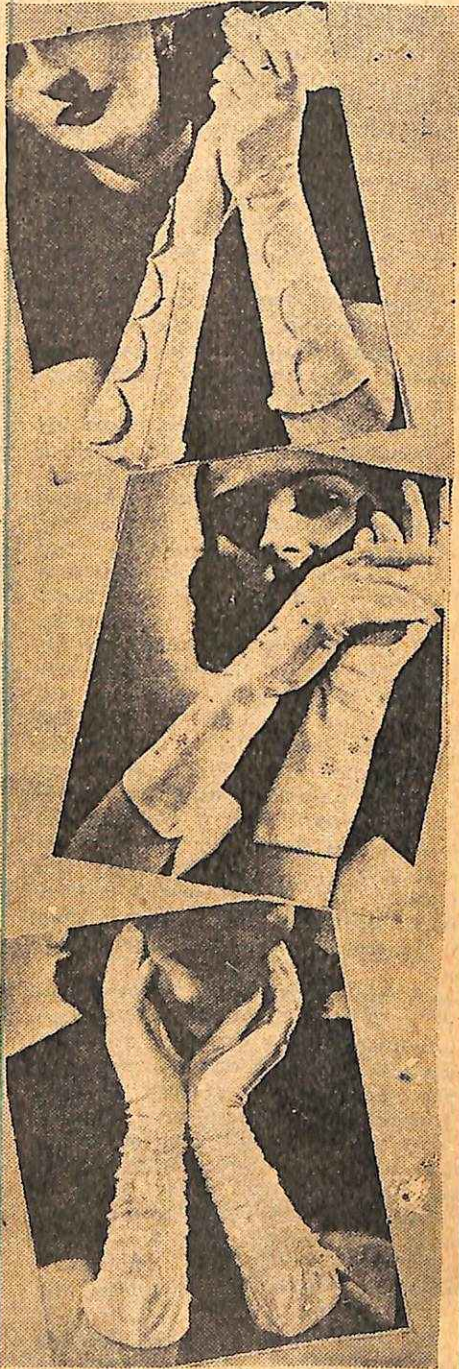
Εκτός των όσων είπαμε προηγήτερα, θυμολογείτε κι' εσείς η ίδια ότι όταν τον συναντάτε, σας όμιλει πολύ διαφορετικά απ' ό,τι σας γράφει κι' αυτό σας λυπει. Χαίρομαι για την έμπιστοσύνη που μου

Τὸ ΚΑΡΥΝΕ

Τὰ γάντια μος

Τὰ γάντια είναι τὸ ἀπαραίτητο ἐξάρτημα κάθε κομψῆς γυναίκας. Σήμερα σας παρουσιάζουμε τρία μοντέλα. Τὸ πρῶτο στολίζεται με φεστώνια που τελειώνουν μ' ἓνα στενὸ φαρμπαλάδι.

κι. Ἐφέτος θὰ φορεθοῦν πολὺ τὰ γάντια 3)4 (τρουὰ κάρ).

Τὸ δεύτερο μοντέλο εἶναι κεντημένο στὸ ἐπάνω μέρος.

Τὸ τρίτο σχηματίζει σούρες με διάφορα λαστιχάκια.

Ὁ χρωματισμός τους εἶνε ἀνέλλογος με τὴν τουαλέτα ἢ τὰ ἀξεσουάρ.

δείχνετε καὶ ἐλπίζω ἡ συμβουλὴ μου νὰ σας βγῇ σὲ καλὸ. Ἀποφύγετε τὸν νέον αὐτόν, ὅσον μπορείτε. Τὸ ξέρω ὅτι εἶνε δύσκολο, ἀλλὰ πρόκειται γιὰ τὴν μελλοντικὴ σας εὐτυχία. Ἄν τὸν συναντήσετε τυχαίως καμμιά φορά, πές γε του, ὅτι ζήτε με τὸς θεοὺς σας, ὅτι αὐτοὶ σας ἀπαγόρευαν νὰ τὸν βλέπετε, καὶ ὅτι δὲν μπορείτε νὰ πηγαίνατε ἐναντίον τῆς θελήσεώς των.

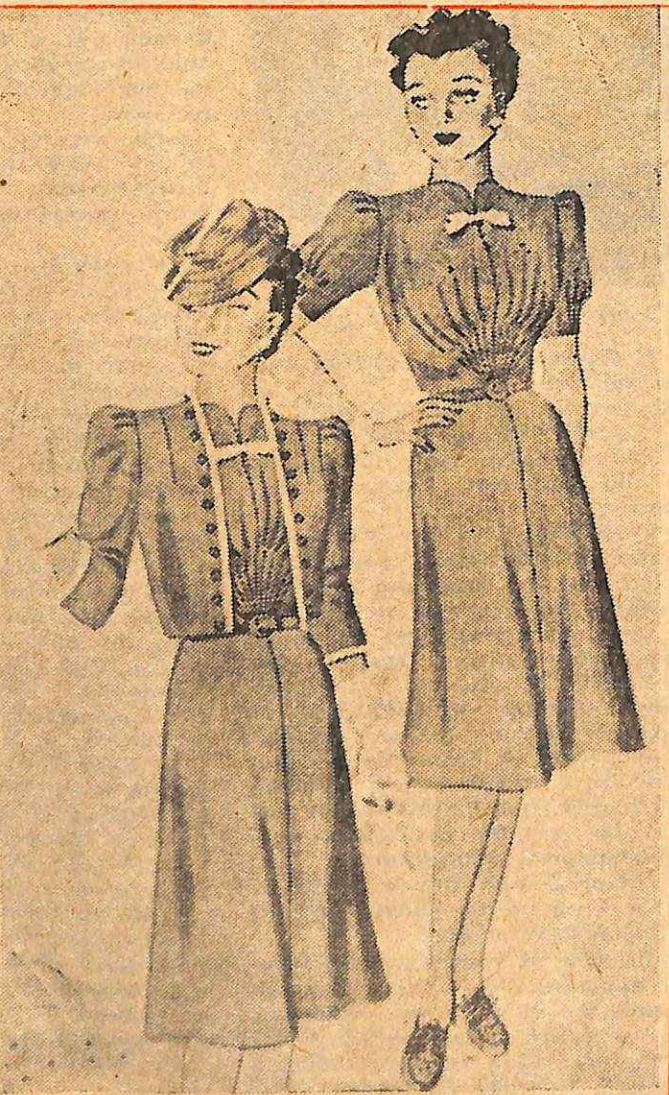
Ἄν σὰς ἀγαπᾷ πραγματικά καὶ ἔχη σκοπὸ νὰ σας κἀν ἀργότερα γυναίκα του, θὰ ἐκτιμῇ τὸν χαρακτήρα σας, τὴν τιμιότητά σας, καὶ τὸν σεβασμὸς σας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους που σὰς μεγάλωσαν. Τότε ἡ γάπη του θὰ μεγάλωσῃ καὶ ἴσως μιὰ μέρα εὐτυχίσετε μαζί. Ἄν πάλι θέλῃ μόνον νὰ περάσῃ μερικὲς εὐχάριστες μαζί σας, ὅταν θὰ καταλάβῃ ὅτι είσθε ἓνα φρόνιμο καὶ τίμιο κορίτσι, θὰ σὰς ἀφίσῃ ἡσυχῇ. ΔΟΡΑ

Φόρεμα καὶ μολερὸ άσοργί

Τὸ σχέδιο αὐτό, εἶναι κατάλληλον γιὰ γυναῖκες μικροῦ καὶ μεσαίου ἀναστήματος. Φοριέται σκέτο ἢ με προσθήκη μολερῶ. Εἶναι πρακτικώτατο καὶ πολὺ ντιστεγνέ. Ἐπειδὴ δὲν εἶναι πιέτες καὶ πολυποικίλες γαρνιτούρες, δὲν θὰ τσαλακώνεται πολὺ καὶ δὲν θὰ θαραβήτε εύκολα.

Γιὰ τὰ βράδια ἢ γιὰ τίς δροσερότερες ἡμέρες, φορέσετέ το μ' ἓνα παλτὸ γκρι ἢ μπέζ, τὰ ὁποῖα φοροῦνται ὥραία με ὁλοὺς τοὺς ζωηροὺς χρωματισμοὺς εἰδικώτερα με μπλέ ρουὰ ἢ ῥόζ που συνηθίζονται τόσον ἐφέτος.

Τὸ ἀρχικὸ μοντέλο ἦταν μπλέ ρουὰ. Ἡ γαρνιτούρα ἀσπρη. Γὰ παπούτσια στὴν ἑδία ἀπόχρωσιν, καθὼς καὶ τὸ καπέλλο. Τὰ γάντια καὶ τὸ φτερό τοῦ καπέλλου άσπρα.

Τῆς ΤΥΝΓΑΙΚΑΣ

ΜΟΔΑ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΜΑΣ ΤΑΓΙΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΔΡΙΚΕΣ ΦΟΡΕΣΙΕΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Μετά ἀπὸ τὴν ἀνοιξιν μᾶς ἔρχεται τὸ καλοκαίρι, καὶ εἶναι φυσικὸ μαζί με τὰ πρῶτα μπουμπούκια ν' ἀρχίζουμε νὰ σκεπτόμεθα τὴν καλοκαιρινὴ ἐμφάνιση τῆς οἰκογενείας. Ἡ ἐλληνικὴ διομηχανία ἐσημείωσε κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια μιὰ πρόοδο ἐξαιρετικὴ, καὶ ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι που ντύνονται σήμερα με ξένα ὑφάσματα. Ἡ μεγαλειτέρα ἐξέλιξις ἐσημειώθηκε φυσικὰ στὰ κουκουλάκια καὶ στὰ καλοκαιρινὰ μεταξωτά. Ἐκτός ὅμως τῆς ἐξαιρετικῆς τους χάρις, ἐκτός τῆς πλουσίας ἐμφανισέως των καὶ τῆς λογικῆς των τιμῆς, ὑπάρχει κι' ἄλλος λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ὀφείλουμε νὰ τὰ ὑποστηρίξουμε: Κρατοῦμε τὸ συνάλλαγμα στὸν τόπον μας, καὶ ὑποστηρίζουμε ἓναν ὀδύκληρο κόσμο ἐργαζόμεν τῆς διομηχανίας καὶ βιοτεχνίας μας.

Τὰ κουκουλάκια ὑφάσματα, οἱ σαντακροῦτες καὶ τὰ μεταξωτά εἶναι ἐξαιρετικὰ κατάλληλα γιὰ γυναῖκες ταγιέρ, παλτὰ καὶ γιὰ καλοκαιρινὰ φορέματα. Πλένονται, σιδερώνονται, σὰν μαντήλια καὶ εἶναι πάντοτε φρέσκα καὶ δροσερά. Μ' ἓνα χρωματιστὸ μαντηλάκι, μ' ἓνα λουλουδι, με μιὰ χρωματιστὴ τσάντα ἄλλαζον στὸ λεπτὸ μορφή.

Γιὰ νὰ καταποτίσῃ τις ἀγαπητέσ ἀιγιώστριές μας, ἐπισκεφθήκαμε τὸ πρατήριο τῶν κ. κ. Γ. Τζανιουλέα καὶ ΣΙΑ, οἱ ὁποῖοι κατασκευάζουν τὴν μεγαλύτεραν ποσότητα καὶ τὰ ὀραιότερα ὑφάσματα σ' αὐτὸ τὸ εἶδος. Τὸ πρατήριο βρίσκεται δεξιά, μέσα στὴν Στοὰ Ἑρμείου, στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Ἐκεῖ θὰ βρῆτε μιὰ περίφημη συλλογὴ ἀπὸ ὀλυμέταξα ὑφάσματα, σαντακροῦτες, κουκουλάκια, ραγιονμέταξα, λινὰ, κατάλληλα γιὰ ἀνδρικές ἐνδυμασίες, φορέματα, ταγιέρ, παλτὰ κλπ. Ὑπάρχουν ἐκεῖ ὑφάσματα ὅλων τῶν εἰδῶν σὲ μεγάλη ποικιλία χρωματισμῶν γιὰ ὅλα τὰ γούστα.

Σὰς συμβουλεύω νὰ περάσετε ἀπὸ ἐκεῖ προτοῦ κάμει τις ἀγορές σας γιὰ τὴν καλοκαιρινὴ σας. Ἐπειθὶ θὰ πάρετε μιὰν ιδέα τῶν καλοκαιρινῶν ὑφασμάτων που θὰ φορεθοῦν ἐφέτος, ὅχι μόνον τῶν γυναικῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνδρῶν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ βοηθήσετε καὶ τοὺς ἄνδρες τῆς οἰκογενείας σας εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν καλοκαιρινῶν ἐνδυμασιῶν. Ζητήσετε ἐπίσης τὰ μικρὰ, δειγνὰ τὰ ῥολόγια των, που θὰ σας ἐπιδείξουν νὰ διαλέξετε τὰ ὑφάσματα τῆς ἀισθητικῆς σας με ὅλη σας τὴν ἀνείσιν.

— 111 —

ΤΑ ΧΑΛΙΑ

Τὰ χαλιά εἶναι ἀπὸ τὰ ἀκριβότερα προϊόντα κάθε σπιτιοῦ. Λόγω δὲ τῆς ἀξίας τους εἶναι δυσαναπλήρωτα. Γι' αὐτὸ καθε γυναίκα ἀγρυπνᾷ γιὰ τὴν καλὴν διατήρησή τους.

Ἐπειτα ἀπὸ τίς ἐορτές τοῦ Πάσχα, τὰ νοκοκυρεμένα σπιτία ἐτοιμάζονται γιὰ τὴν καλοκαιρινὴν περίοδο. Οἱ κουρτίνες ξεκρεμῶνται, τὰ χαλιά σηκώνονται. Ὅλα αὐτὰ καθαρίζονται καὶ φυλάγονται γιὰ τὸν χειμῶνα. Ὁ μεγαλειτερος ἐκρεμῶνται, τὰ χαλιά σηκώνονται. Ὅλοις κυνηγᾷ τὴν σκόνη καὶ τὰ ἀκάθαρτα ροῦχα.

Στὸ ἐξωτερικὸ ὑπάρχουν παντοῦ ἐταιρίες που σηκώνουν τὰ χαλιά, τίς κουρτίνες, τὰ καθαρίζουν, τὰ φυλάγουν σὲ εἰδικὰ ἀποθήκες καὶ σὰς τὰ παραδίδουν καθαρά τὸ φθινόπωρο. Ἐμὰς, με χαρὰ ὅτι κι' εἶδω ἡ Ἑταιρία διομηχανῶν Ἀνατολικῶν ταπήτων «Ἑλλάς» (Ὀριένταλ Κάρετς), στὴν Πλατεία Συντάγματος κατ' ὅλην τὴν ἐποχὴν τοῦ ξενοδοχείου «Νέον Ἀγγλία», ἀναλαμβάνει αὐτοῦ τοῦ εἰδους ἐργασίες. Παῦει λοιπὸν πλέον τὸ δάσανο νὰ ἀναζητοῦμε ἀνθρώπους γιὰ νὰ μᾶς κτυπήσουν τὰ μεγάλα χαλιά μας, ὁ μελᾶς τοῦ καθαρίσματος των, ἡ ἐξοικονόμηση τοῦ χώρου ὅπου θὰ φυλαχθοῦν, πρὸ παντὸς ὅταν πρόκειται νὰ φύγουμε τὸ καλοκαίρι. Ὅλα αὐτὰ τὰ δάσανα ἀποφεύγονται ἂν τηλεφωνήσετε στὴν Ἑταιρία «Ὀριένταλ Κάρετς», ἀρ. τηλ. 21913.

Ὅχι μόνον σὰς σηκώνουν καὶ σὰς καθαρίζουν τὰ χαλιά σας, ἀλλὰ σὰς ἐγγυῶνται καὶ τὴν καλὴν διατήρησιν των. Σὰς τὰ ἀσφαλίζουν καὶ σὰς τὰ παραδίδουν τὸ φθινόπωρο με τὴν ἐλαχίστην δαπάνην τῶν 100 δραχμῶν γιὰ τὰ μεγάλα χαλιά καὶ λιγώτερο ἢ περισσώτερο ἀναλόγως τοῦ μεγέθους των ἄλλων. Ἀναλαμβάνουν ἐπίσης τὸ πλύσιμο καὶ τὴν ἐπιδιόρθωσιν των με ἀμοιβὴν λογικωτάτην.

Ἐλπίζω ὅτι πολλὲς ἀπὸ σὰς θὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς συγγνωσμένης αὐτῆς ἐυκαιρίας γιὰ τὴν καλὴν διατήρησιν των χαλιῶν τους.

— 112 —

ΚΟΥΖΙΝΑ

Αὐτὰ ὀγκρατοῖν

Βράζετε 8 αὐγὰ σφιγτά, καὶ ὅταν κορυφώσουν, τὰ κόβετε σὲ λουρίδες στενὲς καὶ τοὺς ρίχνετε ἑλάτι, πιπέρη καὶ τυρὶ τριμμένο. Ἐτοιμάζετε μιὰ σάλτσα υπερασμῆ, ἀπλώνετε μιὰ στρώση ἀπ' αὐτὴν σ' ἓνα τελάκι γιὰ φούρνο, ἢ σὲ σαγάνι, τὰ ὁποῖα ἔχετε ἀλείψει προηγουμένως με βούτυρο.

Ἐπάνω σ' αὐτὴν τὴν στρώση τοποθετεῖτε τίς φέτες ἀπὸ τ' αὐγὰ, τίς ραντίζετε με τυρὶ καὶ τίς καλύπτετε με τὸ ὑπολοίπον τῆς σάλτσας, στρώνοντάς τὴν κατὰ μένυχαιρι. Πασπαλίζετε τώρα τὸ ὅλον με τυρὶ καὶ γαλέττα, καὶ βάζετε στὸν φούρνο γιὰ νὰ ροδίση. Σερβίρετε μεσὰ στὸ δοχεῖον καὶ στέλνεται στὸν φούρνο. Ἄν τὰ ἔχετε ψήσει σὲ σαγάνι, ὅταν ἔλθῃ ἀπὸ τὸ φούρνο, τὸ ἀποσπάτε με προσοχὴ με μαχαίρι τριγύρω καὶ τοποθετεῖτε μιὰ πλατέλλα ἐπάνω στὸ σαγάνι.

Τὸ ἀναποδογυρίζετε, καὶ τὸ φαγητὸ εἶναι ὥραία σερβιρισμένο.

— 113 —

ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ

ἐγκαύματα

Ἐ προηγουμένο φύλλο σας εἶχα γράψῃ γιὰ τὴν θεραπεία τοῦ ἡλιοκαύματος τὸ ὁποῖο εἶναι κι' αὐτό, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, ἓνα ἐγκαύμα πρῶτον βαθμοῦ.

Σήμερα θὰ σας γράψω γιὰ τίς πρῶτες φροντίδες που πρέπει νὰ παίρνετε γιὰ τὰ ἐλαφρὰ ἐγκαύματα που προκαλοῦνται εἴτε ὑπὸ ὑπερβολικὴ θερμότητα καὶ καύσιμο, ζεστὸ λάδι, βενζίνη, εἴτε ἀπὸ διάτρημα, φαρμακευτικὲς οὐσίες, ὅπως οἱ τριχοδαφές, τὸ ἰώδιο, τὸ φανικόν ὀξύ, τὸ ἀκουαφόρτε κ.τ.λ. Συχνότατα στὰ σπιτία συμβαίνουν τέτοια μικροατυχήματα ἀπὸ ἐγκαύματα κι' ἰδίως τελευταίως ἀπὸ βενζίνη που χρησιμοποιοῦν οἱ κυρίες γιὰ τὸν καθαρισμὸν των ραντιῶν καὶ μεταξωτῶν φορεσμάτων των. Ἐχω ὑπ' ὄψιν μου πολλὰ τέτοια περιστατικὰ κατὰ τὰ ὁποῖα ἂν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐφημερῶς ἢ κατ' ἀλλήλην θεραπεία, ἡ θεραπεία θὰ ἐπιτυγχάνετο τάχιστα καὶ χωρὶς νὰ μείνῃ οὐδὲ ἴχνος οὐλῆς. Ἐν τούτοις, ἀπὸ ἀγνοία μερικῶν στοιχειῶδων γνώσεων πρῶτης βοηθείας, καὶ ἀπὸ τὴν ἀκατάλληλη περιποίησιν ἐπιπολαίων ἐγκαυμάτων, αὐτὰ μολύνονται καὶ μετὰ μακροχρόνιον καὶ ὀδυνηρὰν θεραπεία ἀφήνουν στὸ δέρμα ἀντισθητικὲς οὐλές. Γι' αὐτὸ φρονῶ, ὅτι πρέπει μαζί με τὰλλα ζητήματα τῆς αισθητικῆς, νὰ καταποτίσῃ τοὺς ἀναγνώστας τῆς παρούσης στήλης, καὶ ὅσον ἀφορᾷ τίς φροντίδες που πρέπει νὰ παίρνετε ἀμέσως σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσιν. Χάρις στίς φροντίδες αὐτές ἀφ' ἐνὸς μὲν θὰ καταπορεύουν τοὺς πόνο, ἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ προλάβουν κάθε ἐπικίνδυνη μόλυνση καθὼς καὶ τίς οὐλές.

Βέβαια θὰ περιορισθῶ στὰ ἐλαφρὰ ἐγκαύματα τὰ ὁποῖα μπορείτε κάλλιστα μόνονι σας νὰ θεραπεύσετε, γιατί γιὰ τὰ βαρύτερα μορφῆς ἐγκαύματα πρέπει, ἀφοῦ λάβετε τίς πρῶτες φροντίδες γιὰ τίς οὐλές, θὰ γράψω παρακάτω, νὰ πάτε ἀμέσως σὲ δερματολόγο γιὰ τὸ ὁποῖο καὶ θὰ σας κἀν τὴν κατάλληλην θεραπεία. Ἡ ἀγνοία τῆς θεραπείας καὶ τῶν ἐλαφρῶν ἀκόμα ἐγκαυμάτων, γίνεται πολλὲς φορές ἀφορμὴ διαφόρων παρηγορήσεων καὶ συσπάσεων τῆς ἐπιδερμίδος, που μόνο ὕστερα ἀπὸ πλαστικὴν ἐγχείρησιν εἶναι δυνατόν ἐν μέρει νὰ ἐξαφανισθοῦν. Τέτοιες περιπτώσεις που απαιτοῦν μεγάλη προσοχὴ εἶναι τῶν ἐγκαυμάτων τοῦ τοῦ χέλιου, τῶν ἐγκαυμάτων τῶν ποδῶν στὰς ἁλῆς, τῶν ἐσωτερικῶν κυρτικῶν ἐπὶ τῶν ἀγκῶν κ.τ.λ. Ποῖα εἶναι τὰ ἐγκαύματα ἐκείνα που μπορείτε νὰ θεραπεύετε μόνονι σας; Γενικῶς ὅσα κατὰ μὲν μικρὰ ἐγκαύματα: δηλ. ἓνα ἐγκαῦμα τῶν δακτύλων, τῆς παλάμης, μικρὰς ἐκτάσεως τοῦ προσώπου, τοῦ λαιμοῦ, τοῦ βραχίονος κ.τ.λ. Γιὰ μεγάλης ἐκτάσεως ἐγκαῦμα, ὅσον καὶ ἐλαφρὸ ἂν σὰς φαίνεται στὴν ἀρχὴ, πρέπει νὰ ἐπισκευθῇτε γιὰ τὸ, πρὶν μολυνθῇ γιὰ τὸ τότε θάνηαι ἀργά.

Ὑπάρχουν διαφόρων βαθμῶν ἐγκαύματα, ἀλλὰ περὶ αὐτῶν στὸ ἐπόμενον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ἐκτὸς Σόλωνος 40

Γιά να διασκεδάσετε

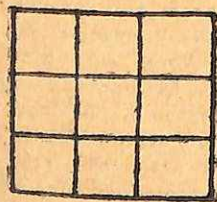
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Γίνεται εις τὸν στρατὸν.
- 2) Κλωστήρια. 3) "Όταν γίνεται ἐπίθεσις ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ—Τροφή (γεν. πληθ.).
- 4) Δοχείον ὕδατος—"Αψήτο. 5) "Εκλιπὼν ἐπιφανὴς ἀνὴρ γείτονος κράτους—Γάλλος στρατάρχης. 6) "Αρθρον—Χρονικὸν ἐπὶ ῥημα. 7) Δίφθογγος—"Ο ἰδρυτὴς τῆς Γαλλικῆς "Ακαδημίας. 8) Περιφροῦς ἀρχαῖος πόλεμος—Με δύο φωνήεντα γίνονται χωνευτικόν. 9) "Οδηγῶ—Τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου (αἰτ.). 10) Οἶκον διὰ τοὺς ξένους—Πολύτιμον ὄργανον τοῦ σώματος μας. 11) Φωνήεν εις διπλοῦν—Στάζουν μέλι. 12) Θόρυβος, ταράχη (γεν.)—"Εφαγες ζῦλο.

— III —

Ο ΣΤΡΑΤΩΝ

Σ' ἓνα στρατὸν πού ἔχει 9 δωμάτια, βρίσκονται 24 στρατιῶτες. Ζητοῦν τὴν ἀδεία ἀπὸ τὸν ἐπιλοχίαν νὰ παίξουν χερ-

σιά. "Εκείνος τὸ ἐπιτρέπει, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ βρίσκωνται σὲ κάθε πλευρὰ τοῦ στρατῶνος ἀπὸ 9 ἄνδρες.

Πῶς πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν οἱ 24 ἄνδρες;

Β.—"Επειτα ἀπὸ λίγη ὥρα 4 στρατιῶτες ἀποστέλλονται σὲ ὑπηρεσίαν. Πῶς πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν οἱ ὑπόλοιποι 20 ἄνδρες, ὥστε νὰ μὴ παραδοῦν τὴν διαταγὴ τοῦ ἐπιλοχίου;

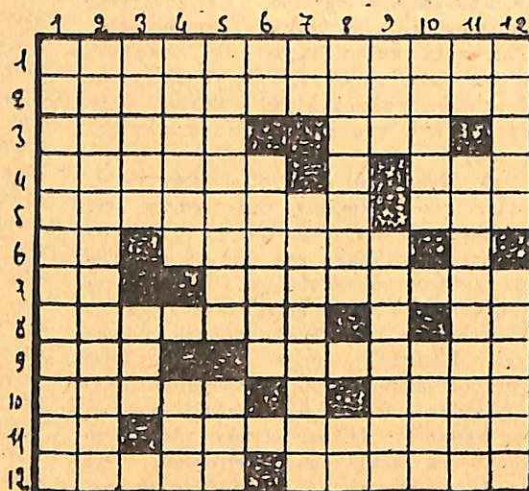
Γ.—Οἱ 4 στρατιῶτες ἐπιστρέφουν σὲ λίγο, συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ 4 ἄλλους στρατιῶτες πού συνήντησαν στὸν δρόμο. Πῶς πρέπει τῶρα νὰ τοποθετηθοῦν οἱ 28 στρατιῶτες ὥστε νὰ βρίσκωνται ἀπὸ 9 σὲ κάθε πλευρὰ τοῦ στρατῶνος;

Δ.—Σὲ λίγο, δέχονται τὴν ἐπίσκεψιν καὶ ἄλλων 4 συναδελφῶν. Πῶς πρέπει τῶρα νὰ τοποθετηθοῦν;

Ε.—Σὲ λίγο, φθάνουν καὶ ἄλλοι 4 στρατιῶτες. Τῶρα εἶναι 36 τὸ ὅλον. Πῶς πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν τῶρα, ὥστε νὰ βρίσκωνται ἀπὸ 9 σὲ κάθε πλευρὰ;

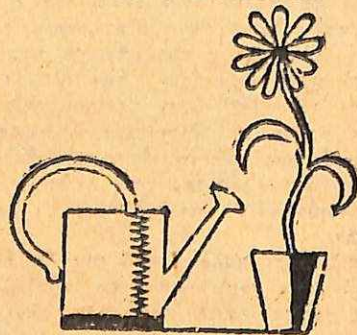
ΣΤ.—"Ο ἐπιλοχίας ἀντιλαμβάνεται

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

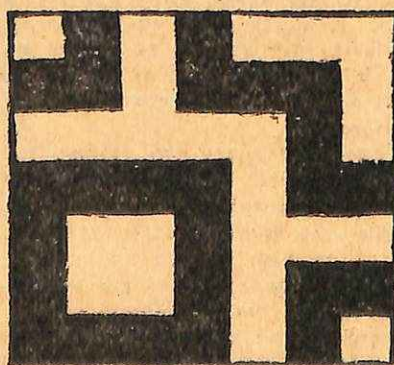
ὅτι ὑπάρχουν καὶ στρατιῶται ἄλλων λόγων. Διότι λοιπὸν ἀπὸ τὴν βίαν τοῦ 18 στρατιῶτες. Οἱ ἄλλοι πῶς θὰ τοποθετηθοῦν, σύμφωνα με τὴν ἀρχικὴ ἐντολὴ τοῦ;

ΜΟΝΟΚΟΝΔΥΛΙΑ

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΣΠΡΑ

Μπορεῖτε νὰ μάς πῆτε, ἂν στὸ παρακάτω σχέδιο τὸ σύνολον τῆς μαύρης ἐπιφανείας εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ τὴν ἄσπρη;

Φυσικά, θὰ ἐκτιμήσετε χωρὶς νὰ χάσετε ὑπολογισμούς καὶ μετρητήρες.

Οἱ κυνηγοὶ

τῶν μικροβίων

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 33)

καταδιώξεις αὐτὴ γίνεται μετὰ τὸ μηχανήμα πού προαναφέραμε. Τὸ μηχανήμα αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα ἐλαστικὸν σωλήνα ὃ ὁποῖος καταλήγει εἰς ἓνα λεπτότατον ὑάλινον σωληνάριον, τὸ στόμιον τοῦ ὁποῖου ἔχει ἀνοιχτὰ ἐνὸς ἢ δύο χιλιοστών τοῦ χιλιοστομέτρου! Χάρης εἰς ἓνα ὁλοκληρὸ σύστημα ἀπὸ εὐπαθεστάτους κοχλίας (βίδες), τὸ σωληνάριον αὐτὸ περιφέρεται μέσα εἰς τὴν σταγὼνα ὅπως τὸ ὀδηγεῖ ὁ «κυνηγός». "Όταν πλησιάσῃ τὸ στόμιον τοῦ σωληναρίου εἰς τὸ καταδιωκόμενον μικρόβιον, ὁ «κυνηγός», ὃ ὁποῖος κρατεῖ τὸ ἄκρον τοῦ ἐλαστικοῦ σωλήνος εἰς τὸ στόμα του, κάμνει ἀπορρόφησην καὶ τὸ μικρόβιον εὐρίσκεται αὐτομάτως μέσα εἰς τὸ σωληνάριον. "Εννοεῖται ὅτι ἕως ὅτου ἐπιτύχῃ ἡ ἀπορρόφηση καὶ ἡ ἀπορρόφησης τοῦ μικροβίου, χρειάζεται περιπετειώδης καταδιώξις πού προϋποθέτει ἀπέραντον δεξιότητα καὶ ὑπομονήν. "Εὖν κατὰ λάθος συλληφθῶν δὴν μικρόβια μαζὶ, ὅλη ἡ ἐργασία ἀποβαίνει ἄσκοπος καὶ πρέπει νὰ ἀρχίσῃ καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχήν. "Όταν ὅμως ἐπιτύχῃ ὁ σκοπός, τὸ ἓν αὐτὸ μικρόβιον καλλιεργούμενον κατὰλλήλως πολλαπλασιάζεται καὶ ἐπικρατεῖ διὰ τὴν κατασκευὴν πολλῶν ὁρῶν ἢ ἐμβολίων καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν χιλιάδων ἀνθρώπων.

— III —

Λυσεῖς τῶν προηγουμένων

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Παρατακτικός. 2) "Αποδοκιμάζω. 3) Ρόδιον—"Ινδα. 4) "Αδωνι—"Τινά. 5) Τῆ—"Ο—Εἰ. 6) "Ημῖν—"Απορον. 7) Ρῆν—"Αγίνωτα. 8) "Ηταν—"ΟΜ. 9) Σοχαίνωμαι. 10) "Ικύνιον—"Ω. 11) Σασά—"Σῆς—"Αν.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Παρατήρησις. 2) "Αποδομητικὰ. 3) Ρόδιον—"Ινδα. 4) "Αδωνι—"Τινά. 5) Τόκιο—"Ι. 6) "Ακίς—"Αγνοῦς. 7) Τ. Ι. Ν.—"Επιμονή. 8) "Ικύνιον. 9) ΚΑ—"Ρωτάω. 10) "Οζων—"Ότιοῦ. 11) Σωάννα—"Αν.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

- "Ο κῆδος τοῦ πηγαδίου.
- Μητέρα καὶ γυιὸς.
- "Εὖν τὸν γράφετε μετὰ λατινικοῦ χαρακτήρα: XIX.

ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

- Φιλανθρωπία.
- "Αστρονομία.
- "Επίθεσις.
- Μονοκονδυλία.

ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ

Πάντοτε γυρεύετε παρηγορίαν στὸ δάκρυ καὶ ἔτσι σιγορεβετε στοῦ καλλιῶ μὴν ἄν, ὅπως τ' ἀγιοκρί.

Με φτερά ὀρθάνοιχτα ἡ σκέψις σας πετάει γύρω, τὰ μεσάνυχτα, καὶ ἀναζητᾷ τὴ χαρὰ νὰ φέρῃ.

Τὴ χαρὰ πού χάσατε ἀπ' τὰ δὺο σας μάτια μόλις ἐπεράσατε στοῦ πόνου τὰ παλάτια τῆς ζωῆς σας Ἰσκιρ.

Μὴ τῆνε γυρεύετε τὴ χαρὰ νὰ φθάσῃ, δυσκολοπλανεύεται καὶ ὁποῖος θὰ τὴν χάσῃ δὲν τὴν ξαναβρίσκει!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΦΩΤΕΙΝΟΣ
(Νέα Κρήνη)

ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ

"Ανῶφελα μὴ χίμαιρα ἀκολουθεῖς δὴ πρὸς δῆμα, καὶ ἡ σκιά τῆς σὲ κῆνει μὴ ἐλπίης μπροστὰ τὸ μέλλον πού προσμένει.

"Ανῶφελα κλαῖς καὶ ἀνῶφελα χαίρεις νομίζοντας πῶς ἡ ζωὴ σου ἔλη εἰς τὸ νῆμα, πού πάνω του στερεῖται ὅλα σου τὰ ἰδανικά καὶ ὅλη σου τὴ σκέψις, καὶ πῶς σὺν κινήσῃ νὰ σοῦ φύσῃ συντρίμμι ὅλα θὰ πέσουν στὰ πόδια σου καὶ θὰ σὲ κάνουν νὰ πονέσῃς βαθεῖα.

Τότε θὰ κλάψῃς, γιατί ἄφισες τόσο νὰ χυρᾷς στὸν πῶδ ὁμορφο καιρὸ τῆς ζωῆς σου ἀπὸ μιὰ φαντασία, γιατί ἄφηες τὰ πλανεύτῃς ἀπ' τὰ δολαστικά λόγια πού σοῦ ψιθύρισε στ' αὐτὴ καὶ τ' ἄφισες νὰ φτάσουν στὴν καρδιά σου καὶ, στὴν καρδιά σου, πού ὅλῃρεπε φρούριο ἡ πόρθητο νὰ εἶναι καὶ ὅχι τὸ φύλλο π' ἀπὸ τὴν ὥρα καὶ νὰ τ' ἀφήσῃ ἔπειτα σὲ γωνιά νὰ πῆσῃ μαρμαμένο.

Σὲ λυπάμαι, σὲ λυπάμαι, καὶ ὅμως δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ σοῦ πῶ: κρατήσου! τὴν νεότητά σου αὐτὴ εἰς οἱ χαρές. "Ο-πότε, ἐλπίδες, χίμαιρες.

"Ακολουθεῖς, τρέξες ξοπίσω τους σ' ἐπὶ τὸν κυνήγημα, ὅπου νὰ νοιώτῃς γόνιμά σου νὰ λυγίσουν καὶ τὸ πῶδ σου νὰ βαρύνῃ. Τότε δὲ θάχῃς πᾶς δύναμιν νὰ τρέξῃς, καὶ θὰ γυρίσῃς τὸ πῶδ σου πρὸς τὰ περασμένα, πού ζεμαίνονται σ' ἓν ἀνὸ ἡλιοβασιλεμα.

ΗΛΕΚΤΡΑ Π.

(Ἀθήναι)

ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ

"Ηταν μιὰ καλοκαιρινὴ Κυριακτικὴ βραδιά. Σ' ἓναν ἀπ' τοὺς θερινούς κινηματογράφους τῆς Ἀθήνας παιζόταν ἓνα ὁραῖο κινηματογραφικὸ ἔργο.

— Τί ὁραῖο ἔργο, μαμά!

"Ακούστηκε μιὰ γλυκερὰ φωνὴ στὰ μπροστινὰ καθίσματα. "Ηταν ἡ φωνὴ τῆς πεντάμορφης Ἀνθούλας.

Καὶ ὁ Νίκος, ἓνας χαριτωμένος νέος, πού καθόταν πλάι, γύρισε καὶ τὴν κοίταξε κατὰματα. Τὸν κοίταξε καὶ ἐκείνη καὶ ἔπειτα κατέβασαν καὶ οἱ δύο τὰ μάτια τους.

Καὶ τὸ ἔργο συνεχιζόταν. Κάποια στιγμή, ἔγραψε στὴν ταινία τὰ λόγια τῆς πρωταγωνίστριας:

"Ἡ ἀγάπη π' ἀνθίζει τὴ νύχτα, δὲν σβύνει ποτέ...

Στὸ σημεῖο αὐτό, διασταυρώθηκαν πάλι τὰ βλέμματα τῶν δύο νέων. Τώρα κατὰλαβαν πᾶς: Εἶχε γεννηθῇ καὶ στοὺς δύο μιὰ ἀμοιβαία λαχτάρα, πού σιγά-σιγά μεγάλωνε. Καὶ σὲ κάθε ἐρωτικὴ ἐκδήλωση π' ἀντικρούσαν στὴν ταινία, κοιτάζονταν. Εἶχε ἀρχίσει τῶρα καὶ τὸ δικό τους τ' ἀόρατο ἔργο. Με πρωταγωνιστὰς τὴς καρδίας τους, γύριζε τίς πρώτες σκηνές...

Σὲ λίγο, τὰ φῶτα ἀνέβηκαν καὶ τὸ ἔργο τελείωσε. "Ο Νίκος ἔτρεξε στὴν ἐξόδου καὶ περίμενε. Σὲ λίγο περνοῦσαν ἀπὸ μπροστὰ τοῦ ἡ Ἀνθούλα μετὰ τὴν μητέρα της. Καὶ ἐκείνος ἔβλεπε μετὰ τὸν τρόπο τὴν σέση τῆς Ἀνθούλας ἓνα χατίρι. Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ βράδυ στὴς 7 1/2 τὴν περίμενε γεμάτος ἀγωνία στὸ μέρος πού τῆς εἶχε ὀρίσει. "Ηταν βέβαιος πῶς θα γόταν. Εἶχε τόση πεποίθησις π' αὐτό.

"Αλλῶστε, τὸν κοίταξε τότε ἐρωτικὰ καὶ ἔλεγε τὸ βράδυ, πού φανόταν πῶς καὶ ἐκείνη ἀνυπομονοῦσε νὰ τοῦ μιλήσῃ. Τώρα ἦταν 7 1/2 ἀκριβῶς. Μιὰ γυναίκα σιλουέττα ἐστράβε τὴ γωνία καὶ κατευθύνονταν πρὸς τὸ μέρος του. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. "Ηταν ἐκείνη! Τὸν καλησπείρισε μ' εὐγένεια καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὲ καλέσατε νὰ μοῦ πῆτε, Πέε τε μου τί θέλετε;

Στὰ λόγια αὐτὰ τὸ πρόσωπό της εἶχε γίνε κατακόκκινον σὰν παπαρούνα. Χαμήλωσε τὸ κεφάλι της καὶ περίμενε ν' ἀκούσῃ. Καὶ ὁ Νίκος, πῶς κόκκινος ἀπὸ ἐκείνη, καὶ ζαλισμένος ἀπ' τὰ λόγια της, τὰ πρώτα λόγια π' ἀντήχησαν στ' αὐτιά του, κατέβλεψε ὅση προσπάθεια μπορούσε γιὰ νὰ μιλήσῃ. Τόση πού περφόταν πρὶν, τώρα ταχεῖ ξεχάσει ὅλα. "Η καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Μπρός του, δὲν ἔδλεπε παρὰ σκοτάδι. Καὶ ἄξαφνα, σὰν κινηματογραφικὴ προβολή, εἶδε μπροστὰ τοῦ τὰ λόγια τοῦ χθεσινοῦ φίλου. Μηνιαῖα ψιθύρισε:

"Ἡ ἀγάπη π' ἀνθίζει τὴ νύχτα, δὲν σβύνει ποτέ...

Καὶ ἐκείνη, σὰν νὰ παρακολουθοῦσε

ΦΤΩΧΕΙΑ

Πῶς σὲ μισῶ, ὦ φτώχεια!... Τ' ἀπείθεια σου βρόχια μὲ σφιγγοῦνε γερὰ.

Διαβαίνουν μαυροφόρες τῆς νεότητος μου οἱ ὥρες, θλιβές, δίχως χαρὰ.

Μερόνυχτα μὲ λυώνεις, πικρὰ μὲ θανατώνεις καὶ αἰώνια μὲ πονεῖς.

"Η συλλογὴ μὲ σβύνει!... "Ω! Φτώχεια μοῦχεῖς γίνεῖ ἀδάσκατος βραχνά!

ΙΒΥΚΟΣ

(Ἀθήναι)

— III —

ΣΕ ΜΙΑ ΔΙΑΒΑΤΙΣΣΑ

"Ηρθες στὴν ὥρα τοῦ ἥσυχου δειλινού! Στὸ κῆπο μου, ὅπου νεκρὰ κοιτῶνταν τὰ ὄνειρα τῆς νεότητος μου, ἤρθες σὺ, καλὴ διαβάτισσα, μὲ τὸ χρυσὸ πατήρι τῆς συμπίνας, καὶ στάλαξες τὴν ὁροσίαν... Καὶ οἱ ἐλπίδες μου οἱ χαμένες, καὶ οἱ σκέψεις μου οἱ μαῦρες, εἶδαν τὰ κρινόλεια γεράκια σου ν' ἀπλώνωνται στοργικά... εἶδαν τ' ἀγνὸ σου βλέμμα, καινούργιον ἥλιο, νὰ εἰσέλθῃ φῶς ἄπλετο... "Ηρθες, καλὴ διαβάτισσα, καὶ εἶδα τ' ἀρχοντοῦφαντο πέπλο τῆς λήθης νὰ σκεπάζῃ τὴν θλίψη τῆς περασμένης μου ζωῆς... Καινούργιες ἐλπίδες μ' ἔφεραν στὰ χρυσοπόφουρα παλάτια τῆς χαρᾶς!

"Ω! Εκεί ἀνθίζει γαρύμμη, ξενουιστὴ ζωὴ, ἐκεῖ κοιτῶνταν νεκρὰ ὁ πόνος καὶ ἡ θλίψη, ἐκεῖ φτερούγιζαν ὄνειρα χρυσά... "Όμως διαβάτισσα ἦσουν, καὶ ἔφυγες... ἔφυγες τὴν ὥρα πού ἡ θύμηση ἔφερεν στὸ νοῦ μου, σὰν κατὰ ξένο, τίς ἀνάμνησες τῶν περασμένων...

"Ω! Χρυσὴ διαβάτισσα, δὲν θηνώ γιατί θὰ γυρίσω ξανά στὸν μαρμαρένιο κῆπο μου... Θηνώ γιατί θὰ γράω ἐκεῖ καὶ κατὰ τὸν δία σου...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΛΟΥΝΗΣ

(Παγκράτι)

τὴν ἴδια στιγμή τὸ ἴδιο φίλμ, συνέχισε: "Ναι, γιατί τὴν πλέκουν τέσσερα καὶ νὸ φαγγάρι..."

"Η σκέψις καὶ τῶν δύο πέταξε ἀπὸ μακριά, στὸ φινάλε τοῦ φίλμ. Εὐαίσθητὰ κεφάλια τῶν πρωταγωνιστῶν νὰ γέρνουν πάνω σ' ἓνα λίκνο, πάνω σ' ἓνα χαρούμενο προσωπάκι, πάνω στὴν εὐτυχία...

Καὶ μιὰ παράξενη ἀγωνία ἔφαιε τὴν καρδιά τους. Τάχατες, θάχε καὶ τὸ δικό τους φίλμ—τὸ φίλμ τῆς ζωῆς τῶν ἑνὸς τόσο χαρούμενο τέλος;

ΔΑΜΠΡΟΣ Α. ΖΟΥΝΗΣ

Την Πέμπτην 9 Μαΐου και ώρα 7 μ.μ. δίδεται εις την αίθουσαν του Ωδείου 'Αθηνών το Ρεσιτάλ πιάνου της διδως 'Αθηνάς Σακελλαροπούλου, διπλωματούχου του 'Εθνικού Ωδείου.

Το πρόγραμμα, πλουσιώτατον, περιλαμβάνει Μπάχ - Στραντάλ, Μπετόβεν, Μπράμς, Λίστ, Καλομοίρη, Ντεμπουσύ.

Το Ρεσιτάλ αυτό, του οποίου η επιτυχία θεωρείται εξησφαλισμένη, έπείσκει όλους ιδιαιτέρως την προσοχήν των μουσικών κύκλων και του μουσικού κοινού των 'Αθηνών.

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

"Όταν αγοράζετε Γερμανικές Βαφές «ARTI» προσέχετε το πακετίδιον ν' αναγράφη την παγκοσμίου φήμης Μάρκα:

ARTI

και αν ο πωλητής, έπει-
δη από τας κοινάς βαφάς
κερδίζει κατί επί πλέ-
ον, σάς συστήση βαφήν
άλλης μάρκας να μη την
δεχθήτε αλλά να επιμή-
νητε να σάς δώση ARTI.

«Ο ΧΑΜΕΝΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ» ΤΟΥ ΜΙΛΤΩΝΟΣ

'Εκυκλοφόρησεν ήδη από ημερών ή αξιόλογος έργασία εκ 320 σελίδων του έν Κύπρω δικηγόρου και συγγραφέως κ. Χ. Γαλατοπούλου, γνωστού ποιητού και έκλεκτου διανοουμένου της μεγαλονήσου, διά τὸ περίφημο έργο του μεγάλου "Αγγλου ποιητού Μίλτωνος.

ΕΝΑ ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

'Εκυκλοφόρησε από ημερών και πωλείται εις όλα τα μεγάλα βιβλιοπωλεία 'Αθηνών και 'Επαρχιών, τὸ δεύτερο βιβλίο του νέου ποιητού κ. Σπ. Ξανθάκη, με τὸν τίτλον: «'Η παρουσία του Δευτέρου». Καί τὸ νέο αὐτό βιβλίο του κ. Ξανθάκη, γνωστού στοὺς φιλολογικοὺς κύκλους από τὸ προηγούμενο βιβλίο του: «'Αποκαθλώσεις», ὡς καί συνεργασίας του στὰ λογοτεχνικά περιοδικά, παρουσιάζει μίαν ανάστασιν πρὸς μίαν πρωτοποριακὴν τέχνην, ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐποχή. Οἱ στίχοι του εἶναι καινούργιας τεχντροπίας καί καθιστοῦν ἀπαραίτητο τὸ βιβλίο αὐτὸ γιὰ κάθε βιβλιόφιλο καί φίλο τῆς ἀγνῆς λυρικῆς ποίησης.

Βάφετε τὰ
φορέματά σας
μόνον με: **ARTI**

«ΕΛΔΟΜΕΣ»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΙΔΙΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΓΥΜΝΑΓΙΟΓΡΑΦΕΙΑ
'Αγ. Αναργύρων 33 Τηλ. 28517
'Αργυροτάκτης και υπεύθυνος:
Β. ΣΑΜΠΑΣ 'Ιπποκράτους 176
Διαχειριστής Κ. ΠΙΑΝΟΥΔΗ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

'Ετησία εσωτερικού δρ. 250
'Εξάμηνος 125
'Ετησία εξωτερικού Λίραι 1.10
'Αμερικῆς Δολλάρια 7

Γιμή Φύλλοι Δραχμαί

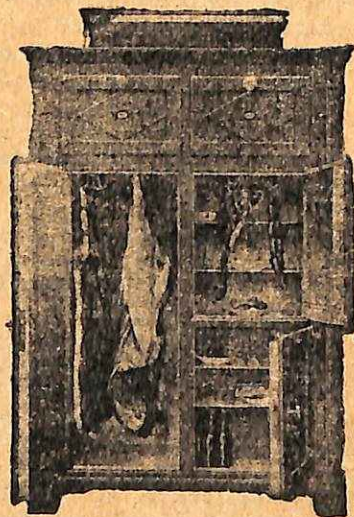
Διευθυντής, συγγραφέας: ΠΑΝΗΛΗΣ ΝΗΝ
ΕΙΣΗΓ. ΣΥΝ. Υμνητοὶ Διαδόχου Παύλου Ι.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ο κ. 'Αναστάσιος 'Αναστασάκος ἀνεχώρησε τὴν 14ην Μαρτίου ε. ε. με τὸ ὑπερωκεάνειον «Νέα 'Ελλάς» διὰ Βέρειν 'Αμερικὴν ὅπου θὰ μελετήσῃ τὰ ζητήματα τοῦ ἐκεί 'Ελληνισμοῦ. Ο κ. Α. 'Αναστασάκος εἶναι συγχρόνως ἐξουσιοδοτημένος διὰ τὴν εἰσπραξίν των ἐν ενεργείᾳ συνδρομῶν μας καί τὴν ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν.

Ἡ Διεύθυνσις
τοῦ Περιοδικοῦ «ΕΒΔΟΜΑΣ»

ΨΥΓΕΙΑ 'ΑΚΡΟΠΟΛ'

Τὰ καλλίτερα εις στερεότητα
καί απόδοσιν ψυγεία, διὰ Ζαχα-
ροπλαστεία, Καφενεΐα, Κρεοπω-
λεία, ολκίας κ.λ.π.

ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Κ. ΓΑΛΑΝΑΚΗΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ & ΕΚΘΕΣΙΣ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ 42 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΥΡΑΣ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟ-
ΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΜΑΣ

Μαρίαν—Λουίζαν, Φλώριαν.
Λόγω τυπογραφικού λάθους και παρα-
είψεως ολοκληρώου στίχου παραλλήλῃ τὸ
σημα τοῦ θεραπευτικοῦ μέρους τῆς ἀ-
ντιτήσεώς μου τὸ ὅποιον ἔχει ὡς ἐξῆς:
Επίσης τὸ βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου καί
τὸ πρωὶ νηστικάτα νὰ παίρνετε ἓνα κου-
λί τῆς σούπας παραφινέλαιο. Τίς 15
εἰς μέρες πρὸ τῆς ἡμερομηνίας ἐκάστης
περιόδου σας νὰ παίρνετε μιά τὸ μεση-
μέρι καὶ ἄλλῃ μιά τὸ βράδυ ταμπλέτα
1.500 γρῶν τῶν 1000 μονάδων.

Κ. Φράνσις, 'Εδεσσαν. Γιὰ τὸ ἐ-
κτῶμα αὐτὸ τῆς ἐπιδερμίδος ἀποτελε-
ματικά εἶναι τὰ λουτρά ἀμύλου. Θὰ λου-
νετε 200 γρῶν. σκόνῃ ἀμύλου καλὰ σέ
μιά λεκάνῃ με κρύο νερὸ μέχρις ὅτου
καλυθῇ καλὰ καί δὲν ὑπάρχουν κομπα-
νίκια. Κατόπιν προσθέτετε σιγά-σιγά
ὕδατος ὥστε τὸ νερὸ. Κατόπιν δέ ἅμα δι-
αλυθῇ πιά καλὰ, ρίχνετε τὸ περιεχόμε-
νον τῆς λεκάνης μέσα στὸ νερὸ ἐνδὸς λου-
τροῦ, τοῦ ὁποίου τὴν θερμοκρασίαν κανο-
νίζετε ὥπως τὴν συνηθίζετε. Νὰ κάνετε
2 τέτοια λουτρά τὴν ἐβδομάδα καί νὰ
μένετε μέσα ἐπὶ 1)2 ὥρα. 'Επίσης νὰ
ρίβετε ἑλαφρὰ ἐκεῖ τὸ δέρμα τοῦ σώμα-

τος με λεῖα ελαφρόπετρα καί μετὰ νὰ
τὴν πονδράξετε μ' ἄφθονο τάλιν.
Κόνα Π. Προφύριαν. "Όλες οἱ τρι-
χοβαφές εἶναι ἐπικίνδυνες. "Όλες περιε-
χουν νιτρικὸ ἄργυρο ἢ ὀξεῖκό μόλυβδο.
Συνεπῶς δὲν συμβουλεύω ἀπὸ τῆς παρου-
σίης στήλης τὴν χρῆσιν τριχοβαφῶν.
Διότι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ φανοῦν τὰ ἐκ
τῆς χρήσεώς των κακὰ ἀποτελέσματα
δηλ. τριχόπτωσης, δερματίτιδας ἢ ἔκζεμα.
'Εκτὸς ἂν θέλετε ἓνα ὕγρὸ γιὰ νὰ μουν-
ταίνουν μόνο οἱ λευκὲς τρίχες, ὅποτε καί
μοῦ ξαναγράφετε.

Παρ—Νί. Νὰ μοῦ γράψετε τὴν δι-
εύθυνσιν σας καί θὰ σὰς ἀπαντήσω ἰδιαί-
τέρως. Νὰ ἐσωκλείσετε μόνο τὸ γραμ-
ματόσημο γιὰ τὴν ἀπάντησιν. Νὰ μοῦ
γράψετε ἂν ἡ ἐπιδερμὶς σας εἶναι ξηρά,
μετρία ἢ λιπαρά. 'Αν οἱ πόροι σας εἶναι
ανοικτοί. 'Επίσης νὰ μοῦ γράψετε γιὰ
τὸ μέγεθος καί τὸ μέρος τῶν πανάδων.
Νὰ μοῦ ὑπενηθίσετε πάλι ὅλη σας τὴ
κατάστασιν διότι οἱ ἐπιστολὲς σχίζονται
μόλις δοθῇ ἡ ἀπάντησις διὰ λόγους ἐχε-
μυθείας.

Τ. Γ. Ζ. Πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἐ-
πισκεφθῇτε εἰδικὸ ὡτορινολόγο γιαντρί,
γιατὶ ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφετε, βρίσκω ὅτι
μόνο στὴ μύτη σας ὑπάρχουν σαρκίαι καί
ἐκδυσαστήσεις, οἱ ὁποῖες ἐρεθίζουσιν, ἰ-
δίως ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι ὑγρὸς σὰς ἐμ-
ποδίζουν τὴν κανονικὴν ἀναπνοὴν καί σὰς
προκαλοῦν καί τὸ χρόνιον συνάχι. Λυπού-

μαί ποῦ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σὰς βοηθήσω.
Σοφίαν Χ. Νὰ μὴν τὰ ζουλάτε. Μ'
ἔνα θαμβάκι βουτηγμένον στὸ κάτωθι
φάρμακο νὰ περνάτε ελαφρὰ τὴν μύτη
σας καθημερινῶς.

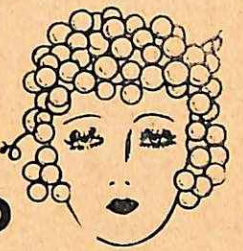
Μπιμποράτ ντε σούντ 1,25 γραμ.
Γλυκερίνη νέτρ 10 γραμ.
'Υντρολάτ ντε φλέρ ντ' ὀ-

ρανζέ 155 γραμ.
Κάθε βράδυ νὰ κάνετε μιά φριζιὸν τῆς
κεφαλῆς με τὸ κάτωθι φάρμακο:

Κολώνια 100 γραμ.
Γλυκερίνη 15 γραμ.
Βάμμα τζαποράντι 50 γραμ.
Βάμμα παναμά 30 γραμ.
Βάμμα κανθαρίδος 0,50 γραμ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ἱατρός
Σόλωνος

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ....

Μ'αὐτὴ τὴ φράση χα-
ρακτηρίζουν τὸ 'Ινστι-
τούτο τῆς Mme KETTY
ὅλοι ὅσοι ἔρχονται
σ'ἐπαφὴ μ'αὐτό. Καί
δὲν ἔχουν ἄδικο! Για-
τί, πραγματικά, τὸ 'Ιν-
στιτούτο τῆς Mme KETTY
('Ερμού 42. Τηλ. 22-0-88)
δὲν ἐννοεῖ νὰ ἡσυχάσῃ,
οὔτε νὰ ἐπαναπαυθῇ στὶς
ἐπιτυχίες του. Διαρκῶς
μελετᾷ, διαρκῶς παρακο-
λουθεῖ τίς προόδους τοῦ
ἐξωτερικοῦ καί διαρκῶς
βελτιώνει τὰ προϊόντα
καί τὰς μεθόδους του.

Καί τώρα πάλι ἔχει νὰ
μὰς παρουσιάσῃ νέες ἐκ-
πλήξεις. Νέα προϊόντα
τοῦ 1940. Νέες λοσιόν,
νέες κρέμες, νέες μάσκες.
"Όλα σὲ νέες βιταμινού-
χες συνθέσεις, που ἀπο-
τελοῦν τὴν τελευταίαν λέ-
ξη τῆς ἐπιστήμης.

Τὸ φωνάζω δυνατὰ!
ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΟΣΕΛ
Η ΤΡΩΦΗ ΑΥΤΗ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΕΙΝΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑ!

ἀποδεικνύει ὅτι τὸ δερμα
εἶναι δυνατόν νὰ τραφῇ

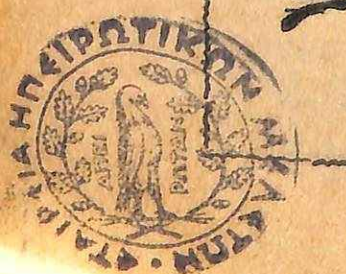
Ο γιαντρί
μου μοῦ εἶπε
ὅτι τὸ ΒΙΟ-
ΣΕΛ πὺν πε-
ριέχεται μέσα
σ' αὐτὴ τὴν
εἰδικὴ τροφὴ

διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, ἀπο-
κτάται ἀπὸ νέα ζῶα ἐπιμε-
λῶς διαλεγμένα. Διαπερνᾷ

πολὺ βαθειὰ τὸ δερμα καί
τοῦ προμηθεύει τὴν τροφήν
ποῦ ἔχει ἀνάγκη γιὰ νὰ δι-
ατηρηθῇ σταθερό, φρέσκο
καί νεανικό. 'Εχει ἀνακα-
λυφθῇ ἀπὸ ἓνα μεγάλο κα-
θηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου
τῆς Βιέννης καί ἀναμειγνύ-
εται τώρα μετὰ τὴν Κρέμα
ΤΟΚΑΛΟΝ, χρώματος ρόζ,
ἀκριβῶς στὶς ἀναλογίες
ποῦ πρέπει γιὰ νὰ τρέφῃ
τοὺς ὑποδορεῖους ἱστούς.
Χρησιμοποιεῖτε τὴν κρέμα
αὐτὴ κάθε βράδυ, πρὶν κοι-
μηθῇτε καί τὸ πρωὶ θάζετε
τὴν κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ χρώ-
ματος λευκοῦ. Σὲ τρεῖς μέ-
ρες θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ ν' ἀρ-
χίσετε ν' ἀπαλλάττεσθε ἀ-
πὸ τίς ἀτέλειες τοῦ χρώμα-
τός σας καί οἱ χαλαροὶ καί
ἀδυνατισμένοι μῦς τοῦ προ-
σώπου σας θ' ἀποκτήσουν
πάλιν τὴν ζωηρότητά των.
Κατὰ τὴν διάρκειαν δοκι-
μῶν ποῦ ἔγιναν εἰς ἓνα Νο-
σοκομεῖον τῆς Βιέννης ἀπὸ
τὸν Καθηγητὴ Στέσκαλ ἐπὶ
γυναικῶν ἀπὸ 55 ἕως 72 ἐ-
τῶν, αἱ ρυτίδες ἐχάθησαν
σὲ διάστημα ἑξ ἐβδομά-
δων.

BRILLANTINE
EDELWEISS

Λέγεται εἰς τὰ φαρμακεία
ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Παρασκευαστὴν ἑταιρία «ΜΙΝΕΡΒΑ»
Ὁδὸς Ἀχιλλέως 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΘΑΥΜΑ ΔΟΝΤΙΑ ΜΕ
ΚΟΛΥΝΟΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΦΘΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ